ŞEYTANIN BİR SİLAHI: ROMANTİZM

HARUN YAHYA (ADNAN OKTAR)

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 40.000 resmin yer aldığı toplam 55.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 73 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah (sav)'in mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah (sav)'in sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah (sav)'in mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivehi (Maldivlerde kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

Okuyucuya

- Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 150 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

- Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

- Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

- Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

- Bunun yanında, sadece Allah azası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

- Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

- Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

Bu kitapta kullanılan ayetler Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci Baskı: Mart, 2001 / İkinci Baskı: Kasım, 2005 / Üçüncü Baskı: Haziran 2014

ARAŞTIRMA YAYINCILIK

Kayışdağı Mah. Değirmen sokak No: 3
Ataşehir - İstanbul Tel: (0216) 660 00 59

Baskı: İklim Ofset
Litros Yolu Fatih İş Merkezi No: 280 Topkapı-İstanbul
Tel: (0 212) 613 40 41

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ.....8
GİRİŞ.....10
MEŞRU SEVGİ VE GAYRİMEŞRU SEVGİ.....12
ROMANTİK MİLLİYETÇİLİK.....16
ROMANTİZMİN DİĞER İDEOLOJİLERİ.....40
DİN ADI ALTINDA UYGULANAN ROMANTİZM.....52
İMANLA GELEN GERÇEK AKIL.....58
ROMANTİZMİN ÇEŞİTLERİ.....78
ROMANTİK SEVGİ ANLAYIŞI.....104
ROMANTİZMİN FİZİKSEL TAHRİBATLARI.....120
SONUÇ: ROMANTİZM İLLETİNDEN KURTULMAK.....128
EVRİM YANILGISI.....134

ÖNSÖZ

(Bu Kur'an,) Ayetlerini, iyiden iyiye düşünsünler ve temiz akıl sahipleri öğüt alsınlar diye sana indirdiğimiz mübarek bir kitaptır. (Sad Suresi, 29)

Din ahlakından uzak toplumlarda çoğu zaman doğrular yanlış, yanlışlar ise doğru olarak tanıtılır. Allah'ın hoşnut olmayacağı, hatalı bir tavır takdir ve teşvik görürken, güzel bir tavır ise son derece sıradan karşılanabilir, hatta eleştiri konusu olabilir. Yanlış ve doğruların birbiriyle karışması, din ahlakından uzak yaşayan toplumlarda sıkça rastlanan hatta genel yapıyı oluşturan bir durumdur.

Romantizm de "doğru" zannedilen yanlışlıklardan biridir. Romantizm cahiliye toplumları içinde şefkatli, iyi insanlara has, güzel bir özellik gibi gösterilir. Oysa bir insanın karşılaştığı olaylara duygusal bir yaklaşım göstermesi, kitap boyunca tüm detayları ile inceleyeceğimiz gibi, her yönden son derece tehlikelidir. Çünkü romantizm, insanlar için en önemli ve hayati özelliklerden biri olan "aklı" tamamen devre dışı bırakır.

Bu kitapta romantizm gibi bir konunun işlenmesindeki amaç, tehlikesiz gibi yansıtılan ama aslında insanlara umulmadık zararlar veren bir konuya dikkat çekmektir. Sıradan bir karakter özelliği zannedilen romantizmin, içten içe gerek toplumlar gerekse bireyler için ne kadar ciddi bir tehdit oluşturduğunu gözler önüne sermektir. Ve elbette bu tehlikeden kurtulmanın ne kadar kolay olduğunu, Allah'ın tüm insanlara gönderdiği bir rehber olan Kuran'a uyulduğu takdirde insanın duygularının aklının önüne geçemeyeceğini örneklerle göstermektir.

GİRİŞ

Onlardan güç yetirdiklerini sesinle sarsıntıya uğrat, atlıların ve yayalarınla onların üstüne yaygarayı kopar, mallarda ve çocuklarda onlara ortak ol ve onlara çeşitli vaadlerde bulun. Şeytan, onlara aldatmadan başka bir şey vadetmez. (İsra Suresi, 64)

İnsanları din ahlakından uzaklaştıran, gerçek Rabbimiz olan Allah'a kulluk etmekten alıkoyan, dahası onların başına sayısız acılar ve belalar getiren sinsi bir tehlike vardır. Bu tehlike, yaşamın çok farklı alanlarında, çok farklı uygulamalarla karşımıza çıkabilir. Kimi zaman bir faşistin sıkılmış yumruğu bu tehlikeye işaret eder, kimi zaman bir komünistin söylediği marş aynı tehlikenin izlerini taşır, kimi zaman da sevdiği kıza aşk mektubu yazan bir gencin sözleri bu tehlikeden kaynaklanır.

Bu tehlikenin en önemli yönü ise, insanların ezici bir bölümünün bunu bir tehlike olarak görmemesidir. Bunun, Kuran ahlakına tamamen aykırı ve zıt bir ruh hali olduğunu da yine çok az insan fark eder. Hatta insanların çoğu, bu ruh halini bir tehlike ve hata olarak değil, takdir edilmesi ve yaşanması gereken bir meziyet olarak görürler.

Bu tehlike, insanları akıllarına göre değil de hislerine, yani; tutkularına, öfkelerine, zaaflarına ve inatlarına göre yaşamaya yönelten duygusallıktır.

Duygusallık, dünya üzerinde yüzmilyonlarca insanı etkisi altına almış bir cahiliye kültürüdür. Gerçekte, şeytan tarafından insanlığı Allah'ın yolundan alıkoymak için kullanılan silahlardan biridir. Çünkü duygusallığın pençesine düşmüş her insan, aklını kullanamaz hale gelir. Aklını kullanmadığında ise, ne kendisini yaratmış olan Allah'ı fark edebilir, ne O'nun delilleri ve hikmetleri üzerinde düşünebilir, ne de Kuran ahlakının inceliklerini kavrayıp yaşayabilir. Çünkü din ahlakının yaşanması akılla mümkündür ve Allah Kuran'ı, **"ayetlerini, iyiden iyiye düşünsünler ve temiz akıl sahipleri öğüt alsınlar diye"** indirmiştir. (Sad Suresi, 29)

Kısacası, duygusallık hastalığı tedavi edilmeden bir insanın dini gerçek anlamda kavraması ve yaşaması mümkün değildir. Dahası, duygusallık hastalığı tedavi edilmeden, dünyadaki sayısız çatışmanın, insanların kendi kendilerine yaptıkları zulmün, sebepsiz acı, hüzün ve saldırganlığın da ortadan kalkması mümkün değildir.

O nedenle bu kitapta duygusallığı ele alacak, bu cahiliye kültürünün yakın tarihte ve günlük hayatımızdaki bazı örneklerini inceleyeceğiz. Hiç kimsenin kendisini bu tehlikeden uzak görmemesi ve şeytanın her insanı sokmaya çalıştığı bu batağa karşı herkesin dikkatli olması gerekmektedir.

MEŞRU SEVGİ VE GAYRİMEŞRU SEVGİ

Ey iman edenler, Benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanları veliler edinmeyin. Siz onlara karşı sevgi yöneltiyorsunuz; oysa onlar haktan size geleni inkâr etmişlerdir... (Mümtehine Suresi, 1)

Duygusallık yani diğer bir deyişle romantiklik, çoğu zaman "sevgi" duygusu adı altında etkisini gösterir. Örneğin, ilerleyen sayfalarda inceleyeceğimiz romantik radikal milliyetçiler, kendi milletlerini çok sevdiklerini söyleyerek başka milletlere karşı husumet besler ve hatta saldırganlık gösterirler. Veya bir genç kıza aşık olan, onu hayatının yegane odak noktası haline getiren, "sana aşığım" diye şiirler yazarak, hatta intihara yeltenecek kadar ileri giderek bu genç kızı adeta "ilahlaştıran" bir gencin çıkış noktası yine "sevgi" kavramıdır. Eşcinseller, yani Allah'ın haram kıldığı bir sapkınlığı hayasızca ve ısrarla uygulayan kimseler de, birbirlerinde "sevgi" bulduklarını söylerler.

İnsanların çoğunluğu ise, "sevgi" adı konan her duygunun her zaman için doğru, temiz, hatta kutsal olduğunu zanneder ve az önce saydığımıza benzer romantizm örneklerini makul görürler.

Sevgi, elbette Allah'ın insana bahşettiği güzel bir duygudur. Ama önemli olan, bu sevginin kime ve ne düşüncelerle beslendiği, yani gerçek sevgi olup olmadığıdır. Duygusallığın yol açtığı sapkın sevgi anlayışı ile Allah'ın bize Kuran'da öğrettiği gerçek sevgi anlayışı birbirinden tamamen farklıdır.

Bu konuları kitabın içinde inceleyeceğiz. Ancak ön bir bilgi olması bakımından Kuran'a göre sevginin kıstasını açıklayalım: Kuran'a göre sevgi, ona layık olanlara gösterilir. Sevgiye layık olmayanlar ise sevilmez. Hatta onlara "buğz" edilir, yani kalben soğukluk duyulur. Kimin sevgiye layık olduğu ise, sahip olduğu ahlaka göredir.

Mutlak sevgiye layık olan tek varlık, hepimizin yaratıcısı olan Allah'tır. Allah bizi var etmiş, sayısız nimetle rızıklandırmış, bize yol göstermiş ve ebedi cenneti vaat etmiştir. Her türlü sıkıntımıza O yardım eder, her samimi çağrımıza icabet eder. Bizi O doyurur, hastalandığımızda bize O şifa verir, kalbimizi O felaha kavuşturur. Dolayısıyla kainatın sırrını kavramış olan insan, herşeyden çok Allah'ı sever. Sonra da Allah'ın sevdiklerini, yani Allah'ın rızasına uyan salih insanları sever.

Öte yandan Allah'a karşı isyankar olanlar, Rabbimiz'e isyan eden nankörler ise sevgiye layık değildirler. Bu insanlara karşı sevgi beslemek, önemli bir hatadır ve Allah bu konuda iman edenleri şöyle uyarır:

> **Ey iman edenler, Benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanları veliler edinmeyin. Siz onlara karşı sevgi yöneltiyorsunuz; oysa onlar haktan size geleni inkâr etmişler, Rabbiniz olan Allah'a inanmanızdan dolayı elçiyi de, sizi de (yurtlarınızdan) sürüp-çıkarmışlardır. Eğer siz, Benim yolumda cehd etmek (çaba harcamak) ve Benim rızamı aramak amacıyla çıkmışsanız (nasıl) onlara karşı hâlâ sevgi gizliyorsunuz? Ben, sizin gizlediklerinizi ve açığa vurduklarınızı bilirim. Kim sizden bunu yaparsa, artık o, elbette yolun ortasından şaşırıp-sapmış olur. (Mümtehine Suresi, 1)**

Ayette görüldüğü gibi iman edenler inkarcılara karşı sevgi yöneltmezler. Ancak burada önemli bir detayı hatırlatmakta yarar vardır. Mümin, dini inkar eden bir insana karşı kalbinde bir sevgi duymasa da, o insanın iman etmesi, Müslüman olması için elinden gelen herşeyi yapar. Yani burada bahsedilen "sevgi beslememe" durumu, karşıdaki insana öfke duyma, onun iyiliğini istememe anlamına gelmez. Aksine Allah'a iman eden bir insan öğüt alabilecek, doğru yolu

bulabilecek her insana dini tebliğ etmek, cennetin ve cehennemin varlığını hatırlatmak, ölüm ve hesap günü ile karşı tarafı uyarıp korkutmak görevlerini eksiksiz olarak, şevkle yerine getirir.

Ayrıca tüm çabasına rağmen bir insan iman etmese de yine Müslümanın adil tavrında bir değişiklik olmaz. Müminlere zarar vermeye, insanlar arasında bozgunculuk ve kargaşa çıkarmaya kalkışmadığı sürece her insana aynı anlayışı gösterir. Çünkü Allah müminlere şöyle emretmiştir:

> **Allah, sizinle din konusunda savaşmayan, sizi yurtlarınızdan sürüp-çıkarmayanlara iyilik yapmanızdan ve onlara adaletli davranmanızdan sizi sakındırmaz. Çünkü Allah, adalet yapanları sever. Allah, ancak din konusunda sizinle savaşanları, sizi yurtlarınızdan sürüp-çıkaranları ve sürülüp-çıkarılmanız için arka çıkanları dost edinmenizden sakındırır. Kim onları dost edinirse, artık onlar zalimlerin ta kendileridir. (Mümtehine Suresi, 8-9)**

Bu ayetlerde ve Mümtehine Suresi 1. ayette Allah bizlere pek çok hikmetle birlikte önemli bir bakış açısı da öğretmektedir: Bir insanın duyguları, onun için yönlendirici olmamalıdır. Çünkü duygular insanı son derece yanlış noktalara götürebilir. İnsanın, duygularına göre değil, aklına ve iradesine, Allah'ın emirlerine göre hareket etmesi, dahası duygularını da akıl ve iradesiyle terbiye etmesi gereklidir.

Bu gerçeği, duygusallık batağına düşmüş her insanın hayatında görebiliriz. Kalbindeki istek, hırs, tutku, nefret veya öfke gibi duygulara esir olmuş yüzmilyonlarca insan, akla aykırı işler yaparlar ve bunu da "ne yapayım, seviyorum işte" veya "ne yapayım, çok istiyorum, içimden geliyor" gibi çaresizlik dolu sözlerle savunurlar. Oysa bir şeyin bir insanın "içinden gelmesi", o şeyin doğru ve meşru olduğu anlamına gelmez. İnsanın nefsi kendisine daima kötülüğü emretmekte, şeytan da onu daha büyük kötülükler için kışkırtmaktadır. "Ne yapayım, içimden geliyor" diyerek Allah'ın rızasına aykırı işler yapan insan, aslında nefsinin ve şeytanın oyuncağı olmuştur. Allah bu insanlardan Kuran'da şöyle söz eder:

> **Şimdi sen, kendi hevasını ilah edinen ve Allah'ın bir ilim üzere kendisini saptırdığı, kulağını ve kalbini mühürlediği ve gözü üstüne bir perde çektiği kimseyi gördün mü? Artık Allah'tan sonra ona kim hidayet verecektir? Siz yine de öğüt alıp-düşünmüyor musunuz? (Casiye Suresi, 23)**

İlerleyen sayfalarda duygusallığın bir şekli olan aşırı romantizmin çeşitli örneklerini inceleyecek, bunların insanlara verdiği zararı ele alacak ve nasıl tedavi edileceklerini açıklayacağız.

ROMANTİK MİLLİYETÇİLİK

Hani o inkâr edenler, kendi kalplerinde, 'öfkeli soy koruyuculuğu'nu, cahiliyenin 'öfkeli soy koruyuculuğunu' kılıp-kışkırttıkları zaman, hemen Allah; elçisinin ve mü'minlerin üzerine 'güven ve yatışma duygusunu' indirdi... (Fetih Suresi, 26)

Romantizm genellikle insanlar arasındaki duygusal ilişkilerle ilgili bir kavram olarak anlaşılır. Ancak bunun yanında romantizm, siyasi ideolojilerin bazılarıyla da yakından ilgilidir. Bunların başında ise, 19. yüzyılın sonlarında ortaya çıkan ve 20. yüzyılın ortalarına dek dünyada büyük bir etki uyandıran "romantik milliyetçilik" gelir.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, burada eleştireceğimiz kavram milliyetçilik değil, "romantik milliyetçilik"tir. İkisi arasında çok büyük fark vardır.

Öfkeli Soy Koruyuculuğu

Milliyetçilik, en genel anlamıyla, bir insanın parçası olduğu milleti ve üzerinde yaşadığı vatanını sevmesi anlamına gelir. Bu, son derece meşru ve güzel bir duygudur. Dine aykırı bir yönü olmadığı gibi, insanlığa zarar veren bir etkisi de yoktur. Bir insanın anne ve babasını sevmesi nasıl meşru bir duygu ise, kendisini yetiştiren, ortak bir inanç ve kültüre sahip olduğu milletini sevmesi de meşru bir duygudur. Nitekim Türk Milliyetçiliği böyle güzel ve asil bir duygudur; hiçkimse arasında din, dil, ırk ayrımı yapmadan herkesi kapsar.

Milliyetçilik duygusunun gayrımeşru hale gelmesi, sevginin saplantılı bir tutkuya dönüşmesiyle olur. Bir insan milletini severken, diğer milletlere karşı sebepsiz yere husumet beslemeye başlarsa, kendi milletinin çıkarları için diğer milletlerin ve halkların haklarını çiğnemeyi, örneğin onların topraklarını ele geçirmeyi, mallarını yağmalamayı hedeflerse, gayrimeşru bir çizgiye gelmiş demektir. Veya, kendi milletine olan sevgisini bir tür ırkçılığa dönüştürdüğünde, yani kendi milletinin kalıtsal olarak diğerlerinden üstün olduğunu iddia ettiğinde de yine gayrimeşru bir fikir geliştirmiş olur.

Allah bu gayrimeşru milliyetçiliği Kuran'da bildirmektedir. Ayetlerde "öfkeli soy koruyuculuğu" olarak tarif edilen bu düşünce, cahiliyenin (din ahlakından uzak toplumların) bir özelliği olarak anlatılır:

> **Hani o inkâr edenler, kendi kalplerinde, 'öfkeli soy koruyuculuğu'nu, cahiliyenin 'öfkeli soy koruyuculuğunu' kılıp-kışkırttıkları zaman, hemen Allah; elçisinin ve mü'minlerin üzerine 'güven ve yatışma duygusunu' indirdi ve onları "takva sözü" üzerinde 'kararlılıkla ayakta tuttu." Zaten onlar da, buna layık ve ehil idiler. Allah, herşeyi hakkıyla bilendir. (Fetih Suresi, 26)**

Dikkat edilirse ayette "öfkeli soy koruyuculuğu"ndan söz edilmekte, buna karşılık Allah'ın müminlere güven ve yatışma duygusu verdiği bildirilmektedir. Demek ki, kendi toplumuna (aşiretine veya milletine) yönelik sevgisi sonucunda öfkeli ve saldırgan bir tavır sergileyen insanların ruh hali gayrimeşrudur. Allah buna karşılık, müminlerin huzur, güven ve yatışma halinde olmasını dilemektedir. Bir diğer ifadeyle, Allah'ın müminler için beğendiği ruh hali, "aklı başında" bir insanın ruh halidir.

Öfkeli soy koruyuculuğu işte bu "aklı başında" ruh halini ortadan kaldırır ve insanları, sırf dilleri, renkleri, kabileleri veya toplumları ayrı olduğu için birbirlerine karşı öfkeli bir saldırganlığa yöneltir.

Allah'ın 1400 yıl önce Kuran'da bildirdiği bu öfkeli soy koruyuculuğunu bugün dünyanın dört bir yanında görmek mümkündür. Afrika'da sırf ayrı kabilelerden oldukları için birbirlerini boğazlayan insanlar vardır. Avrupa'da bir futbol karşılaşmasını silahlı çatışmaya dönüştüren ve karşı ülkenin taraftarını, sırf o taraftan olduğu için öldüresiye döven "holiganlar" boy göstermektedir. Batı dünyasının genelinde, zencilere, Musevilere, Türklere, Afrikalılara veya bir başka azınlığa karşı nefret ve öfke besleyen, dahası onlara karşı terör eylemleri düzenleyen, bu amaçla örgütler kuran kesimler bulunmaktadır.

Öfkeli soy koruyuculuğu, sadece bu gibi alt sınıfları değil, bizzat pek çok ülkenin en üst kademesini de etkilemektedir. Basit bir sınır anlaşmazlığını bahane ederek, sırf saldırganlık içgüdülerini tatmin etmek için birbirlerine savaş açan, bu savaşları yıllar boyunca inatla sürdüren, hem kendi halklarını hem de karşı ülkenin halklarını sefalete düşüren pek çok ülke vardır. Bunların karar mekanizmalarında bulunanlar, öfkeli soy koruyuculuğunun etkisi altındadırlar. Her biri, ayette bildirildiği gibi, "kendi kalplerinde cahiliyenin öfkeli soy koruyuculuğunu kılıp kışkırtan" cahillerdir.

Bu cahiller, 20. yüzyılın iki büyük felaketi olan I. ve II. Dünya Savaşları'nı da hazırlamış ve hatta yürütmüş olan kimselerdir. "Alman kahramanlığı", "İngiliz gururu", "Rus cesareti" gibi duygusal kavramların etkisi altında kalarak, hem kendi milletlerine hem de tüm dünyaya büyük felaketler yaşatmış, iki dev savaşta toplam 65 milyon insanın kanını dökmüş, onmilyonlarcasını sakat, dul, öksüz ve yetim bırakmışlardır.

Bu felaketlerin kaynağı olan "öfkeli soy koruyuculuğu"nun çağımızdaki ismi ise "romantik milliyetçilik"tir.

Romantik Milliyetçiliğin Doğuşu

Milliyetçilik Avrupa'da genellikle 18. yüzyılda yayılmış bir düşünce olarak bilinir. Daha önceden çok sayıda derebeyinin idaresi altında yaşayan ülkeler, tek bir merkezi yönetim altında birleşerek ilk ulus-devletleri kurmuşlardır. İngiltere ve Fransa gibi Avrupa ülkeleri, milliyetçiliği en erken benimseyen ve ulus-devlet haline en erken gelen ülkeler olarak bilinirler. 19. yüzyıla gelindiğinde, Avrupa'daki ülkelerin çoğunluğu milli birliğini sağlamıştır.

Sadece iki ülke bu gelişimin dışında kalmıştır: Almanya ve İtalya. Her iki ülkede de prensliklerin veya küçük şehir devletlerinin iktidarı çok uzun sürmüştür. İtalya ancak 1870'de, Almanya ise bir yıl sonra, 1871'de milli birliğini sağlayarak bir ulus-devlet olarak tarih sahnesine çıkabilmiştir. Bir başka deyişle, her iki ülke de milliyetçiliği benimsemekte ve uygulamakta diğer Avrupa ülkelerine göre geç kalmıştır.

Ancak bu durum, her iki ülkede de Avrupa'nın diğer ülkelerine göre daha radikal milliyetçilik akımlarının gelişmesine ve kök salmasına neden olmuştur. Nitekim, sosyal bilimcilerin genel kabulüne göre, milliyetçiliğin en uç örnekleri olan Nazizm ve faşizmin bu iki ülkede doğmuş ve iktidarı ele geçirmiş olmasının nedeni, her iki ülkede de geç milli birlik nedeniyle yayılan fanatik milliyetçi duygulardır.

Bu iki ülkede, özellikle Almanya'daki söz konusu fanatik milliyetçi anlayışa öncülük edenler tarihte **"romantik milliyetçiler"** olarak bilinirler. Romantik milliyetçiliğin temel karakteristik özellikleri, akla değil duygulara önem vermeleri, mensup oldukları milletin mistik ve gizemli bir "ruh"a sahip olduğunu sanmaları ve bu ruhun o milleti diğerlerine üstün kıldığı yanılgısına kapılmalarıdır. Romantik milliyetçiler, 19. yüzyılın sonlarında yaygınlık kazanan ırkçı teorilerden de etkilenmişler ve Avrupalı ırkların dünyadaki diğer ırklardan üstün oldukları ve onları yönetme hakkını ellerinde bulundurdukları gibi gerçek dışı iddialar ileri sürmüşlerdir.

Romantik milliyetçilik, özellikle 19. yüzyılın ilk iki on yılı içinde Almanya'da hızla yayılmıştır. Paul Lagarde ve Julius Langbehn gibi yazarlar, Almanların tüm dünyayı yönetecekleri bir tür hiyerarşik dünya düzeni kurulması

gerektiğini savunmuşlardır. Bunun da tamamen "Alman ruhu"ndan ve "Alman kanı"ndan kaynaklanan üstünlükle elde edileceğini, bunun için Almanların eski putperest inanışlarına dönmeleri ve Hıristiyanlık gibi İlahi dinleri terk etmeleri gerektiği gibi akıl ve mantık dışı iddialar ileri sürmüşlerdir.

Romantik milliyetçiliğin yayılmasında, o dönemde Almanya'da kurulan mistik (okült) derneklerin de önemli bir rolü olmuştur. Bu derneklerin ortak dünya görüşü; insanın aklıyla değil hisleriyle ve sezgileriyle doğruyu bulabileceği, her milletin bir "halk ruhu"na sahip olduğu ve Alman halk ruhunun da putperestlik olduğu gibi birtakım yüzeysel ve batıl düşüncelerden ibarettir. Bu dernekler, Hitler'e ve dolayısıyla Nazizm'e de büyük bir zemin hazırlamıştır. İngiliz tarihçi Michael Howard, "pan-Cermenik Alman milliyetçiliğinin ruhsal gücünü ve ideolojik kökenini okült derneklerden aldığını ve okült geleneğin 1920'lerde doğan Nasyonal Sosyalizm (Nazi) akımına da büyük bir zemin hazırladığını" yazar.[1]

Gerçekten de romantik milliyetçiliğin insanlığa katkısı, tarihin en acımasız ve kanlı rejimlerinden biri olan Nazizm'e zemin hazırlamaktan başka bir şey olmamıştır.

Romantik Milliyetçiliğin Şizofrenisi

Romantik milliyetçiler, insanın akıl yoluyla değil de "duygu ve sezgiyle" doğruyu bulacağını düşündükleri için, son derece tutarsız, karmaşık ve çalkantılı bir dünya görüşü ve ruh hali geliştirdiler. Amerikalı tarihçi Profesör Gerhard Rempel, "Reform, Liberation And Romanticism In Prussia" (Prusya'da Reform, Özgürleşme ve Romantizm) başlıklı makalesinde romantik milliyetçilerin son derece karanlık olan ruh dünyasını şöyle tasvir etmektedir:

> Romantikler, fantaziye, duygusallığa ve sembolizme kaçmayı tercih ettiler. Ruhsal olarak sürekli ölümle ilgilendiler, gecenin karanlığı içinde melankolik buhranlar yaşadılar. (Romantik milliyetçiliğin önderlerinden) Novalis, "hayat ruhun bir hastalığından ibarettir" diyordu. Burada karşımıza çıkan etken, estetik karamsarlığın başlangıcıdır... Romantizm, insan ruhunun derinliklerindeki akıldışı (irrasyonel) güçleri açığa çıkardı... Novalis tüm dünyaların ve çağların hayal etmenin büyüsü ile birleştirilebileceğine inanıyordu... Savaş hakkındaki yurtsever edebiyatın gelişmesiyle birlikte, "ruhun dansı" denen bu düşünce toplumun geniş kitlelerine de yayılmış oldu....
>
> Alman Romantikleri, estetizm kültünü geliştirdiler ki bu, aklın reddedilmesine ve gerçekliğin bir anda aniden kavranması girişimine dayanıyordu. Bu teoriye göre, şiirsel olan, mutlak gerçeğin ta kendisiydi.[2]

Romantik milliyetçiliğin temeli, duyguların "asıl dünya" kabul edilmesine dayanıyordu. Bu hayalperest düşünce, gerçeklerden tamamen kopuk, kendi ruh çalkantıları içinde yaşayan insanlar meydana getirdi. Romantizmin insanı gerçeklerden koparan, birtakım duygulara esir eden bu etkisini, bir akıl hastalığı olan şizofreniye benzetmek mümkündür. (Şizofreni hastaları, gerçeklerden tamamen kopar ve kendi hayal dünyaları içinde yaşarlar.)

Bu şizofren ruh halinin bir örneği, romantik milliyetçilerin bazı kavramları putlaştırarak birer saplantı haline getirmeleriydi. Bunların başında "kan" ve "toprak" kavramları geliyordu. Almanya'da 20. yüzyılın başlarında doğan "Blut und Boden" (Kan ve Toprak) adlı fikri akım, Alman kanının ve Alman topraklarının kendine has bir kutsallığı olduğu, Alman soyundan olmayan azınlıkların bu kanı ve toprağı sözde kirlettikleri sapkınlığına dayanıyordu. Bu sapkın akım Nazi ideolojisine de büyük etkide bulundu. Naziler, kan dökülmesini kutsal bir eylem olarak görüyorlardı. Hitler'in 1923 yılındaki başarısız darbe girişimi sırasında yaralanan Nazilerin kanlarıyla ıslanmış olan bir parti bayrağı, adeta bir puta dönüştürülmüştü. "Blutfahne" (Kan Bayrağı) adı verilen bu bayrak olduğu gibi muhafaza edilmiş ve her Nazi töreninde en önemli sembol olmuştu. Hatta Nazi partisinin onbinlerce yeni bayrağı Blutfahne'ye sürülmüş ve ondaki sözde "kutsal" gücün böylece bu yeni bayraklara da geçtiği düşünülmüştü.[3]

Romantik Milliyetçiliğin Kan Dökücülüğü

Kanı ve kan dökmeyi kutsal sayan bu ruh hali, insanlık tarihinin gördüğü en kanlı savaşların da ateşleyicisi olmuştur. I. ve II. Dünya Savaşları, romantik milliyetçilerin kapışmasından başka bir şey değildir. En açık olarak Almanya'da görülen romantik milliyetçi akım, dönemin İngiliz, Fransız ve Rus toplumlarında da etkili olmuş ve bu ülkelerin yönetici kadrolarını savaşa sürüklemiştir. Anlaşmalarla çözülebilecek sorunlar körüklenmiş ve dünya milyonlarca insanın hayatına mal olan bir kıyım yaşamıştır.

I. Dünya Savaşı'nın gelişimini incelemek, romantik milliyetçiliğin sonuçlarını göstermesi açısından faydalıdır. Savaşa pek çok ülke katılmış olmasına rağmen temelde birkaç öncü devlet vardır: Bir tarafta İngiltere, Fransa ve Rusya, diğer tarafta ise Almanya ve Avusturya-Macaristan. Savaşın başında bu ülkelerdeki generallerin hepsinin ortak düşüncesi, güçlü bir saldırıyla düşman hatlarını yarıp dağıtacakları ve birkaç haftaya kalmadan zafere ulaşacakları yönünde olmuştur. Oysa savaş hiç kimseye zafer getirmemiştir.

Almanya 1914'te Fransa ve Belçika'ya ani bir saldırı ile girdikten ve biraz ilerledikten sonra savaş kilitlenmiş ve karşılıklı kurulan cepheler tam 3.5 yıl boyunca hemen hiç kımıldamamıştır. Her iki taraf da düşman cephesini yaracağı umuduyla defalarca birbirine saldırmış, ama hiçbir şey değişmemiştir. Alman saldırısıyla başlayan ünlü Verdun muharebesinde toplam 315.000 Fransız ve 280.000 Alman askeri ölmüş, ama cephe sadece birkaç kilometre geriye kaymıştır. Aylar sonra İngiliz ve Fransızlar Somme muharebesi ile karşı saldırıya geçmişler, kanlı çarpışmalar sonucunda 600.000 Alman, 400.000'den fazla İngiliz ve yaklaşık 200.000 Fransız askeri ölmüş, sonuçta Alman cephesi sadece 11 kilometre geriye püskürtülebilmiştir. Romantik marşlarla, ateşli şiirlerle, **"Alman ruhu"**, **"İngiliz onuru"**, **"Fransız cesareti"** gibi suni duygusal kavramlarla coşarak akılcı olmayan kararlar veren idareciler, kendi halklarını kıyıma uğratmışlardır. Hayatta kalan askerlerin çoğunda, 3.5 yıl boyunca çamurlu bir siperde kafalarını kaldırmadan ve sürekli bombardıman altında yaşamanın getirdiği psikolojik sorunlar baş göstermiştir.

Romantik milliyetçiliğin sebepsiz kan dökücülüğünün I. Dünya Savaşı'ndaki çarpıcı bir örneği, Fransız General Robert Nivelle'in Nisan 1917'de Alman hatlarına başlattığı saldırıdır. Nivelle, saldırıdan önce "sadece iki gün içinde Alman hatlarını yaracaklarını ve bir hafta içinde kesin zafere ulaşacaklarını" vaat etmiştir. Alman ordusu daha avantajlı bir durumda olmasına rağmen, bu duygusal vaadin etkisinde kalan Fransız ordusu 16 Nisan'da saldırıya geçmiş, iki günde sonuca ulaşmasını umdukları saldırı 1.5 aydan fazla sürmüş, yine hiçbir sonuç elde edilememiş, yüzbinlerce asker ölmüş, sonunda Fransız birlikleri arasında iç isyanlar başgöstermiştir.

Aynı kan dökücü zihniyet, II. Dünya Savaşı'nda da hayata geçmiş, bu kez çok daha fazla insan, toplam 55 milyon kişi, Hitler, Mussolini, Stalin gibi psikopat ruhlu romantiklerin ihtirasları nedeniyle ölmüştür.

Yalnızca dünya savaşları değil, farklı ülkeler, kabileler veya örgütler arasındaki savaş ve çatışmaların temelinde de romantizmin büyük rolü bulunmaktadır. İçinde yaşadığı dünyanın şartlarını akılcı olarak düşünemeyen, duygusal sloganların, kahramanlık hikayelerinin, ateşli marşların ve şiirlerin etkisiyle silaha sarılan milyonlar, hem kendilerinin hem de düşman saydıkları kimselerin kanını dökmüş ve dünyayı karmaşa ve fitne içine düşürmüşlerdir.

Kitabın başında, duygusallığın, insanlığı Allah'ın yolundan çıkarmak ve belalara uğratmak için şeytan tarafından kullanılan bir silah olduğunu vurgulamıştık. Şeytanın insanlara kurmuş olduğu bu tuzak, romantik milliyetçilikte çok açık şekilde ortaya çıkmaktadır. Allah Kuran'da, şeytanın, etkilediği insanları nasıl bir çatışma, kargaşa ve terör ortamına soktuğunu şöyle bildirir:

> **(Allah) Demişti ki: "Git, onlardan kim sana uyarsa, şüphesiz sizin cezanız cehennemdir; eksiksiz bir ceza. Onlardan güç yetirdiklerini sesinle sarsıntıya uğrat, atlıların ve yayalarınla onların üstüne yaygarayı kopar, mallarda ve çocuklarda onlara ortak ol ve onlara çeşitli vaadlerde bulun." Şeytan, onlara aldatmadan başka bir şey vadetmez. (İsra Suresi, 63-64)**

Bu ayette, şeytanın, kontrolü altındaki insanları kullanarak yeryüzünde "sarsıntıya uğratan sesler" ve "yaygaralar koparan ordular" oluşturacağı bildirilmektedir ki, romantik milliyetçiliğin sonuçları da bu şekildedir.

Romantik Milliyetçiliğin Fikri Temeli: Darwinizm

Romantik milliyetçiler, duygusal bir eğilim olan kan dökücülüğü desteklemek için birtakım felsefi ve sözde bilimsel açıklamalara da başvurmuşlardır. Bu açıklamaların temeli, Darwin'in evrim teorisidir.

İngiliz biyolog Darwin, 1859 yılında yayınlanan *"Türlerin Kökeni"* adlı kitabında, doğada acımasız bir yaşam mücadelesi olduğunu, bu mücadelenin canlıları geliştirdiğini ve yeni türlerin de bu mücadelenin kazanılması ve kaybedilmesine göre ortaya çıktığını ileri sürmüştür. Bir başka deyişle Darwin'e göre gelişmenin anahtarı "çatışma"dır. Darwin 1871 yılında yayınladığı *"İnsanın Türeyişi"* adlı kitabında bu sapkın fikirlerini daha da vurgulu hale getirmiştir. Dahası, bu kitapla birlikte, insan ırklarının bazılarının diğerlerine göre sözde daha ileri olduğunu öne sürmüş, yani ırkçılığa zemin sağlamıştır. Darwin Avrupalı beyaz ırkları kendi aklınca "ileri ırklar" olarak sayarken, zencileri, Asyalıları ve hatta Türkleri de büyük bir cehaletle "yarı maymun ilkel ırklar" olarak tanımlamıştır.

Darwin'in bilim dışı bu teorisinin yayılmasıyla birlikte, ırkçılık ve çatışmacılık da hızla destek kazanmış, öyle ki bu iki kavram adeta "bilimsel birer gerçek" olarak algılanmaya başlamıştır.

İşte romantik milliyetçilerin Darwinizm'le olan ilişkisi de bu noktada ortaya çıkmaktadır. Romantik milliyetçiler, savaşa olan eğilimlerini ve kendi ırklarının diğerlerinden üstün olduğu yönündeki saplantılarını, Darwinizm'e dayandırmışlardır.

Olağanüstü bir kan dökücülüğe sahne olan I. Dünya Savaşı'nın ardında, Darwinizm'in bu karanlık telkini vardır. Yüzbinlerce askeri gözlerini kırpmadan bir hiç uğruna ölüme gönderen Alman, Fransız, İngiliz, Rus veya Avusturyalı generaller, Darwinizm'in "canlılar çatışarak gelişir ve ırklar da savaşarak yücelir" şeklindeki yalanına inanmışlar ve bu ruh hali içinde savaş emri vermişlerdir.

Örneğin I. Dünya Savaşı generallerinden Friedrich von Bernardi, savaş ve doğadaki savaşım kanunları arasındaki sözde bağlantıyı şöyle kurmuştur:

> **Savaş biyolojik bir gereksinmedir**, doğadaki unsurların çatışması kadar gereklidir; biyolojik yönden yerinde sonuçlar verir, çünkü bu sonuçlar, varlıkların temel özellikleriyle ilgilidir.[4]

Avusturya-Macaristan'ın Başkomutanı General Franz Baron Conrad von Hoetzendorff ise, savaştan sonraki anılarında şöyle yazmıştır:

> Dünya savaşının büyük felaketi, (insanoğlunun yaşam mücadelesi) prensibiyle tam bir uyum içinde gerçekleşmiştir. İnsanların ve devletlerin hayatlarının ana gücüyle oluşan bu savaş, aynen boşalması gereken bir yıldırım yükü gibi, doğanın bir kuralıdır.[5]

Alman Şansölyesi (Başbakanı) Theobald von Bethman-Hollweg'in kişisel danışmanı ve sır dostu Kurt Riezler, 1914 yılında şöyle yazmıştır:

> **Mutlak ve ezeli düşmanlık, insanlar arasındaki ilişkilerin doğasında vardır.** Her yerde gördüğümüz daimi nefret… insan tabiatının bozulmasından kaynaklanmamaktadır, aksine doğanın ve yaşamın kaynağının özünde zaten bu vardır.[6]

Dönemin devlet adamlarını ve yönetici kadrolarını etkisi altına alan, düşmanlık ve çatışmanın insanın doğasında olduğu iddiası, kuşkusuz büyük bir yalandır. İnsan, evrimcilerin iddialarının tam tersine, şefkat, merhamet, sevgi ve anlayıştan zevk alacak şekilde yaratılmıştır. İnsanın fıtratı, yani doğası, Allah'ın emrettiği din ahlakını yaşamaktır. Bunun

dışında insana empoze edilen her türlü batıl ve sapkın düşünce ise, hem kişide hem de toplumda bozulma ve dejenerasyona neden olur.

Romantizm, kendi çevresine karşı tutkulu bir bağlılığı, diğerlerine karşı ise öfke ve nefreti körükler. Bu karanlık ruh hali, Darwinizm'in "ırkların yaşam mücadelesi" kavramına çok uygun düşmüştür. Darwin'in teorisinin toplum bilimlerine uyarlanmış haline "Sosyal Darwinizm" adı verilir ve Sosyal Darwinizm, romantik milliyetçi ve ırkçı akımların en büyük dayanağı olmuştur. Amerikalı yazar Janet Biehl *"Ecology and the Modernization of Fascism in the German Ultra-Right"* (Ekoloji ve Alman Aşırı Sağında Faşizmin Modernizasyonu) başlıklı makalesinde bu konuda şunları yazmaktadır:

> **Alman aşırı sağında Sosyal Darwinizm'in derin kökleri vardır...** Anglo-Amerikan Sosyal Darwinizmi'nde olduğu gibi, Alman Sosyal Darwinizmi de insanların sosyal kurumlarını insani olmayan dünyadan alınma "doğa yasaları" ile açıklamıştır. Ama Anglo-Amerikan Sosyal Darwinizmi "uygun olanların kazanması" kavramını vahşi kapitalist bir ormanda bireysel girişimlerin karı olarak yorumlarken, **Alman Sosyal Darwinizmi "uygun olanların kazanması" kavramını ezici olarak ırk kavramında algılamıştır.** Dolayısıyla, (bu düşünceye göre) "en uygun" olan ırk, sürdürdüğü "yaşam mücadelesi"nde tüm diğer rakiplerini altederek kazanacaktır, kazanmalıdır.[7]

Almanya'da Sosyal Darwinizm'in en büyük temsilcisi, Ernst Haeckel (1834-1919) isimli ünlü bir Darwinist biyologtu. Darwin'in yanılgılarından çok etkilenen Haeckel, kendince Darwinizm'e "katkıda" da bulunmuş ve "Bireyoluş Soyoluşun Tekrarıdır" (Ontogeny Recapitulates Phylogeny) olarak özetlenen ve memelilerdeki embriyoların evrim sürecini yansıttığını öne süren bilim dışı teoriyi ortaya atmıştı. (Bu teorinin çürüklüğü yıllar sonra kesin olarak anlaşıldı ve dahası Haeckel'in kullandığı şemalarda sahtekarlık yaptığı ortaya çıktı.)

Haeckel, "Monist Birliği" adıyla, amacı ateizmi yaymak olan bir dernek kurmuş ve bu dernek aynı zamanda ırkçılığın ve romantik milliyetçiliğin merkezi olmuştur. 1920'lerde Hitler'in önderliğinde gelişen Nazi hareketi, Haeckel'in fikirlerinden ve Monist Birliği'nden etkilenmiştir. Konuyu araştıran tarihçi Daniel Gasman, *The Scientific Origins of National Socialism: Social Darwinism in Ernest Haeckel and the German Monist League* (Nasyonal Sosyalizmin Bilimsel Kökenleri: Ernest Haeckel'de ve Alman Monist Birliğinde Sosyal Darwinizm) adlı kitabında, şöyle yazar:

> Almanya'daki ırkçılıktan ilham alan **Sosyal Darwinizm... varlığını neredeyse tamamen Haeckel'e borçluydu...** (Haeckel'in) fikirleri, **ırkçılık, emperyalizm, romantizm, anti-Semitizm ve nasyonalizm** akımlarının tek bir vücut altında birleşip tek bir ideoloji haline gelmesine hizmet etti... Volkism'im (romantik milliyetçi Alman halkçılığının) gerçekte tamamen akıldışı ve mistik fikirlerine bilimin ağırlığını katan kişi Haeckel'di.[8]

Gasman aynı konuda şunları da yazmaktadır:

> Denebilir ki, İngiltere'de **Darwinizm**, doğal dünyanın sosyal dünyaya bir izdüşümü olarak, "bırakınız yapsınlar" (laissez faire) kapitalizminin bireyciliğinin bir uzantısı olduysa, **Almanya'da Alman romantizminin bir izdüşümü olmuştur...** Darwinizm'in Almanya'da aldığı şekil, bir tür sahte bilimsel doğa dini, ırkçılıkla karışık bir doğaya tapınma mistisizmidir.[9]

Janet Biehl de aynı konuda "Haeckel, mistik ırkçılığa ve nasyonalizme inanıyordu, öyle ki **Alman sosyal Darwinizmi ilk başından itibaren romantik ırkçılığa ve romantik milliyetçiliğe sahte biyolojik bir temel sağlayan politik bir hareket oldu"** diye yazmaktadır.[10]

Sonuç

Tüm bunlar, romantizmin tamamen din ahlakına uygun olmayan bir psikoloji ve dünya görüşü olduğunu bir kez daha göstermektedir. İlk ortaya atıldığı günden itibaren ateizmle neredeyse eşanlamlı olan Darwinizm'in romantizmle içiçe olması bu yönde çok açık bir göstergedir.

Romantik milliyetçiliğin Darwinizmle olan ilişkisi ve Nazi hareketinin oluşumundaki rolü, bize çok önemli bir başka gerçeği daha göstermektedir: Romantizm, gerek bireyler gerekse toplumlar için son derece tehlikeli bir akımdır. Çünkü romantizme kapılan insanlar; kendi ırklarının tüm diğerlerinden üstün olduğu, savaşlar çıkararak tüm dünyayı istila etme hakkına sahip olduğu, başka milletleri ortadan kaldırmasının veya kendisine köle kılmasının son derece meşru olduğu gibi, tamamen akla, sağduyuya ve vicdana aykırı düşüncelere kolayca kapılabilmektedirler.

Nazi Almanyası, romantizmin bu yıkıcı ve zulmedici etkisini gösteren en önemli tarihsel örneklerden biridir. Naziler'in 1933 yılında iktidara gelmesiyle birlikte, Hitler ve kurmayları Alman toplumuna karşı adeta **"romantik beyin yıkama"** kampanyası başlatmışlar ve romantik milliyetçiliğin en saçma iddialarını kısa sürede topluma benimsetmişlerdir. 1930'ların sonlarına gelindiğinde, Alman halkının ezici çoğunluğu, yakında tüm dünyayı yönetecek 1000 yıllık bir "Alman Krallığı" (III. Reich) kurulacağına, bu hedefe varmak için Alman ırkının "saflaştırılması" ve bu amaçla ülkedeki tüm azınlıkların sürülmesi gerektiğine, Hitler'in metafizik güçlere sahip şaşmaz ve yanılmaz bir "önder" (Führer) olduğuna ve kendilerini mutlak zafere taşıyacağına inanmışlardır. Hitler'in öfkeli, saldırgan, paranoid ve küstah konuşmalarını gözyaşları içinde dinleyerek kendilerinden geçmiş, adeta topluca büyülenmişlerdir.

Nazilerin ünlü Nuremberg mitingleri, söz konusu "romantik beyin yıkama"nın gövde gösterisidir. Amerikalı araştırmacılar Baigent, Leigh ve Lincoln, bu mitingleri şöyle tarif ederler:

> Kötü şöhrete sahip Nuremberg mitinglerinde... herşey -üniformaların ve bayrakların renkleri, konuşmacıların yeri, programın gece yarısına denk getirilmesi, spot ışıklarının kullanımı, zamanlama- çok dikkatli şekilde hesaplanırdı. Bu mitinglerde çekilen filmler, **insanların adeta kendi kendilerini sarhoş ettiklerini, kendilerini bir tür transa soktuklarını**, "Sieg Heil" şeklindeki Nazi sloganını sürekli tekrarlayarak Hitler'e adeta taparcasına Nazi selamı verdiklerini göstermektedir. **Kitlelerin yüzünde bomboş bir zihnin getirdiği mutluluk okunmaktadır...** Bu, ikna edici bir söylemden kaynaklanmamaktadır. Aksine, aslında Hitler'in söylemleri hiç de ikna edici değildir. Hemen her zaman sıradan, çocukça, aynı şeyi tekrar eden ve içeriği boş konuşmalardır. Ama bu konuşmayı yapış şekli zehirli bir enerjiye sahiptir, bir davul ritmi gibi hipnotize edicidir. Ve bu, kitle psikolojisinin getirdiği bulaşıcılıkla, etrafı çevrilmiş bir alana sıkıştırılan binlerce insanın etkisiyle eklendiğinde ... **kitle histerisi** meydana getirmektedir... Hitler'in mitinglerinde görülen şey, psikologların genellikle mistik deneyimleri açıklamak için kullandıkları **"bilinç kayması"** durumudur.[11]

Kısacası, Nazi mitingleri, insanları tamamen akıldan uzaklaştıran ve romantizmin büyüsüne sokan kitle hipnoz seanslarıdır. Bu romantik histeri, II. Dünya Savaşı'nı ateşleyerek 55 milyon insanın yaşamına mal olmuştur.

Nazizm, romantizmin yıkıcı etkilerinin sadece bir örneğidir. Romantizm, insanları akıldan uzaklaştırdığı, akıl yerine duyguların hakimiyetine soktuğu için, onları her türlü sapkınlığa sürükleyebilir. Bu yüzden romantik bir insanı herhangi bir yöne çekmek kolaydır. Eğer içinde bulunduğu ortam o yöndeyse, kısa zamanda ateşli bir ırkçı ve faşist haline gelebilir. Bunun tam tersi bir ortamda bulunduğunda ise, bu kez komünist bir militan olur, Leninist marşlar söyleyerek masum insanlara saldırır, hatta kendisini ateşe verip yakacak kadar gözü döner. Son derece acımasız ve haşin olan bir romantiği, birkaç saat sonra gözyaşları içinde hıçkıra hıçkıra ağlarken görmek de mümkündür. Akıl ortadan kalktıktan ve insan duygularına -daha doğrusu şeytanın nefsinde kışkırttığı tutkulara- esir olduktan sonra, aşırılıkta ve anormallikte bir sınır yoktur.

DARWİNİZM İNSANLARIN RUHUNDAN GERÇEK SEVGİYİ ALMIŞTIR

ADNAN OKTAR: Evrim teorisine karşı olmamızın nedeni komünizmin, faşizmin ve I. Dünya Harbi'nin, II. Dünya Harbi'nin kökeninde bu teorinin olduğunu görüyoruz. Ve 350 milyon insanın kanının akmasına, 1 milyara yakın insanın sakat kalmasına, milyonlarca çocuğun öksüz yetim kalmasına ve en vahimi insanların kalbinden sevginin, şefkatin sökülüp alınmasına sebep olmuştur. Bunun açık ispatı vardır. Dışarı çıktığınızda kimse kimsenin yüzüne bakamıyor. Dünyanın neresine giderseniz gidin herkesin yüzü yerde ve kimsenin yüzünde sevgi ifadesi, mutluluk ve neşe ifadesi bulamıyorsunuz. Halbuki insanların gözünde tutku olması lazım, sevgi olması lazım. Allah aşkı olması lazım. Bu coşku insanların kalbinden alındı. Ve dolayısıyla çok büyük bir tahribat meydana geldi. İnsanların kimi intihar ediyor, kimi kavgaya gidiyor. Mesela bakın benim canım kardeşlerim bile "Niye böyle bir tartışma ortamına giriyoruz?" yahut "Niye sağcı ile solcu konuşabiliyor?" gibi bir mantığa giriyorlar. İşte bu, Darwinizm'in bize getirdiği felakettir. Halbuki her düşünceden herkes birbiri ile görüşür konuşur, yine kardeştir. Allah onları öyle yaratmıştır ve düşüncelerinde de özgürdürler. O düşüncelerinden dolayı da biz onlara saygı duyarız. Meydana gelen tahribat çok önemli, yani mesela Mao diyor; "Çin komünizminin kuruluşunun kökeninde Darwin ve evrim teorisi vardır" diyor. Çok açık söylüyor. Troçki'nin izahlarında var. Lenin'in izahlarında var, Mussolini'nin izahında var. Hitler'in izahlarında var. Hepsi Darwin'e dayandırıyorlar. Yani dünyada muazzam bir tahribat meydana getirmiştir ve ateizmin dünyada yayılmasına sebep olmuştur. Bu yönüyle Darwinizm'e tabi ki bir Müslüman olarak fikren karşıyım. *(Dem TV, 16 Ekim 2009)*

DARWİNİZM KAN DÖKÜCÜ BİR İDEOLOJİDİR

ADNAN OKTAR: Dünyada kan akıtan, dünyada şiddet uygulayan bütün ideolojik sistemler; komünizim, faşizm, satanizm, vahşi kapitalizm gibi düşünceler hepsi Darwinizm'den kaynaklanmıştır ve kökeninde Darwinizm vardır. Dünyadaki akan kanların arkasında da, bütün terör eylemlerinin arkasında da terörist düşüncenin arkasında da yine Darwinizm vardır. Ben bunu kitabımda çok detaylı olarak anlattım. Lenin kitaplarında terörü nasıl desteklediğini ve terörün nasıl olması gerektiğini çok detaylı anlatmıştır. Mao anlatmıştır. Hitler eserlerinde, Mussolini açıklamalarında Darwinizm'den nasıl etkilendiği ve temel dünya görüşünü Darwinizm'in meydana getirdiğini de anlatmışlardır. Marx bütün temel görüşlerini, temel düşüncelerini Darwinizm'den almıştır. Dolayısıyla dünyayı kana boyayan her türlü terör eylemlerinin arkasında Darwinizm vardır. Ve insanlık için gelmiş geçmiş tarih içerisindeki en büyük fitnedir ve en büyük kan dökücü sistemdir Darwinizm. Toplam komünist rejimler ve örgütler tarafından öldüren insan sayısı, yani Darwinist sistemin işlemesi sonucunda meydana gelen cinayetlerde 120 milyon insan öldürülmüştür. 120 milyon insan! Bu büyük bir katliamdır ve büyük bir zulümdür. Karl Marx kitabında "Bizim görüşlerimizin tabi tarih temelini içeren kitap budur işte" diye Darwin'in kitabını övmüştür. Kendi de açıklıyor "Bizim görüşlerimizin tabi tarih temelini içeren kitap budur"

diyor. Mesela Mao diyor ki; "Çin komünizminin temeli Darwin'e ve evrim teorisine dayanmaktadır." Çok net bir ifade, Çin'de komünizmin temelini Darwin'e ve evrim teorisine dayandığını Mao söylüyor. Mesela Stalin genç nesillere üç şey öğretmeliyiz diyor. "Dünyanın yaşını, jeolojik kökenini ve Darwin'in öğretilerini", bu da Stalin'in açık ifadesi. Mesela Lenin de Darwin'in Allah inancını yok ettiğini eserinde açıkça belirtiyor, yani kitabında belirtiyor. *(The Gulf Today, Ekim 2008)*

ROMANTİZMİN DİĞER İDEOLOJİLERİ

... "Andolsun, kullarından 'miktarları tesbit edilmiş bir grubu' (kendime uşak) edineceğim. Onları -ne olursa olsun- şaşırtıp-saptıracağım, en olmadık kuruntulara düşüreceğim ve onlara kesin olarak davarların kulaklarını kesmelerini emredeceğim ve Allah'ın yarattıklarını değiştirmelerini emredeceğim." Kim Allah'ı bırakıp da şeytanı dost (veli) edinirse, kuşkusuz o, apaçık bir hüsrana uğramıştır. (Nisa Suresi, 118-119)

Önceki bölümde romantizmin "romantik milliyetçilik" adı altındaki etkilerini inceledik. Şimdi bir de yelpazenin diğer uçlarına bakalım ve romantizmin insanları sürüklediği diğer bazı belaları inceleyelim. İlk incelememiz gereken ideoloji, insanlığa en az romantik milliyetçilik kadar "kan kusturmuş" olan komünizmdir.

KOMÜNİST ROMANTİZM

Komünizm, sözde "akılcı" bir ideoloji olarak doğmuştur. İdeolojiyi kuranlar, yani Karl Marx (1818-1883) ve Friedrich Engels (1820-1895) materyalist felsefeyi benimsemişler bu yanılgıyı toplum bilimlerine uygulayarak "tarihin kuralları"nı belirlediklerini düşünmüşlerdir. Marx, kendince tarihi çeşitli evrelere ayırmış, o dönemde İngiltere gibi ileri ülkelerde "kapitalist evre"nin yaşandığını, bunun ardından kaçınılmaz olarak bir işçi devriminin geleceğini ve sosyalist evrenin başlayacağını öne sürmüştür. Marx, bu devrimin kendiliğinden, yani işçilerin kendi insiyatifi ile gerçekleşeceği ve İngiltere gibi sanayileşmiş ülkelerde yaşanacağı kehanetinde bulunmuştur.

Ancak Marx'ın kehanetleri tutmamıştır. Tutmadığı da onun ölümünden sonraki 30-40 yıl içinde açıkça görülmüştür. İngiltere'de veya bir başka sanayileşmiş ülkede bir devrim olmamış, aksine işçilerin sosyal ve ekonomik şartlarında iyileşme yaşanmıştır.

Komünizmin Akılcılık İddiasının Geçersizliği

Bu durumda Marx'ın teorisinin, tarihteki pek çok yanılgı gibi bir hata olarak değerlendirilmesi ve bir kenara bırakılması gerekirdi. Ama öyle olmamıştır. Kendilerine "Marxistler" adı verilen bir grup insan, Marx'ın gerçekleşmeyen kehanetlerini zorla da olsa gerçekleştirme çabasına girişmiştir. Marx'ın "kendiliğinden olacak" dediği devrim bir türlü olmayınca, bunu silah zoruyla yapacak örgütler kurmaya ve "devrimcilik" yapmaya karar vermişlerdir. Marx'ı bu şekilde yeniden yorumlayan ve Marx'ın tutmayan kehanetlerini bahaneler oluşturarak açıklamaya çalışan en önemli Marxist, Lenin'dir.

Lenin, devrimin İngiltere gibi ileri ülkelerde olamayacağını, bunun yerine Rusya gibi sanayileşmemiş ülkeleri denemeleri gerektiğini, komünizmin burada başarıya ulaşacağını ve sonra da tüm dünyaya yayılacağını ileri sürmüştür. Bu hayalini gerçekleştirmek için Rusya içinde ve dışında uzun yıllar devrim hazırlığı yapmış, I. Dünya Savaşı'nın karmaşası içinde aradığı fırsatı bulmuş ve iktidara gelmiştir.

Ama Lenin'in kehanetleri de aynı Marx'ınki gibi boşa çıkmıştır. Ne kurduğu sistem başarıya ulaşmış, ne de komünizm sandığı gibi dünyaya yayılmıştır. Bugün Lenin'in kurduğu Soyvetler Birliği tarih olmuş durumdadır. Sovyet işgali ve baskısıyla komünist yapılmış ülkelerde de komünist sistem çökmüştür. Komünizm, 20. yüzyılın en büyük ve en başarısız deneyi olarak kabul edilmektedir.

Marxizmin bir yanılgı olduğu, sadece kehanetlerinin ve kurduğu sistemlerin çökmesiyle değil, aynı zamanda dayandığı felsefenin çökmesiyle de ispatlanmış durumdadır. Marxizmin temeli olan materyalist felsefenin tüm temel varsayımları, 20. yüzyıl içindeki bilimsel keşiflerle yalanlanmıştır. Örneğin;

1. Materyalizm, evrenin sonsuzdan beri var olduğunu, dolayısıyla maddenin yaratılmadığını yalanını savunmuştur. Oysa 20. yüzyılda kabul edilen Big Bang teorisi, maddenin ve zamanın yoktan yaratıldığını bir kez daha teyit etmiştir. Böylece, evrenin bundan 10-15 milyar yıl önce yoktan var olduğu ortaya konmuştur. Yani Big Bang'in gösterdiği gerçek, hiçbir şey mevcut değilken, bu hiçlik içinde birden bir hareket, hareketin ardından da madde ve zamanın meydana geldiğidir. İşte bu, materyalistlerin iddialarını tamamen çökertmiş, maddeyi, zamanı ve hareketi Allah'ın yarattığının delillerinden biri olmuştur.

2. Materyalizm, maddenin ve zamanın birer "mutlak" kavram olduklarını, yani hep var olan, değişmeyen, sabit kalan esaslar olduklarını savunmuştur. Oysa Einstein'in Rölativite Teorisi, madde gibi zamanın da mutlak bir kavram olmadığını, değişken bir algı olduğunu ispatlamıştır.

3. Materyalizm, insan zihninin sadece maddesel etkenlerle açıklanabileceğini, insanın bütün zihinsel işlevlerinin maddeye indirgenebileceğini iddia etmiştir. Oysa beynin detaylarının keşfedilmesi, beyinde hiçbir karşılığı bulunmayan zihinsel işlevleri ortaya koyarak, insan zihninin madde-ötesi bir varlığa, yani "ruh"a ait olduğunu tasdik etmiştir.

4. Materyalizm, canlıların yaratılmadığı yalanını, Darwin'in evrim teorisinde iddia edildiği gibi rastlantılarla oluştuğu aldatmacasını ileri sürmüştür. Bu iddia da 20. yüzyıldaki bilimsel bulgularla çürümüş, tüm canlıları yaratanın Allah olduğu bir kez daha gözler önüne serilmiştir.

Eğer bir ideoloji akılcı olduğunu iddia ediyorsa, ancak iddiaları akıl ve bilim karşısında geçersiz kalıyorsa, dahası yaşanan somut olaylar o ideolojinin tüm öngörülerini boşa çıkarıyorsa, o zaman bu ideolojinin hiçbir iddiası kalamaz. Bu ideolojiyi benimsemiş kişilerin de, ideolojinin geçersizliğini akılcı bir analizle görüp onu terk etmeleri gerekir. Dolayısıyla eğer komünistler romantizm ve hayalperestlikle değil de akıl, mantık ve sağduyu ile hareket eden kimseler olsalardı bugüne kadar komünizmi yüzlerce kez terketmiş olurlardı.

Ne var ki komünizm temelde romantizm üzerine kurulu bir ideoloji olduğundan onun bağlıları da akılcılık ve bilimsellikten uzak bir biçimde bu sisteme bağlı kalmayı ve bu köhne sistemi gerçeklere gözü kapalı olarak savunmayı sürdürmektedirler. Daha en başında, yani Marx'ın en temel kehanetlerinin gerçekleşmediği görüldüğünde bu ideoloji bir kenara bırakılmalıydı. Oysa bırakılmadı. Dünyanın dört bir yanında türeyen "devrimciler", Marx'ın hayallerini gerçekleştirmek uğruna acımasız eylemlere giriştiler. Devrimler, iç savaşlar, gerilla mücadeleleri, terör eylemleri düzenlediler.

Soyvetler Birliği ve tüm Doğu Bloku çöktü, Kızıl Çin kapitalist ekonomiyi benimsedi. Ama hala komünizm bırakılmadı. Hala dünyada ve ülkemizde komünist örgütler faaliyetlerini sürdürüyor. **Sözünü ettikleri "devrim"in bir hayal olduğunu bilmelerine rağmen, sırf komünizmi bırakmamak uğruna kan dökmeye devam ediyorlar.** Kendi arkadaşlarını ve kendi bedenlerini diri diri ateşe verip yanarken komünist marşlar söyleyecek kadar romantik, kör ve amaçsız bir inatla komünizme bağlılıklarını koruyorlar.

Bu durum, komünizmin akılcı bir ideoloji olmadığını, bu ideolojiyi savunanların onu akılcı bir değerlendirmeyle değil de bir başka nedenle benimsediklerini gösterir. Bu nedene çoğu kimse "fanatizm", "bağnazlık", "sabit fikirlilik" der. Bu tespitte bir hata yoktur. Ama biraz derinlemesine incelendiğinde, söz konusu fanatizmin altında, romantizmin çok büyük bir rol oynadığı ortaya çıkmaktadır.

Bir başka deyişle, komünizm de romantizmin karanlık büyüsünden güç almaktadır.

Komünist Romantizmin Örnekleri

Komünistlerin yaşadığı romantik ruh halini ilk başta çoğu kişi fark etmez, çünkü komünistler hep bilimden, felsefeden, akıldan söz ederler. Oysa söz konusu kavramları da romantik bir bakış açısıyla algılamaktadırlar. Bilimin ortaya koyduğu, ama işlerine gelmeyen sonuçları, "burjuva bilimi" diye gözü kapalı bir biçimde reddederler. Hatta Stalin bu bakış açısını sistemleştirmiş ve kendi döneminde "burjuva bilimi" ve "proletarya bilimi" diye saçma ve yapay bir ayrım yapmıştır.

Öte yandan **komünistlerin yayınlarına, dergilerine, şiirlerine ya da marşlarına detaylı olarak bakıldığında, aslında yoğun bir romantizm yaşadıkları görülmektedir.** Bazı kavramları putlaştırmışlar ve onlara karşı aşırı duygusal bir bağlılık geliştirmişlerdir. Bunların başında "devrim" kavramı gelir. Bir komünist için devrim, sözde tüm kötülüklerin sonu ve tüm iyiliklerin başlangıcıdır. Hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini bildiği bu hayale bir tür ümitsiz aşkla bağlanır. Sözünü ettiği bu devrim hakkında hiçbir akılcı değerlendirme yapmaz. Devrim niye yapılacaktır? Devrim olduğunda, pek çok masum insanın kanı boşuna akacak, bütün toplum acı çekecektir, buna ne gerek vardır? Devrim olmadan da fakir insanların yaşam şartları düzelemez mi? Devrim olduğunda ekonominin durumu ne olacaktır? Ülke nasıl yönetilecek, iç karışıklıklar nasıl bastırılacak, dış tehlikeler nasıl bertaraf edilecektir?

Bu gerçekçi soruların bir komünist için hiçbir önemi yoktur. Varsa yoksa tek amaç devrimdir. Eğer üstteki gibi sorulara bir cevap vermesi gerekirse, Lenin'in, Stalin'in veya Mao'nun yazdığı kitaplardan kalıplaşmış sözleri alıp aktarır ancak bu soruların cevaplarını gerçekçi olarak düşünmeye yanaşmaz. Onu devrim fikrine en çok bağlayan etken ise, bu konuda yazılan **duygusal şiirler, bestelenen ateşli marşlardır.** Komünist edebiyatta sık sık "çiçekler içindeki güzel ülke"den, "uzaklardaki kızıl güneş"ten vs. bahsedilir. Aslında devrim kavramı ile komünist arasındaki ilişki, bir tür romantik aşk hikayesi gibidir. Üniversitelerdeki, kitap fuarlarındaki, kültür merkezlerindeki komünistlere ait standlar, komünistlerin toplandığı barlar, cafeler incelendiğinde, bu romantizmin çeşitli sembollerle ayakta tutulduğu görülür. **Zincirlerini kıran güçlü proleterya posterleri, sıkılmış yumruk figürleri, sosyalizm uğruna savaşmaktan ve ölmekten söz eden devrim şarkıları**, komünist romantizmin en yaygın sembolleridir.

Bu romantizm kimi zaman kıyafetlere de yansır. Sırtına haki renkli bir parka geçiren, başına da komando kepi giyen komünist bir genç, kendisini Latin Amerika'nın komünist gerilla lideri Che Guevara ile özdeşleştirir. Zaten odasında veya özel eşyalarının arasında büyük olasılıkla bir "Che" posteri vardır. Pop yıldızlarına özenip onlar gibi giyinen romantik kolejli gençlerden tek farkı, kendisine seçtiği yıldızın müzisyen değil gerilla olmasıdır.

Komünist romantizmin bir diğer ilginç örneği, **kendilerine acı çektirmekten ve diğer insanların kendilerine acımasını sağlamaktan ilginç bir zevk almalarıdır.** Örneğin cezaevinde **"açlık grevi"**ne başlayarak çok basit bir amaç uğruna kendisini akılsızca ölüme doğru sürükleyen komünist militan, bu eyleminin kendisine verdiği acı ve ızdıraptan zevk duymakta, bir yandan da çektiği acı nedeniyle diğer insanların kendisine duyduğu acıma hissinden ve ilgiden haz almaktadır. Öte yandan arkadaşları tarafından "dava adamı" olarak bilinmekten ve takdir edilmekten zevk almaktadır.

Komünistlerin acı çekmekten aldıkları romantik zevk, bazen çok uç noktalara varabilir. Komünist militanlar, yaptıkları eylemlerde kendilerini canlı canlı yakmak, seçtikleri bir arkadaşlarını demir parmaklıklara bağlayarak, üzerine yanıcı madde döküp ateşe vermek, sonra da karşısına geçip o yanarken komünist marşlar söylemek gibi korkunç bir vahşet uygulamaktadırlar. Bu akıl almaz şiddeti gerçekleştiren militanların, aynen Nazi mitinglerindeki kalabalıklar gibi, bir tür "bilinç kayması" halinde oldukları, tamamen duygusal ve psikolojik bir trans haline geçtikleri, açıkça görülmektedir.

Komünistlerin, hedeflerine asla ulaşamayacaklarını bildikleri halde ısrarla ideolojilerine bağlı kalmaları, bir tür romantik inatla mümkün olmaktadır. "Yanlış da olsa, başarıya ulaşamayacak da olsa, ben komünistim ve sonuna kadar öyle kalacağım" düşüncesiyle körü körüne bir bağlılık sergilemektedirler. Elbette akılcı bir insan böyle davranmaz.

Sonuçta, komünizmin de şeytanın insanları akıldan ve Allah'a imandan uzaklaştırmak için kullandığı romantizm silahının bir parçası olduğu anlaşılmaktadır. Komünizm gerçekte akla ve bilime aykırı iddialarla doludur ve bunların yaklaşık 1.5 asırdır hala ısrarla savunulmasının ardında, komünistlerin ideolojilerine olan romantik bağlılıkları yatmaktadır.

KOMÜNİZM, TÜM İNSANI DEĞERLERİ ORTADAN KALDIRAN BİR İDEOLOJİDİR

ADNAN OKTAR: Marksizm'in geliştiği dönem, Darwinizm'in geliştiği dönem, bilimin çok kısır olduğu, insanların araştırma gücünün, teknik gücünün çok düşük olduğu bir dönemdi. Yani cehalet ortamında gelişti. Dolayısıyla Darwin'in dayandığı herhangi bir delil yoktu. Bunlarda bütün teorilerini Darwin'e dayandırdılar, yani çürük yumurtanın üstüne ev kurmaya kalktılar bunlar. Yumurta da parçalanınca, ev de gitti aşağı doğru çöktü. Yani, Marksizm'in en büyük açmazlarından birisi, en zavallı yönlerinden birisi de Darwinizm'in üstüne kurulmuş olmasıdır. Darwin'in evrim teorisinin üstüne kurulmuştur. Zaten bunu Mao da söylüyor. "Çin sosyalizminin temeli Darwin ve evrim teorisidir" diyor. Yani ne kadar çürük, ne kadar bozuk bir sistem üstüne kurulduğunu siz artık buradan anlayın.... **Komünizmin amacı insanları, haşa, hayvan gibi görmek, hayvan gibi çalıştırmak, onları sömürmek, insan yerine koymamak. Onların ruhundaki yaratıcı gücü, yani telif gücünü yok etmek ve onları robotlaştırmaktır.** Mesela Sovyetler'de komünizm dağıldıktan sonra halkın resimleri var, fotoğrafları var böyle bakıyor adamlar yani ruh gibi, mahvetmişler adamları. Mesela bugün Çin'de de gidin insanlara bakın, fotoğraflara bakın insanlıktan çıkmış durumda yüz ifadeleri mahvolmuşlar. **Yani ne gülmeyi biliyorlar, ne konuşmadan haberleri var, ne şakalaşabiliyorlar yani ruh sevinçleri, ruh derinliklerini mahvetmiş komünizm. Yani adeta insanlıktan çıkmış durumdalar. Şeytan kendi sistemini kurmuş.** Kimini sosyalist yapmış, kimini faşist yapmış, kimini satanist yapmış, kimini iddia edilen Ergenekoncu yapmış. Kan dökme sistemini ve acı verme sistemini sevgisizliği, ruhsuzluğu, hayat neşesini, ortadan kaldırmayı insanlara sunmuşlar. Ve insana değer vermeyen sistemlerdir bunlar. **İnsanı insan olarak görmeyen, onların ruhu olduğunu kabul etmeyen sistemlerdir. İnsanı makine olarak gören eşya, taş gibi gören insanlardır.** Ve sistemlerdir, düşüncelerdir ve insanlığı mahvetmişlerdir. İşte Hz. Mehdi (as) bu belayı, bu heracifi, bu kiri, bu rezilliği ortadan kaldıracaktır. Bu zulme bir son verecektir. Allah'ın vesile etmesiyle inşaAllah. *(Kral Karadeniz TV, 22 Ocak 2009)*

DİN ADI ALTINDA UYGULANAN ROMANTİZM

Onlar, 'çirkin bir hayasızlık' işlediklerinde: "Biz atalarımızı bunun üzerinde bulduk. Allah bunu bize emretti" derler. De ki: "Şüphesiz Allah, 'çirkin hayasızlıkları' emretmez. Bilmediğiniz bir şeyi Allah'a karşı mı söylüyorsunuz?" (Araf Suresi, 28)

Romantizm başlı başına bir ideoloji veya dünya görüşü olmaktan ziyade, çeşitli ideoloji ve dünya görüşlerine nüfuz eden, onlara duygusal bir atmosfer veren, bu yolla insanları akılcılıktan uzaklaştıran tehlikeli bir etkidir. Faşizm veya komünizm gibi tamamen din dışı ve sapkın ideolojilere nüfuz ettiği gibi, bazen sözde din görüntüsü altında da insanları etkiler.

Bu konuya açıklamadan önce belirtilmesi gereken önemli bir husus vardır: Din adı altında ortaya çıkan bir hareket, kimi zaman samimi anlamda dindar olmayabilir. Aksine, tarihte dine ve dindarlara zarar vermek için din ve Allah adıyla ortaya çıkan pek çok kişi, grup ve düşünce olmuştur. Allah Kuran'da bunun bazı örneklerini bize bildirmektedir. Örneğin Allah'ın Semud kavmine elçi olarak gönderdiği Hz. Salih (as) peygamberi şehit etmek için plan kuran çete, bu işi tasarlarken kendi aralarında Allah adına and içmişlerdir.

> **Kendi aralarında Allah adına and içerek, dediler ki: "Gece mutlaka ona ve ailesine bir baskın düzenleyelim, sonra velisine: Ailesinin yokoluşuna biz şahid olmadık ve gerçekten bizler doğruyu söyleyenleriz, diyelim." (Neml Suresi, 49)**

Peygamberlere karşı çıkan müşrik kavimler, büyük bir akılsızlıkla onları sık sık "Allah'a karşı yalan uydurmakla" suçlamışlardır ki, bu kendilerini sözde, Allah'a inanan dindar insanlar olarak gördüklerini gösterir. (Şura Suresi, 24) Yeryüzünde kendi ilahlığını iddia edecek kadar büyük bir sapkınlık içinde olan Firavun'un da benzer bir iftirada bulunduğu ayette şöyle bildirilmiştir:

> **Firavun dedi ki: "Bırakın beni, Musa'yı öldüreyim de o (gitsin) Rabbine yalvarıp-yakarsın. Çünkü ben, sizin dininizi değiştirmesinden ya da yeryüzünde fesat çıkarmasından korkuyorum." (Mümin Suresi, 26)**

Bu durum, insanların din adı ve görüntüsü altında aslında dinle ilgisi olmayan birtakım sapkın düşünce ve eylemler içinde bulunabildiklerini göstermektedir. İşte romantizm de, dinle ilgisi olmadığı halde dinin bir parçası sanılan bu sapkınlıkların başında gelir.

Dinle romantizmin birbirine nasıl karıştırıldığını anlamak için, **dinin temeli olan "ihlas" kavramını** iyi kavramak gerekir. İhlas, bir işin sadece ve sadece Allah'ın rızasını kazanmak için yapılmasıdır. Bir iş ancak ihlaslı olarak yapılırsa ibadet olur ve Allah Katında değer kazanır. Örneğin namaz kılmak, oruç tutmak, zekat vermek, Allah yolunda çaba harcamak ve tüm diğer ibadetler, Allah'ın rızasını kazanmak kastıyla yapıldığı takdirde ibadet olur. Allah Kuran'da **"işte şu namaz kılanların vay haline, ki onlar, namazlarında yanılgıdadırlar, onlar gösteriş yapmaktadırlar"** (Maun Suresi, 4-6) buyurarak, Allah rızası için yapılmayan ibadetin geçersizliğini bildirmiştir.

Romantizm dini Allah'ın rızasından başka bir amaca yönlendirir: **İnsanlara dini, Allah'ın rızası için değil de, kendi duygusal ihtiyaçlarını tatmin etmek için, yani kendi nefislerini tatmin etmek yaşatır.**

Romantizm bu yolla insanları tamamen yanlış bir din anlayışına sürüklemektedir. Bunun doğal bir sonucu, mistisizmdir. İhlas ortadan kalktığında ve din (Allah'ın dinini tenzih ederiz) bir tür "psikolojik rahatlama" aracı olarak görülmeye başlandığında, insanları bu karanlık psikolojiye daha fazla sokacak mistik etkenler devreye girer.

Romantik din anlayışı ile Kuran'da Allah'ın bize öğrettiği ve Peygamber Efendimiz (sav)'in yaşamında en güzel örneğini gördüğümüz gerçek dini karşılaştırdığımızda fark çok açık olarak ortaya çıkmaktadır:

1. Kuran'da Allah insana aklını kullanmasını, düşünmesini, Allah'ın yarattıklarını incelemesini ve bu akıl yoluyla iman etmesini emretmektedir. Oysa **romantik din anlayışında akıl devreden çıkar. İnsanlar düşünmeye değil, düşünmemeye yöneltilir.**

2. **Romantik din anlayışlarının çoğunda, insanın kendisine zulmetmesi, acı çektirmesi makbul bir davranış olarak görülür.** Örneğin, kendilerini çarmıha gererek Hz. İsa (as)'a yakınlaştıkları gibi akıl dışı, çarpık bir düşünceye sahip Hıristiyanlar vardır. Budizm gibi Uzakdoğu dinlerinde aç kalmak, rahatsız yerde uyumak gibi "kendine zulüm" örnekleri çok önemli gösterilir. Oysa Kuran'da insanın kendisine acı çektirmesi gibi bir anlayış kesinlikle yoktur. Bir ayette geçen **"şüphesiz Allah, insanlara hiçbir şeyle zulmetmez. Ancak insanlar, kendi nefislerine zulmediyorlar"** hükmü (Yunus Suresi, 44) romantizmin bu çarpık anlayışını en güzel şekilde ifade etmektedir.

Özetle, romantik din anlayışı, insanların nefsinde bulunan; düşünmeme, gerçeklerden kaçma, insanları putlaştırma, nostalji, kendi kendini küçük düşürme ve kendine acı çektirme gibi sapkın eğilimleri tatmin eden ve gerçek dine tamamen ters pek çok inanç ve uygulama içeren batıl bir sistemdir.

İnsanların büyük çoğunluğu, Allah'ın kendilerinden ne istediğini öğrenip uygulayacakları yerde, atalarından kendilerine miras kalan çarpık düşünce kalıplarını ve davranış şekillerini devam ettirirler. İçinde bulundukları şartları akılcı olarak değerlendirip ona göre davranmak yerine, geleneklerinde var olan kuralları ve anlayış şekillerini aynen muhafaza ederler. Bu da Allah'ın Kuran'da şiddetle uyardığı bir sapkınlıktır. Kuran'da bu konuyla ilgili çok sayıda ayet vardır; bunlardan birkaçı şöyledir:

> **Onlara: "Allah'ın indirdiğine ve elçiye gelin" denildiğinde, "Atalarımızı üzerinde bulduğumuz şey bize yeter" derler. (Peki,) Ya ataları bir şey bilmiyor ve hidayete ermiyor idilerse? (Maide Suresi, 104)**
>
> **Onlar, 'çirkin bir hayasızlık' işlediklerinde: "biz atalarımızı bunun üzerinde bulduk. Allah bunu bize emretti" derler. De ki: "Şüphesiz Allah, 'çirkin hayasızlıkları' emretmez. Bilmediğiniz bir şeyi Allah'a karşı mı söylüyorsunuz?" (Araf Suresi, 28)**
>
> **Onlara; "Allah'ın indirdiklerine uyun" denildiğinde, derler ki; "Hayır, biz atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye uyarız." Şayet şeytan, onları çılgınca yanan ateşin azabına çağırmışsa da mı (buna uyacaklar)? (Lokman Suresi, 21)**

Sonuç

Bir insanın Allah'ın istediği gibi salih bir imana sahip olabilmesi için, romantizm bataklığından kurtulması zorunludur. **"Şüphesiz Allah, hakkın ta kendisidir..."** (Hac Suresi, 62) ayetinde buyurulduğu gibi Allah, gerçeğin ta kendisidir ve bunu kavrayabilmek için "gerçekçi" olmak gerekir. Romantizme kapılan insanlar ise, ya romantik milliyetçilik, komünizm gibi sapkın ideolojilerden etkilenirler, ya dini romantik bir bakış açısıyla yorumlayıp akıldan ve ihlastan uzaklaşırlar ya da kitabın sonraki bölümlerinde inceleyeceğimiz türden romantik sevgi anlayışının etkisine girerler.

Dini yaşamaya başlasalar bile, romantizmin verdiği çalkantılı ruh hali sebebiyle, bu konuda kararlı ve istikrarlı olamazlar. Romantik bazı etkenlerle dini yaşamaya başlayan, ama kısa bir süre sonra bundan vazgeçen ve yeniden din ahlakına uygun olmayan hayata dönen pek çok insan vardır.

Halbuki Allah, insana şöyle emretmektedir:

> **(Allah) Göklerin, yerin ve her ikisi arasındakilerin Rabbidir; şu halde O'na ibadet et ve O'na ibadette kararlı ol. Hiç O'nun adaşı olan birini biliyor musun? (Meryem Suresi, 65)**

İMANLA GELEN GERÇEK AKIL

... Size Allah'tan bir nur ve apaçık bir Kitap geldi. Allah, rızasına uyanları bununla kurtuluş yollarına ulaştırır ve onları Kendi izniyle karanlıklardan nura çıkarır. Onları dosdoğru yola yöneltip-iletir.
(Maide Suresi, 15-16)

Kitabın bundan sonraki kısmında, romantizmin günlük hayattaki olumsuz etkilerini inceleyeceğiz. Ancak bundan önce, buraya kadar sık sık değindiğimiz "akıl" kavramının gerçek manasını da detaylı olarak izah etmek gerekmektedir.

Akıl sözcüğü toplum içinde genel olarak zeka kavramını ifade etmek için kullanılır. Bu sebeple akıllı bir insanla zeki bir insan arasındaki önemli farklılıklar da çoğu zaman göz ardı edilir. Fakat bu çok önemli bir yanılgıdır. Akıl ve zeka gerçekte farklı özelliklerdir.

Akıl, müminin, Allah'ın olayları yaratmasındaki ince hikmetleri görmesini ve olayları bu İlahi hikmetler dairesinde değerlendirmesini sağlar. Yalnızca zekaya dayalı bir yaklaşım ise olayları, ancak basit sebep sonuç ilişkileri çerçevesinde, mekanik ve dar kapsamlı bir algılamayı getirir. Akıl, zekadan daha üst boyuttaki bir meziyettir ve ancak Allah'a ve Kuran'a kesin bilgiyle iman eden, Kuran ayetlerine uygun bir yaşam sürdüren müminlere özgü bir yetenektir. Zeka, tüm insanlarda çeşitli derecelerde bulunan ortak bir fiziksel özelliktir. Ancak akıl yalnızca iman edenlere mahsustur. İman etmeyenler içinse akıldan bahsetmek söz konusu değildir.

Akıl, zekanın, muhakemenin ve mantık örgüsünün de en doğru ve kusursuz biçimde kullanılmasını, bu yeteneklerden en üst düzeyde faydalanılmasını sağlar. Akılsız bir insan ise ne kadar zeki olursa olsun, akledemediği için mutlaka belli bir noktada, yanlış bir mantığa, bozuk bir yargıya sapmaya mahkumdur. Dünya tarihinde iman etmeyen felsefecilere ve fikir adamlarına bakıldığında hepsinin aynı konularla ilgili farklı hatta kimi zaman taban tabana zıt düşünceleri savundukları görülür. Bunların hepsi oldukça zeki insanlar olmalarına rağmen imana ve dolayısıyla akla sahip olmadıkları için doğruları bulamamışlardır. Hatta birçoğu insanlığı sayısız felaketlerin içine sürüklemişlerdir. Yakın tarihten örnekler verecek olursak, Hitler, Mussolini, Marx, Engels, Lenin, Troçki gibi pek çok felsefeci, ideolog ve devlet adamı, zeki insanlar oldukları halde akledemediklerinden dolayı milyonlarca insanın felaketine sebep olmuşlardır. Oysa akıl insanların felaketini değil, barış, huzur ve mutluluğunu gözetir, bunları elde etmenin yol ve yöntemlerini gösterir.

İnsan düşünme, algılama, dikkat sarfetme, pratik davranma gibi pek çok şeyi zekası sayesinde gerçekleştirir. Ancak akıllı bir insan zeka ile mümkün olmayan derin bir anlayışa, doğrularla yanlışları ayırt etme yeteneğine de sahiptir. Dolayısıyla akıl kişiye zekanın çok ötesinde bir üstünlük kazandırır.

Aklın kaynağı ise az önce belirttiğimiz gibi, samimi iman ve Allah korkusudur. Allah'tan korkan, O'nun emir ve yasaklarından sakınan, tavsiyelerine titizlik gösteren bir kimse doğal olarak bu üstünlüğe -Allah'tan bir nimet olarak- sahip olur.

Ancak bu yeteneğe sahip olmak bu kadar kolay olmasına karşın insanlardan çok azı akıl sahibidir. Allah'ın Kuran'da **"... onların çoğu akıl erdirmez."** (Maide Suresi, 103) ayetiyle haber verdiği bu gerçek, insanların çoğunun gerçek imana sahip olmaması, Kuran'dan uzak bir hayat benimsemelerinden kaynaklanan bir durumdur.

Allah'ın, Kendisi'nden korkan ve samimiyetle Kuran'a uyan kişilere nasip ettiği akıl, iman eden salih müminleri her durumda üstün bir konuma getirir. Ayrıca iman sahibi bir kimsenin, herşeyi her an Allah'ın yarattığını bilmesi, en ince detayına kadar herşeyin Allah'ın belirlediği kader dahilinde geliştiğinin ve her an Allah'la birlikte olduğunun bilincinde olması aklın temelini oluşturan unsurlardır. Öte yandan akıl, kişinin sahip olduğu üstün yönlerinin değişen şartlara ve ortama en kusursuz şekilde uyum sağlamasını da mümkün kılar.

Müminin basiret ve ferasetindeki keskinlik, dikkat ve şuur açıklığı, üstün teşhis ve çözüm kabiliyeti, güzel ahlakı, konuşma ve tavırlarındaki hikmet, güçlü kişiliği hep, akıl sahibi olmasının doğal sonuçlarıdır. (Detaylı bilgi için bkz. *Kuran'a Göre Gerçek Akıl*, Harun Yahya)

Tarif ettiğimiz bu örnek modelin, bu üstün özelliklerin bir kişiye ait olduğunu değil de, toplumun genel yapısını oluşturduğunu düşünün: Herkesin akılla hareket ettiği her konuşmasında, her tavrında, aldığı her kararda, uyguladığı her çözümde aklın avantajlarının çoğunluk tarafından yaşandığını… Akıllı insanlardan oluşan bir topluluğun oluşturacağı ortamı… Kuşkusuz herkesin özlemini duyduğu huzur, güvenlik, esenlik, itidal için akıllı insanlara ihtiyaç vardır. Ayrıca insanları bezdiren kaos, kargaşa ve anarşinin engellenmesi ve bu konulara köklü çözümler getirilebilmesi için de akıl sahibi kimselerin varlığı kaçınılmaz bir gerekliliktir. Bu bakımdan her sorunun anahtarı olan akla duyulan ihtiyaç ortadadır.

Şüphesiz akıl, bir insanın sahip olduğu en önemli özelliklerdendir. Akıllı bir kimse kendisine olduğundan çok daha fazla faydayı çevresine sağlar. Çünkü imanın getirdiği ahlakta, Allah'ın rızasını kazanmak dışında hiçbir düşünce, hedef ya da ideal yoktur. Böyle bir kişi Kuran'da tarif edilen mümin özelliklerini eksiksiz olarak yaşar; mazlumların korunup kollanması, yolda kalmışlara, kimsesizlere, yardıma ihtiyacı olanlara sahip çıkılması, adaletin hak olarak işlemesi, kimsenin aç bırakılmaması gibi her konunun sorumluluğunu üzerinde hisseder. Kuran'dan öğrendiği bu incelikleri, vicdani sorumlulukları aklı sayesinde kusursuz bir şekilde gerçekleştirir. Nitekim çözüm getirme, hikmetli konuşma ve yazma, tedbir alma, uygulama, yol gösterme gibi pek çok konuda doğal olarak herkesin gözü akıllı bir kimseyi arar. Çünkü böyle bir kimsenin her tavrından, her konuşmasından, her fikrinden istifade edilir.

Aklın gerekliliği bu derece önemliyken akılsızlığın ne denli ciddi bir tehlike olduğunu tespit etmek hiç de zor değildir. Gerek kişinin şahsı, gerekse toplum geneli ile ilgili olarak akılsızlığın sebep olduğu durumları, getirdiği belaları incelemek durumun ciddiyetinin gereği gibi anlaşılması bakımından faydalı olacaktır.

Aklın önündeki en büyük engellerden biri ise, kitabın önceki bölümlerinde siyasi ve toplumsal etkilerini ele aldığımız bir ruhsal bozukluktur: Romantizm ya da diğer adıyla duygusallık.

GÜNLÜK YAŞAMDA DUYGUSALLIK NEDİR?

Duygusallığı, kişinin, aklın ve mantığın gerektirdiği doğrular yönünde değil, duygularının yönlendirmesiyle hareket etmesi şeklinde tanımlamıştık. Duygusallık, genelde her insanda değişik yoğunlukta hakim olmasına rağmen, din ahlakından uzak neredeyse toplumların bütün fertlerinde var olan ruhsal bir hastalıktır. Kuran'dan uzak, dini yaşamayan bir kimsenin kendini romantizmden tam anlamda kurtarması mümkün değildir. Çünkü duygusallık ancak, insanın aklıyla, yani Kuran ahlakıyla hareket etmesi sonucunda ortadan kalkabilir. Kuran'a uymayan bir kimsenin ise az önce belirttiğimiz gibi akledebilmesi mümkün değildir.

Duygusallık cahiliye toplumlarında oldukça makbul sayılan, "iyi insan" olma ölçüsü olarak kabul edilen, dolayısıyla da kimileri için övünme konusu olan önemli bir ruhi bozukluktur. Üstelik hatalı bu çoğunluğun kanaatinde duygusallık öylesine bir anlam kazanmıştır ki, ağlamayan bir kimseye kolaylıkla kalpsiz, duygusuz bir insan sıfatı yakıştırılabilmektedir.

Acaba duygusallık zannedildiği gibi bu kadar masumane bir özellik midir? Bu sorunun cevabını gerçekçi bir gözle değerlendirecek olursak duygusallığın son derece vahim sonuçlar doğurduğu gerçeği ile karşılaşırız. Önceki bölümlerde bunun toplumsal alandaki olumsuz etkilerini açıkça gördük. Ancak duygusallığın, günlük yaşamda da son derece zararlı etkileri yaşanmaktadır. Nitekim duygusallık, insanların şikayet ettikleri ve çözüm aradıkları pek çok konuda aciz kalmalarının başlıca sebeplerindendir.

Halbuki sorun olarak dile getirilen herşeyin çözümü, yaşanan sıkıntılardan kurtuluş yolları Kuran'da mevcut olduğundan, Kuran'ı rehber edinen kimseler ya da toplumlar aklın kazandırdığı avantajlara sahip olurlar, diğer bir deyişle aklın konforunu yaşarlar:

> **... Size Allah'tan bir nur ve apaçık bir Kitap geldi. Allah, rızasına uyanları bununla kurtuluş yollarına ulaştırır ve onları Kendi izniyle karanlıklardan nura çıkarır. Onları dosdoğru yola yöneltip-iletir. (Maide Suresi, 15-16)**

Çocukluğundan beri pek çok insan, en ufak bir olayda gözleri dolan insanların ya da gazetede okuduğu bir haksızlığa, televizyonda seyrettiği aç insanlara ağlayanların, onların içinde bulundukları duruma üzüldüklerini ifade edenlerin duygulu dolayısıyla da vicdanlı insanlar olduğuna dair yorumlar duymuştur. Halbuki duygusal kişilerin samimi bir ilgi ve çaba göstermeden yalnızca gözyaşı dökmekten, yakınmaktan öteye geçmeyen bu tepkileri hiçbir fayda, hiçbir çözüm getirmez. Zaten bu tür kimseler ağlayıp dert edindikleri kimselerin sorunlarına çözüm bulmaktan çok onlara üzülmekten zevk alırlar. Bilinçaltlarında duygusallığın karanlık halini yaşamak nefislerinin daha çok hoşuna gider. Karamsarlık, umutsuzluk, acı, keder, bunalım gibi cehenneme özgü vasıfların, bu dünyada şeytanın duygusallıkla saptırdığı kimselere çekici gelmesi de oldukça ilginçtir.

Ayrıca bu konunun önemli bir yönü daha vardır: Televizyon karşısına geçip hiçbir şey yapmadan gözyaşı döken bu insanlara birşeyler yapmaları teklif edilse, boş durmamaları söylense de değişen bir şey olmaz. Bu durumda da "benim yaptığımdan ne olur?", "ben tek başıma ne yapabilirim ki?" gibi bahanelerle konudan sıyrılmaya çalışırlar.

Duygusal insanlar, etraflarında meydana getirdikleri olumsuz hava neticesinde olayları karmaşık ve çözümsüz göstererek, kendileri gibi çevrelerindeki kimseleri de karamsarlığa ve ümitsizliğe sevk ederler.

Pek çok güzel ahlak özelliği, duygusallık içinde yaşandığında bu güzelliğini kaybeder, hatta son derece tehlikeli bir yön kazanır. Örneğin, şefkat Allah'ın Kuran'da teşvik ettiği üstün bir ahlak özelliği olmasına rağmen, duygusal bir kişinin yaklaşımıyla bu şefkat zalim bir kimseye acıma, bu kişinin yaptıklarını hoş görme, zulmüne rıza gösterme gibi yanlış şekillerde uygulanabilir. Bu bakımdan akıllı bir insan için duygusallığa ait hiçbir üslubu, hiçbir tavrı ve mantığı makul görmek mümkün değildir. Çünkü bu tür bir zihniyet içte barındırıldığı sürece duygusallığa ait eylemler ortam ve şartlara göre çok daha ciddi boyutlarda görülebilir.

Ancak burada hassas, duyarlı olmakla duygusal olmak arasındaki farkı da belirtmek gerekir. "İçli, duyarlı, mülayim olmak" Allah'ın Kuran'da peygamber özelliği olarak bildirdiği üstün bir özellik iken, duygusallık Kuran'da tarif edilen ahlakın tam tersidir. Müminler duygusal değildir; ancak duyarlı ve insancıl kimselerdir. Diğer bir deyişle hem üstün akıl sahibi, itidalli kimselerdir hem de insani yönleri son derece kuvvetlidir. Nitekim asıl meziyet de kişinin bu özellikleri birarada barındırabilmesidir. Allah Kuran'da İbrahim Peygamber (as)'ın bu güzel ahlakını **"Doğrusu İbrahim, halim (yumuşak huylu, ılımlı) ve gönülden (Allah'a) yönelen biriydi."** (Hud Suresi, 75) ayetiyle bildirmektedir.

Unutulmamalıdır ki, duygusal insanlar bir kişiye sadece acır, onu içinde bulunduğu zor durumdan kurtarmak, sorunlarına çözüm bulmak için hiçbir girişimde bulunmazlar. Ama Allah'ın emrettiği duyarlılığa sahip bir insan, acıma hissettiği kişilere yardım etmek için de elinden geleni yapar, sorunlara çözüm arayıp bulur, insanları zor durumdan uzaklaştırmak için gereken tedbirleri de alır. Gerçek şefkat ve sevgi de budur.

DUYGUSALLIK AKLI NASIL ÖRTER?

Elbette her insan, sevgi, şefkat, merhamet, korku gibi duygularla birlikte yaratılmıştır. Bu duygulara sahip olmak insani bir özelliktir. Bizim burada vurgulamak istediğimiz konu ise, bir insanın sağlıklı ve dengeli bir ruh haline sahip olabilmesi için, bu duygularını imanı ve aklı ile kontrol altında tutması, yönlendirmesi gerektiğidir. Örneğin sevgi insana, en başta onu yoktan var eden, kendisine hesapsız rızık ve nimet veren ve ona sonsuz mutluluk dolu bir hayat vaad eden Allah'a karşı duyması için verilmiştir. Daha sonra da Allah'ı seven ve Allah'ın da kendilerini sevdiği kimselere karşı, yani müminlere karşı yöneltilmesi gereken bir duygudur sevgi. İnsanlara karşı yöneltilen sevgide ölçü kişinin Allah'a olan yakınlığı, Allah'ın sınırlarını korumada gösterdiği titizlik, Allah korkusu yani takvasıdır. Tüm bu sevgiler de yine Allah için ve Allah'ın tecellilerine karşı yöneltilen sevgilerdir. Allah'a ve dine karşı düşmanlık besleyenlere karşı içten bir sevgi beslenmesi Kuran'da müminlere haram kılınmıştır.

Aynı şekilde Allah müminlere ancak Kendisi'nden korkmalarını, başka hiç kimseden ve hiçbir şeyden korkmamalarını emretmiştir. Çünkü herkesin ve herşeyin varlığı Allah'ın hakimiyetindedir, Allah'tan başka hiçbir güç ve kuvvet sahibi yoktur, dolayısıyla kendisinden korkulmaya layık başka bir varlık da yoktur.

Bir başka örnek olarak da öfke duygusunu verebiliriz. Öfke insanlara karşı yapılan haksızlıklara, adaletsizliklere, Allah'a ve dine karşı gösterilen düşmanlıklara, zulümlere karşı müminlerin sorumluluk ve hamiyet hislerini uyaran, harekete geçiren bir duygudur. Fakat müminin hamiyet hislerinin harekete geçmesi her zaman, akıl, itidal ve güzel ahlak çerçevesinde gerçekleşir. Hiçbir zaman mümini adalet ve merhametten uzaklaştırmaz. Mümin öfkesine kapılıp haksızlığa karşı haksızlık, zulme karşı zulümle cevap vermez, adaletsizliğe sapmaz. Nitekim böyle yapması Kuran'da yasaklanmıştır.

Duyguları ile davranan insan ise kimi zaman kendi menfaatini engelleyecek çok basit bir konuda bile büyük bir öfkeye kapılabilir. Olaylar kendi istekleri doğrultusunda gelişmediğinde, bir insan kendi arzu ettiği bir şeyi yapmadığında ani bir kızgınlıkla hareket edebilir. İçindeki öfke sebebiyle, hiç umulmadık bir anda muhakeme ve yargısı tamamen kapanıp, fevri hareketler gösterebilir.

Görüldüğü gibi **insan, Allah'ın kendisinde yarattığı duyguları yine Allah'ın rızası doğrultusunda yönlendirmelidir.** Yani Allah'ın razı olmadığı bir sevgi anlayışını, bir korku ya da öfkeyi kendinde barındırmamalıdır. Aksi takdirde Allah'ın gösterdiği değil, duygularının gösterdiği yolu benimsemiş olur. Bu da başlı başına bir şirktir.

İşte insanda yaratılıştan var olan bu duygular, aklın yönlendirmesinden çıktıklarında, duygusallık dediğimiz hastalık başlar. O insanın davranışlarını, konuşmalarını, hareketlerini, düşünce sistemlerini, olaylara yaklaşımlarını duyguları yönetmeye başlar. Bu noktada kişi artık aklının denetiminden çıkmış, duygularının kontrolüne girmiştir. Böyle bir insanın duyguları aklının önüne set çekmiş, aklını örtmüştür.

Hiçbir Kurani ölçü gözetmeden sevdiği insana ölesiye aşık olduğunu iddia eden bir kişinin ya da patronundan, kocasından, herhangi birinden şiddetle korkan bir kimsenin, veya öfkeden gözü dönmüş bir insanın elbette ki içinde bulunduğu bu ruh haliyle akılcı davranışlar sergilemesi beklenemez. Çünkü bu kişiler sınır ve ölçü tanımayan duygularının esiri olmuşlar ve bunun sonucunda da akılları kapanmıştır.

Duygusallık insanı gerçeklerden uzaklaştırır. Duygusal insanların en belirgin yönlerinden biri gerçek dışı bir dünyayı yaşama istekleridir. Bu ruh halindeki bir kimse hayal aleminde yaşar gibidir. Gerçeklerle arasındaki bağ son derece zayıftır. Aklın ve mantığın yerini duygular, gerçeklerin yerini ise hayal ve kuruntular almıştır. Bu bakımdan duygusal bir kişiye ulaşmak yani bu kişiyle diyalog kurabilmek, ona fikir danışmak, tavsiyede bulunmak pek mümkün olmaz. **Aslında duygusallık, psikiyatri dilinde "şizofreni" olarak bilinen ruh hastalığının, hafif bir şeklidir.** (Daha önce de belirttiğimiz gibi, şizofreni hastaları, gerçeklerden tamamen kopar ve kendi hayal dünyaları içinde yaşarlar.)

Duygusal kişilerin durumunu televizyon karşısında film seyreden bir kimsenin ağlamasına benzetebiliriz: Böyle bir kimse artık gerçeklerden o kadar uzaklaşmıştır ki, bu filmde oynadığı rolden para alan, hatta belki gerçek hayatta her türlü

kötü ahlak özelliğini üzerinde taşıyan bir insanın filmdeki rolü gereği canı acıdığı için ona üzülebilmekte hatta bu kimse için ağlayabilmektedir. Akıllı bir kişinin asla içine düşmeyeceği bu durum duygusal bir zihniyetin insanı gerçeklerden ne denli kopardığını, ne kadar sağlıksız düşünmeye ittiğini açıkça göstermektedir. İşte bu çarpık bakış açısı günlük hayatta yaşanan olaylara da yansımaktadır.

Duygusal insanların çoğunlukla eli kolu bağlı oturan, sadece ağlamakla yetinen, yakınıp şikayet eden ama bu yakınmaları, rahatsızlıkları sadece sözde kalan kişiler olduklarına şahit oluruz. Örneğin bir yakınının kaza geçirdiği haberi gelir, bunda mutlaka bir hayır olduğunu, ardından da nasıl yardım edebileceğini düşünmek yerine, duygusal bir kişi genellikle ağlamaya başlar, bayılmaya kalkar. Sağlıkla ilgili gerekli tedbirler alınmış mı, doktor, ilaç durumu yeterli mi gibi akılcı sorular sormak, durumun hassasiyetini ve yapabileceği yardımı öğrenmek yerine, bizzat kendisi teselliye, yardıma muhtaç konuma düşer.

Veya yanında birinin aniden fenalaştığını görür. Ama bu kişiye ilk yardımda bulunup ambulans çağıracağına telaşlanmaya, panik yaratmaya, hayıflanmaya, şuursuz ve akılsız tepkiler vermeye başlayabilir. Kendisinden olanları anlatması istendiğinde olayı dahi aktaramaz, kısacası yaşadığı duygusallık onu aklını kullanamaz hale getirdiğinden böyle bir kişiyle tüm bağlantı kesilir.

Ya da kendisinin önemli bir rahatsızlığı vardır. Ancak bunu bildiği halde doktora gittiğinde ciddi bir hastalık teşhisi ile karşılaşacağını, böyle bir durumda da korkup üzüleceğini düşünerek hastalığının belirtilerini umursamaz. Akılcı davrandığında alabileceği tedbirleri görmezden gelerek, hastalığını tedavi ettirme fırsatını yitirebilir.

Örneklerini daha çok çoğaltabileceğimiz duygusal kişilerin gösterdikleri bu tarz akılsız tepkiler, gerçekçi olmayan çıkarım ve mantıklar son derece ciddi -hayati- sonuçlar da doğurabilmektedir. Neticede bu kimseler şeytanın da etkisiyle etraflarında gelişen ve olumsuz gibi görünen olaylardan öylesine sarsılırlar ki bizzat kendileri yardım edilmesi, teskin edilmesi gereken kişiler olurlar. Halbuki biraz akıl kullanarak, yaşadıkları olaylar karşısında isabetli kararlar alarak sorunları çözebilme imkanları vardır.

Görüldüğü gibi duygusal kimseler akıl yürütüp çözümler üreten, insanları yönlendiren değil de kendisi yönlendirilmesi gereken, sahip çıkılan, insanlara yük olan kimselerdir. Tüm bunların sonucunda da bu kişiler akıl kullanamayan, kendi içlerinde mutsuz, huzursuz, etraflarına sorun olan atıl kimseler olurlar. Örneğin duygusal bir kişi yanında yardıma muhtaç biri olduğunda, bu kişiye yardımda bulunmak yerine hayıflanmayı, "tüh tüh, vah vah, yazık" gibi acıma ifadeleri kullanmayı yeterli görebilir. Böyle bir durumda akıl tümüyle geri plana atılmıştır. Dolayısıyla da bu anlayıştaki bir kimseden gerçek anlamda bir fayda beklemek yanlış olur.

Allah Kuran'da bu gibi insanlarla müminlerin farkını şöyle anlatmaktadır:

> **Allah şu örneği verdi: İki kişi; bunlardan birisi dilsiz, hiçbir şeye gücü yetmez ve herşeyiyle efendisinin üstünde (bir yük), o, onu hangi yöne gönderse bir hayır getirmez; şimdi bu, adaletle emreden ve dosdoğru yol üzerinde bulunanla eşit olabilir mi? (Nahl Suresi, 76)**

Müminler olaylara duygusal değil akılcı tepkiler verirler ve her durumda üstteki ayette belirtildiği gibi "adaletle emreder", yani doğru olanın yapılmasını sağlarlar. Yaşadıkları her olayın Allah'ın takdiriyle olduğunu bildiklerinden ve Allah'ın kendileri için dilediğinin dışında hiçbir şeye güçlerinin yetmeyeceğinin bilincinde olduklarından, bunun teslimiyeti ve rahatlığı içinde itidallerini hiçbir zaman kaybetmezler. Beklenmedik bir tepki vermez, ümitsizliğe asla kapılmaz, karamsar bir üsluba düşmezler. Aksilik gibi görünen olayları bile Allah'ın kendileri için bir güzellik olarak yarattığının farkındadırlar.

Duygusallığın tehlike oluşturan yönlerinden biri de bu kişiye içinde bulunduğu ruh halinin yanlışlığı anlatılmak istendiğinde, bunu kesinlikle kabul etmemesi hatta böyle bir ihtimali dinlemeyi de en baştan reddetmesidir. Duygusal bir kimse dışarıdan gelen her türlü fikre öylesine kapalıdır ki, hemen haksızlığa uğradığı hissine kapılarak ya hüzünlenip

ağlamaya başlar, ya da küsüp bir köşeye çekilir ve içine kapanır. Bu bakımdan duygusal bir kimseye değil eleştiride bulunmak, bir şeyi hatırlatmak, bir tavsiyede bulunmak bile söz konusu olmaz.

Duygusallık, insanlara alıngan bir yapı kazandırır. Bunun sonucu olarak bu kişiler her söylenenin altında kendilerine farklı bir mesaj olduğunu düşünerek, içlerinde son derece farklı ve abartılı çıkarımlar yapabilirler. Ayrıca hiçbir açıklama yapmadan uzun süre konuşmama, surat asma, selamlaşmama gibi çocukça protesto yöntemleri kullanabilirler. Bunun yanı sıra gerçekçi düşünemediklerinden ya da gerçeklerle yüz yüze gelmekten çekindiklerinden dolayı özeleştiri yapıp kendilerini düzeltmeleri de mümkün olmaz. Biraz önce de belirttiğimiz gibi bu zihniyetteki kişiler kendilerine söylenen her sözü ya kendilerine yapılmış bir haksızlık olarak değerlendirirler ya da ümitsizliğe kapılarak kendilerine büyük bir sıkıntıya dönüştürürler. Nitekim Allah kendilerine mutsuzluğu seçen bu tür kişilerden bir ayette şöyle bahsetmektedir:

> **Allah'tan 'İçi titreyerek korkan' öğüt alır-düşünür. 'Mutsuz-bedbaht' olan ondan kaçınır. (A'la Suresi, 10-11)**

Sonuçta, akıllarını kullanmadıkları için duygularının emrine giren ve bu yüzden günden güne akılları daha da örtülen kimselerin bu hallerinden arınmadıkça dini kavramaları ve yaşamaları mümkün değildir. Duygusal, akılsız bir insan sağlıklı bir muhakeme yeteneğinden, tutarlı bir mantık örgüsünden yoksundur. Mümin için çok açık olan bir konuda çelişkilere, kuruntulara saplanır. Vesveselerle boğuşur. Temiz akıl sahipleri için bir öğüt olan Kuran'ı anlayamaz, ondan öğüt alamaz, Allah'ı gereği gibi takdir edemez, kendisinin, etrafında, kainatta sürüp giden olayların yaratılış hikmetlerini, dünyanın, cennetin, cehennemin varoluş sebeplerini kavrayamaz. Allah'tan başka İlah olmamasının ne anlama geldiğini anlayamaz. Bu şuursuzluktaki bir kimsenin her fikri, her düşüncesi, her amacı, her niyeti, her davranışı kendisini bir şirkten başka bir şirke sürükler.

Bu, şeytanın insanları Allah'ın yolundan saptırma yöntemlerinden biridir. Kuran'da şeytanın insanları cehenneme sürüklemek için her türlü yöntemi kullanacağı şöyle bildirilmiştir:

> **Allah, onu lanetlemiştir. O da (şöyle) dedi: "Andolsun, kullarından 'miktarları tespit edilmiş bir grubu' (kendime uşak) edineceğim. Onları -ne olursa olsun- şaşırtıp-saptıracağım, en olmadık kuruntulara düşüreceğim ve onlara kesin olarak davarların kulaklarını kesmelerini emredeceğim ve Allah'ın yarattıklarını değiştirmelerini emredeceğim." Kim Allah'ı bırakıp da şeytanı dost (veli) edinirse, kuşkusuz o, apaçık bir hüsrana uğramıştır. (Şeytan) Onlara vaadler ediyor, onları en olmadık kuruntulara düşürüyor. Oysa şeytan, onlara bir aldanıştan başka bir şey va'detmez. (Nisa Suresi, 118-120)**

Allah'ın bu ayetlerini bilerek şeytanın vesveselerinden yüz çeviren, dolayısıyla duygularının etkisine kapılmadan aklını kullanan bir kimse gerçekleri net ve berrak olarak görür, ona göre davranır. Duygusal, dolayısıyla aklı örtülmüş bir kimsenin içinden çıkamadığı, çok karmaşık, çelişkili, açıklanamaz gibi gördüğü konular, akıllı bir müminin gözünde son derece kolay, açık, net ve sadedir. Duygusallığının peşinden sürüklenen kimseler akıllarını bir kenara atmış, kendilerini şeytanın büyüsüne ve iradesine teslim etmiş bir şekilde şirkin karanlığı ve bataklığı içinde ebedi azaplarına doğru sürüklenmeye devam ederler.

DUYGUSALLIK MADDİ VE MANEVİ PEK ÇOK TAHRİBATA SEBEP OLUR

SUNUCU: Bir izleyicimiz şöyle sormuş; "Bugün yeni bir sitenizi gördüm ismi "http://www.duygusalliktehlikesi.com" Birçok sinema filminde ya da dizilerde duygusal olmak, ağlayıp hüzünlü dolaşmak iyi bir şey gibi gösteriliyor. Ben de sitenizdeki bilgileri okuyana dek öyle düşünüyordum, ancak şu anda bütün bakış açım değişti. Duygusallığın şeytanın bir silahı olduğunu hatta romantizmin fiziksel tahribatlara yol açtığını okudum. Duygusallık neden bu kadar tehlikelidir? Bu konuyu çevremdeki birçok insanın da öğrenmesini istiyorum, etkili olması için nasıl anlatmam gerekir, bana yardımcı olur musunuz?"

ADNAN OKTAR: Duygusal olan, duygusallığın etkisinde sürekli üzüntü ve hüzün içinde olan bir insan üzüntü ve acının kanserojen etki yaptığını da bilmesi gerekir. Yani vücut dokuları için, vücut hücreleri için kanserojendir üzüntü. Saçları dökülür, vücudunda urlar çıkar, kemiği erir, yani omurga bozuklukları başlar. Mesela omurga fıtıklarının çoğu üzüntüdendir, insanlar onu zorlamadan oldu zannediyorlar hâlbuki sinir bozukluğundandır. Mesela boyun fıtığı meydana gelir, bel fıtığı meydana gelir, şiddetli gerilimden olur bu, çoğu vakalar bunu gidip doktorlara da sorabilirler. Mesela kansızlık yapar, hafıza bozukluğu yapar, dikkat bozukluğu yapar, ülsere sebep olur, mide ülserine sebep olur ve birçok rahatsızlıklara sebep olur. Mesela reflünün şunun bunun, birçok olayın sebebi budur, vücut direnci azalır mesela dudak uçukları gelişiyor ve birçok rahatsızlıklar gelişiyor. Bu görünendir, görünmeyen manevi tahribatı çok çok fazladır. Allah bizi neşe içinde, mutluluk içinde, sevinç içinde olmamız için yarattı. Bizi Allah azap çeksinler diye yaratmadı. **"Allah sizin azabınızla ne yapsın"** (Nisa Suresi, 147) diyor Allah, şeytandan Allah'a sığınırım. İnsanın kendine yaptığı zulmü hiç kimse, başkası yapmaz, bu bir atasözüdür aynı zamanda. Cenab-ı Allah diyor ki; **"Şüphesiz Allah insanlara hiç bir şeyle zulmetmez. Ancak insanlar, kendi nefislerine zulmediyorlar."** (Yunus Suresi, 44). Ayet var. Yani insanın kendine yaptığı azap çok şiddetlidir, Allah'a tevekkül, Allah'a güvenmek, Allah'a kendini tamamen bırakmak bütün rahatsızlıkların ortadan kalkmasıdır. Hem ibadettir hem Allah'ın rızasına en uygun tavırdır, aksi zaten şirktir, bir şeyi ben yapıyorum, ben ediyorum derse şirktir bu. Her şeyi Allah meydana getirir, **Allah ne meydana getirirse getirsin hepsinde hayır görmek, hepsinde güzellik görmek.** Mesela ben giderken ayağım takılır bir yere çarparım hayır vardır benim biraz gecikmeme sebep olur o, hem düşünmeme sebep olur ama o gecikmede de bir hayır vardır. Her şeyde hayır görmek, bereket sebebidir ve güzellik sebebidir. **Her şeyde hayır görenin dünyası da ahireti de güzel ve mutlu olur.** Her şeyde şer görmek, şeytanından Allah'a sığınırım "her gürültüyü aleyhlerine zannederler" diyor Allah ayette; bu bir münafık alametidir, yani bir Müslümanın yapacağı bir şey değildir. Her şeyden şüphelenir, bir araba geçer bizim aleyhimizde mi bu? Mesela bir içecek gelir, bir şey olur ondan şüphelenir, biri bir şey söyler acaba bir şey mi ima etti? Biri mesela normal tebessüm eder, güler bir şeye mi gülüyor? Ve bunu kendine dert eder. Hatta ben böyle vakalar görüyorum, akşama kadar onu düşünüyor. Yani, niye böyle, niye şöyle. Dert yoksa da kendine dert çıkartıyor. Hâlbuki dert varsa bile dertten sevinç ve hayır çıkartmak lazım. Onun hikmet yönlerini, güzel yönlerini görmek lazım. Çünkü sonsuz güzelliği yaratan Allah, bir şey yaratıyorsa onu mutlaka hikmet ve hayırla yaratır ve imtihan için yaratır. Her şeyde şer gören bir insanın dünyası da ahireti de perişanlıkla neticelenir Allah esirgesin. *(Kanal 67, 9 Mart 2009)*

ROMANTİZMİN ÇEŞİTLERİ

Andolsun, Biz insana tarafımızdan bir rahmet tattırıp sonra bunu kendisinden çekip-alsak, kuşkusuz o, (artık) umudunu kesmiş bir nankördür. Ve andolsun, kendisine dokunan bir sıkıntıdan sonra, ona bir nimet tattırsak, kuşkusuz; "Kötülükler benden gidiverdi" der. Çünkü o, şımarıktır, böbürlenendir. Sabredenler ve salih amellerde bulunanlar başka. İşte, bağışlanma ve büyük ecir bunlarındır. (Hud Suresi, 9-11)

Aklın kapanmasına sebep olan duygusallık insanı şeytanın bütün telkinlerine açık hale getirir. Şeytan duygusallık silahıyla dinden uzak yaşayan insanları ve toplumları dilediği gibi yönlendirip her türlü sapkınlığa sürükleyebilir. Bunun bazı örneklerini kitabın ilk bölümlerinde inceledik, romantik milliyetçilik, komünizm gibi ideolojilerin insanları ve toplumları duygusallığı kullanarak nasıl helaka sürüklediğini gördük.

Günlük hayatımızda ise duygusallık çeşitli biçimlerde kendini dışa vurur. İlerleyen sayfalarda, duygusallığın belli başlı türlerini başlıklar altında inceleyeceğiz:

Üzüntü ve Karamsarlık

İnsan güzelliklerden zevk alacak, neşe, huzur içinde yaşama isteği duyacak yapıda yaratılmıştır. Bu bakımdan bir kimsenin karşısına çıkan olumsuzlukları en kısa zamanda ortadan kaldırmak ya da bunları güzelliklere, neşe vesilesine çevirmek istemesi en doğal çabası olacaktır. Kuşkusuz huzur, güven duymak, neşeli, mutlu, rahat olmak, bedenen ve ruhen sağlıklı olmak için son derece önemli unsurlardır.

Ancak insanlar Kuran'a göre değil de kendi ölçülerine, kendi istek ve tutkularına, duygularına göre hareket ettiklerinde içlerinde üzüntü, sıkıntı, korku hali hakim olur. Örneğin Kuran'da bildirilen tevekkül, kader, teslimiyet anlayışına sahip olmayan bir kimse, bir sonraki günün kendisine ve yakınlarına ne getireceğini bilmemenin huzursuzluğu içinde sürekli mücadele halindedir.

Halbuki insan Allah'ın kulları için seçip beğendiği dinini yaşadığı, Kuran ahlakına sahip olduğu takdirde bu sıkıntıların hiçbirine girmeyecek, bu sorunların hiçbirini yaşamayacaktır. Allah elçileri aracılığıyla duyurduğu bu gerçeği ayetlerde şöyle haber verir:

> **... kim Benim hidayetime uyarsa artık o şaşırıp sapmaz ve mutsuz olmaz. Kim de Benim zikrimden yüz çevirirse, artık onun için sıkıntılı bir geçim vardır... (Taha Suresi, 123-124)**

Çoğu insan ise ayette belirtildiği gibi Allah'ın zikrinden yüz çevirdiği için mutsuz olur, sıkıntılı bir yaşam sürer. Ayrıca hayatını tesadüflerin yönlendirdiği gibi batıl bir inançla yaşadığından kendisi için gelecekte güzel sonuçlar doğurabilecek şeyleri de büyük bir akılsızlıkla bir şanssızlık, aksilik olarak görür, bunların da üzüntüsünü çeker. İşten çıkarılmak, parasız kalmak, dolandırılmak, hastalanmak ya da onore edilmeyi beklerken alayla, sadakat beklerken nankörlükle karşılık görmek gibi korkuları ise sürekli zihnini meşgul eder. Her an üzücü bir haber almanın, hoşuna gitmeyecek bir tavır ya da sözle karşılaşmanın ihtimaliyle kötümser bir ruh hali içine girer. En rahat, mutlu anında bile

yaşadığı bu anı sürekli kılamamanın endişesini yaşayarak, adeta kabus dolu bir hayat yaşar. Bir ayette Allah, Kuran'dan uzaklaşarak sıkıntılı bir ruh hali içine giren insanların durumunu şöyle açıklar:

> **Allah, kimi hidayete erdirmek isterse, onun göğsünü İslam'a açar; kimi saptırmak isterse, onun göğsünü, sanki göğe yükseliyormuş gibi dar ve sıkıntılı kılar. Allah, iman etmeyenlerin üstüne işte böyle pislik çökertir. (En'am Suresi, 125)**

Din ahlakından uzak insanlar, sevgi, şefkat, merhamet, fedakarlık, kardeşlik, alçakgönüllülük gibi Kuran'daki güzel ahlak özelliklerine sahip olmayan kişilerle beraber oldukları için de doğal olarak güvensizlik ve huzursuzluk içinde olurlar. Kimsenin kimse için karşılıksız yardımda bulunmadığı, çıkar ilişkilerine dayalı dostlukların yaşandığı, insani hataların bile öfkeyle karşılandığı, herkesin birbirinin hakkını yediği, arkasından dedikodu yaptığı, samimi fikirlerini söylemediği suni, can yakan bir sistemin içinde yaşamak, duygusallık içindeki bir kimse için mutsuzluk sebebidir.

Ancak bu kişiler kendilerine göre güzel bir ortamda olsalar da değişen pek bir şey olmaz. Çevrelerinde gelişen sayısız olumlu konu olsa da duygusal kişiler bu konulara hep olumsuz yönünden yaklaşırlar. Havanın sıcak olması veya soğuk olması, yağmurlu olması ya da rüzgarlı olması, kısacası her detaya olumsuz baktıklarından kendileri için bir sıkıntıya dönüşür. Örneklerini sayfalarca çoğaltabileceğimiz bu memnuniyetsizlik hallerinin gün boyunca devam etmesi, Allah'ın **"Öyleyse kazandıklarının cezası olarak az gülsünler, çok ağlasınlar."** (Tevbe Suresi, 82) ayetinin bir tecellisidir. Bir başka ayette Allah inkarcıların bu tepkilerini şöyle bildirir:

> **Kendisine bir şer (kötülük) dokunduğu zaman feryadı basar. (Mearic Suresi, 20)**

İman etmeyenlerin mutsuzluklarının temelindeki bir diğer sebep ise planlarının bekledikleri gibi gitmemesidir. Örneğin duygusal bir kişi eşini memnun etmek için bir yemek yapar, beklediği ilgiyi bulamayınca üzülür; para biriktirip arkadaşına bir hediye alır, yeterince sevindiremediğini düşünerek yine üzülür; bir ev satın alır, boyacı badanasını iyi yapmamış diye yine mutsuz olur; mutsuzluğunun sebeplerinin sonu gelmez. Tuttuğu futbol takımının yenilmesi, sınavdan beklediğinden birkaç puan eksik alması, işine geç kalması, trafiğin tıkanması, gözlüğünün kırılması, saatini kaybetmesi, davette en sevdiği kıyafetinin lekelenmesi herşey mutsuzluğuna sebep olur.

Olayları yüzeysel bir gözle değerlendiren, duygusal bir yaklaşımla tepki veren bir kimse kendisiyle ilgili ya da etrafında gelişen olayların bir sonraki aşamada kendisi için ne gibi hayırları olabileceğini aklına getirmez. Halbuki otobüsü kaçırdığı için hemen üzüntüye kapılan bir kişi otobüsün bir an sonra kaza yapmayacağını nereden bilmektedir? Belki de Allah kendisine isabet edecek böyle bir kazaya engel olarak kaderinde otobüsü kaçırmasını vesile kılmaktadır. Ya da her gün önünden geçtiği ve çok iyi bildiği bir sapağı kaçırarak yanlış bir yola sapan bir kişi, olayları kendi yüzeysel bakış açısıyla değerlendirdiğinde kendine kızacak, yolunu uzattığı için hemen neşesi kaçacaktır. Halbuki onu yola saptırmayan Allah'tır, her olay gibi bu da kaderdir.

Örneğin çok istediği bir işe alınmaması, gafil bir kimse için büyük bir üzüntü sebebidir. Bu yaklaşımdaki bir kimse işe girmesinin kendisi için çok iyi olacağına kesin gözüyle bakmaktadır. Aksini ise çok büyük bir kayıp gibi görmektedir. Halbuki imanlı bir kimse Allah'ı dostu, velisi olarak bildiğinden Allah'ın kendisi için takdir ettiği sonucu teslimiyetle, neşeyle, şevkle karşılayacaktır. Belki bu çalışma ortamı sağlığını olumsuz yönde etkileyecek bir ortamdır, belki daha iyi bir fırsatı elde etmesi için bu işe girmemesi gerekmektedir.

Ya da sabah arabasına bindiğinde, arabasının çalışmadığını gören bir kimse gafil davrandığında bunu bir aksilik gibi düşünebilir. Ancak gerçekte araba Allah dilediği için çalışmamaktadır ve Allah arabanın çalışmamasında hayır görmektedir. Ayrıca kişi bu olaydaki hikmeti de göremeyebilir, ancak hikmetini bilse de bilmese de Allah'tan razı olması gerekir.

İnsanlar istemedikleri şekilde gelişen olaylara aksilik derler. İnsan "aksilik" zanneder halbuki en doğrusu kaderde o olayın o şekilde olmasıdır. Gün içinde insanları üzen, rahatını kaçıran, kızdıran, sıkan, aksilik, terslik dediği olayların hikmet ve hayırlarını Allah gösterse kişi üzülmesinin ne kadar yanlış olduğunu anlayacak ve tam tersine sevinç ve neşe

içinde olacaktır. Kader kişiye bütün olarak gösterilecek olsa ya da aksilik gibi görünen olayları kader içerisinde görecek olsa olanlar için hiç üzülmeyecektir.

Bu bakımdan yapılacak en akılcı tavır Allah'a teslim olarak yaşamaktır. Kaldı ki farkında olsa da olmasa da, kabul etse de etmese de herkes zaten Allah'a teslimdir. Ancak bunun bilincinde yaşamak önemlidir. Bu şuura sahip müminler huzur ve güven içinde, tatmin olmuş bir ruh haliyle Allah'ın kendileri için belirlediği kaderi, bir film seyretmenin rahatlığı içinde yaşarlar.

İnsanların çoğu doğum, ölüm, ecel, rızık gibi konuların dışındaki şeylerin kaderde olmadığını, aksilikten, tedbirsizlikten dolayı meydana geldiğini dolayısıyla da kaderle bağlantılı olmadığını zannederek büyük bir yanılgı içinde yaşarlar. Halbuki bu yanılgı onları kaderde tesbit edilmiş olaylara karşı isyana sürükler, onların hüzün duymalarına sebep olur. Ayrıca tüm olayları aleyhlerinde değerlendirmeleri de onlara kesintisiz bir azap yaşatır. Bunun sonucu olarak duygusal insanların neşeli halleri de çok kısa ve anlık olur. Bir şeye çok sevindikten kısa süre sonra akıllarına üzülecekleri bir şey getirip tekrar karamsar ruh haline geri dönerler.

Tüm bunlar din ahlakını yaşamamanın doğal ve kaçınılmaz sonuçlarıdır. Samimi olarak gönülden iman etmediğinde kişi hüzne ve umutsuzluğa mahkum olur. Nitekim dünyada, Allah'ın emir ve tavsiyelerini gözetmeksizin ömürlerini sorumsuzca tüketenler ahirette bu mutsuzluklarını kendileri ikrar etmektedirler:

> **Dediler ki: "Rabbimiz, mutsuzluğumuz bize karşı üstün geldi, biz sapan bir topluluk imişiz." (Mü'minun Suresi, 106)**

Elbette ki Allah kişiyi bu dünyada birtakım sıkıntı ve zorluklarla deneyebilir. Ancak mümin Kuran'dan habersiz kimseler gibi, bu sıkıntılar karşısında hüzüne ve karamsarlığa kapılmaz, duygusallaşmaz. Çünkü bilir ki Allah, kendisinin bu sıkıntı karşısında nasıl davranacağını denemektedir. Ve bunun çözümü ne ağlamak, ne hüzünlenmek ne de hayıflanmaktır. Bunun çözümü, **"sıkıntı ve ihtiyaç içinde olana, kendisine dua ettiği zaman icabet eden, kötülüğü açıp gideren"** (Neml Suresi, 62) Allah'tan yardım istemesi, yalnızca O'na güvenip dayanmasıdır ve Allah'ın duasına icabet edeceğinden emin olmasıdır. Allah mümin kullarına Kuran'da şöyle vaat etmiştir:

> **Haberiniz olsun; Allah'ın velileri, onlar için korku yoktur, mahzun da olmayacaklardır. Onlar iman edenler ve (Allah'tan) sakınanlardır. Müjde, dünya hayatında ve ahirette onlarındır. Allah'ın sözleri için değişiklik yoktur. İşte büyük 'kurtuluş ve mutluluk' budur. (Yunus Suresi, 62-64)**

Ayrıca Allah sıkıntı, zorluk gibi görünen anları da özel olarak pek çok hikmetle yaratır. İman gözüyle bakan bir kimse Allah'ın yarattığı herşeydeki güzellikleri hikmetleri görerek şevklenecek, neşesi daha da artacaktır. Dolayısıyla kişinin Allah'a olan teslimiyeti ruhen dingin, mutmain bir ruh halinde olmasını dolayısıyla da huzur ve güven duygusu içinde yaşamasını sağlayacaktır.

Duygusallık ise, insanları bu tevekkül bilincinden tamamen uzaklaştırmakta, onları olaylar karşısında abartılı sevinçlere veya abartılı üzüntü ve kederlere sürüklemektedir. Allah, umutsuzluk ve şımarıklık arasında gidip-gelen bu gibi kişilerin durumunu ve müminlerin bunlardan farkını Kuran'da şöyle tarif etmektedir:

> **Andolsun, Biz insana tarafımızdan bir rahmet tattırıp sonra bunu kendisinden çekip-alsak, kuşkusuz o, (artık) umudunu kesmiş bir nankördür. Ve andolsun, kendisine dokunan bir sıkıntıdan sonra, ona bir nimet tattırsak, kuşkusuz; "Kötülükler benden gidiverdi" der. Çünkü o, şımarıktır, böbürlenendir. Sabredenler ve salih amellerde bulunanlar başka. İşte, bağışlanma ve büyük ecir bunlarındır. (Hud Suresi, 9-11)**

Öfke ve Asabiyet

Duygusallık kadınlarda daha çok hüzün, karamsarlık, ağlama, yakınma şeklinde görülürken, erkeklerde de çoğunlukla öfke, asabiyet, saldırganlık şeklinde kendini dışa vurur. Örneğin duygusal bir erkek, otoparkta kendisine ayrılmış yere bir başkasının park ettiğini görünce bağırıp çağırır, arabayı tekmeler. Ya da yolda yürürken bir kimsenin yanlışlıkla omuzuna çarpması kolaylıkla hidddetlenmesine yol açar. Veya evden çıkarken anahtarı evde unutan çocuğuna, hesabı geç getiren garsona, telefonda bekleten sekretere, trafikteki araçlara sinirlenip ağzına geleni söyleyebilir. Akleden bir insanın kolaylıkla çözümleyebileceği sorunlar, hatta aklına bile takmayacağı yüzlerce ayrıntı karşısında duygusal insan abartılı ve gereksiz tepkiler verir. Çoğu zaman da kendine zarar verir, küçük düşer.

Erkeklerde öfke ve asabiyet şeklinde yaşanan duygusallık, **"delikanlılık kültürü"** adı verilen ruh halini taşıyan belli bir toplumsal kesimi oluşturur. Bu kültürü taşıyan kesimde öfke, romantizm ve "arabesk" zihniyetin karışımı bir duygusallık çeşidi hakimdir. Bu çarpık ruhu taşıyan insan çoğunlukla dengesiz, her an her türlü saldırgan davranışı sergileyebilecek bir kişilik yapısına sahiptir. Bir anlık bir öfke sonucunda karşısındakini yaralayabilir, hastanelik edebilir ya da öldürebilir. Kimi zaman karşısındaki insan hiç tanımadığı bir kimse dahi olabilir. Gazetelerin üçüncü sayfaları, bu gibi insanların çıkardıkları olaylar ve işledikleri suçlarla doludur. Neşeli başlayan bir akşamın sonunda aniden sinirlenip arkadaşlarını, yakınlarını dövebilir, sokakta yürürken kendilerine "yan baktığı" için tanımadıkları bir insanı bıçaklayabilirler. Bir an için azgın nefsani duygularına tabi olmaları, hayatlarının geri kalan bölümünü hapislerde geçirmelerine yol açabilir. En önemlisi, Allah Katında, haksız yere bir insanı öldürme gibi büyük bir günah işlemiş olurlar.

Asabi duygusallık, son derece vahim sonuçlar doğurabilen, her an patlamaya hazır potansiyel bir tehlikedir. Duygusal bir kimse, trafikte kendisine yapılan hatalı bir hareket ya da tanımadığı birinin rahatsız olduğu bir bakışı veya çok basit bir yanlış anlaşma yüzünden öfkelenip başına türlü dertler ve belalar alabilir.

Özellikle yurtdışında rastlanan bazı taraftarların sergiledikleri vahşet görüntüleri de taraftarlığın verdiği duygusallığın yol açabileceği akılsızlık boyutuna açık bir örnektir. Kasap satırları, bıçaklar, sopalar ile hiç tanımadıkları insanlara öldüresiye saldıran bu kişiler, şeytanın duygusallık silahıyla akıl ve şuurlarını körelttiği ve topluma musallat ettiği bir bela haline gelmişlerdir. Oysa Allah insanlara şeytandan sakınmayı, kavga ve öfke değil, barış ve güvenlik aramayı emretmiştir:

> **Ey iman edenler, hepiniz topluca "barış ve güvenliğe (Silm'e, İslam'a) girin ve şeytanın adımlarını izlemeyin. Çünkü o, size apaçık bir düşmandır. (Bakara Suresi, 208)**

Burada yine duygusallıkla akılcılık arasındaki farkı ayırt etmek gerekir. Zulme ve kötülüğe duyulan öfke insanı adalet, barış ve iyilik konusunda çok daha hassas ve duyarlı olmaya, zulmü ve kötülüğü ortadan kaldırmaya, zalimlere engel olmaya, masum ve acizlerin haklarını korumaya yöneltir. Ve tüm bunları hak ve hukuk sınırları içinde gerçekleştirir. Allah'ın insanlara verdiği bu adalet duygusu akıl ve irade ile yönlendirilip kontrol edilmezse, herhangi bir spor klübünün taraftarlarına karşı alevlenebilecek, azgınca dışa vurulacak kadar amacından sapabilir. Akıl ve iradeden yoksun insanlar irade kullanıp duygularını dizginlemezler ve doğru yoldan ayrılarak şeytanın istediği yöne sürüklenirler. Allah, bir başka ayetinde insanları şeytana karşı şöyle uyarmıştır:

> **Ey iman edenler, şeytanın adımlarına uymayın. Kim şeytanın adımlarına uyarsa, (bilsin ki) gerçekten o (şeytan) çirkin utanmazlıkları ve kötülüğü emreder. Eğer Allah'ın üzerinizde fazlı ve rahmeti olmasaydı, sizden hiçbiri ebedi olarak temize çıkamazdı. Ancak Allah, dilediğini temize çıkarır. Allah, işitendir, bilendir. (Nur Suresi, 21)**

TEVEKKÜLLÜ BİR İNSANDA ÖFKE VE KİN OLMAZ

SUNUCU: Bir izleyicimiz sormuş; "Ben çabuk öfkelenen bir insanım önemli konularda bir hata eksiklik gördüğümde ya da insanların gevşek davrandıklarını gördüğümde çabuk sinirlenebiliyorum. Allah affetsin, nefsimi bu yönde eğitmeye çalışıyorum, acaba öfkemi yenme konusunda neler yapmam gerekir? Saygılar."

ADNAN OKTAR: Bu tabi herkesin sorunudur ,yani toplumda genel bir sorundur, kardeşimize has bir şey değildir. Bir kere burada yapılacak şey şudur; kendinin nerede olduğunu bir görecek önce. Bana inanın şu kadarcık yerde yaşıyoruz, beynin içinde. Şu kadarcık yerde yaşıyoruz ve oraya gelen elektrik akımını, o sinirlendiği adamları falan, şunu bunu falan, elektrik akımı olarak Allah beynine getiriyor, orada onu görüyor. Yani filmde haksızlık yapan kovboya bazen sinirlenen insanlar oluyor ya kovboy filmi seyrederken, aynı onun konumuna düşer. O nasıl komikse orada kovboya sinirlenen insan değil mi?... Tabii böyle olaylar çoktur. Bir kere hem aczini bilecek... Bir kere çok kısa yaşayacağız, yani mesela 20 yaşında bir genç kız, İki 10 sene sonra 40 yaşında teyze olur. Bir iki 30 sene sonra da 60 yaşında anneanne olur. Yani dört 10 sene o kadar, 10 seneler de 1 yıl gibi geçiyor... Böyle bir dünya da Allah'ın yarattığı aciz kullara öfkelenmek olmaz. Bir de şöyle düşünecek, zaten o insan yüzyıl geriye götürülse, kendi de yüzyıl geriye götürülse, yeniden kaderi işlenmeye başlasa yine aynı olay olur. Bir daha yapacak onu, yani hiçbir şekilde bir değişiklik olmaz. Mutlaka hayır vardır. Hayır olmayan hiçbir şey olmaz Müslüman'da, ama imansıza da her şey şerdir. İçtiği su şer olur, adımı şer olur, konuşması şer olur sürekli şer içindedir. Müminde de sürekli hayır vardır, böyle bakacak bir de hoşgörülü ve güleryüzlü olmak lazım, samimi bakmak lazım olaylara bir de eğitmek lazım. Ama tabii sürekli aksilik yapan bir insana karşı da şöyle söylüyor Cenab-ı Allah "eğer söz dinleyeceklerse öğüt ver" diyor. Yani çok katı ise, gitmiyorsa, artık ona öğüt olmaz, o zaman yani yüz çevirin diyor Allah.

SUNUCU: Ben de bir anda parlayabilen bir insanım aslında bir anda öfkelenebilen bir insanım.

ADNAN OKTAR: İşte yapılacak şey o. Eğer ikna edilebiliyorsa toleranslı olmak lazım, anlatmak lazım uzun uzadıya. Ama hiç olmuyorsa ya o konulara girmemek lazım ya yüz çevirmek gerekiyor. Yani Kuran'ın bize emrettiği budur. Ani öfke çok tehlikelidir. Mesela Allah esirgesin ani tansiyonu çıkarabilir. Yaşlılarda özellikle çok tehlikeli olur. Çok ölüm vakası olur, mesela ani beyin kanamalarına sebep olabilir. Hatta Allah der bak "öfkenizle çatlayıp ölün" diyor Allah küfür için. Öfkenizle. Çünkü öfke öldürücü, Kuran ona dikkat çekiyor. Çok çok tehlikeli olur, bir tek beyin kanaması değil, kalp enfarktüsü de geçirebilir veya böbrek enfarktüsü de geçirebilir daha da zarar olabilir. Damar harabiyetlerine sebep olabilir. Mesela koroner yırtılmasına sebep olabilir. Ama hepsinden önemlisi haramdır tevekkülsüzlük. Ona çok dikkat etmek lazım, yani aslında bu o kadar zor bir şey değil. İyi bir eğitimle, samimi arkadaşça dostça bir tavırla yatışabilir. Ama böyle kronik hastaysa, akıl hastalığı tarzında adamlardan uzak durmak lazım. Yani onları düzelteceğim diye, ömür boyu düzeltemeyebilir. Tek çözüm uzak durmaktır. *(Kocaeli TV, 28 Şubat 2009)*

Şeytani Merhamet Duygusu

Şeytanın kışkırtmalarına uyan insanlar, Allah'ın bir güzellik olarak verdiği merhamet duygusunu da kimi zaman saptırarak tamamen yanlış yönlerde kullanabilirler. Allah'ın hükümleriyle çelişen bir merhamet anlayışı, şeytani bir merhamettir. Duygusal insanlar ölçü olarak Kuran'ı değil de duygusal dürtülerini esas aldıkları için şefkat ve merhamet duyguları da sapkın bir biçimde yönlenir.

Örneğin, bir kimse, insanların acılarından, küçük çocukların, masum sevimli hayvanların ölümlerinden büyük üzüntü duyar. Ancak burada şeytani merhamet devreye girer ve karşılaştığı olaylar onu Allah'a karşı isyana ve şirk koşmaya götürür. Halbuki bu tür bir telkinden aklını kullanıp kurtulan insan, gerçeği temiz ve berrak bir şekilde görecektir. Bir kere ölüm, mümin kimseler için bir zulüm, eziyet ve azap olmadığı gibi onlar için bir kurtuluş ve sonsuz güzel bir hayata atılan adımdır. Allah'ın kullarını kendi Katına aldığı bir kapıdır. Şeytan ve onun dostları açısından ise ölüm dünyadaki azgınlıklarının, nefislerinin sınırsız tutkularının sona erdiği ve kendilerine vaat edilen ebedi azap kapısının açıldığı andır. Bu yüzden şeytan ölümü çirkin bir kötülük olarak görür ve göstermeye çalışır. Bu değerlendirmesi kendisi açısından doğrudur, fakat masumlar ve müminler için geçerli değildir. Cehenneme gidecek biri açısından ölüm gerçekten kötü bir olaydır, cennete gidecek için ise sevindiricidir.

Şeytani merhamet, aynı zamanda kişiyi karşı tarafa fayda değil tam aksine zarar verecek bir merhamet göstermeye yöneltir. Dinden uzak toplumlarda insanlar, karşılarındaki kişinin ahirette zarara uğrayıp uğramayacağını düşünmeden herşeyi yapmalarına göz yumarlar. Örneğin, kötü bir ahlak göstermesine müsaade eder, Allah'ın haram kıldığı bir fiili uygulamasına ses çıkarmaz, hatta bu konuda yardımcı olurlar. Örneğin oruç tutabilecek yaşa gelmiş olan çocuğunun kendince "aç kalmasına dayanamadığı için" oruç tutmasına izin vermeyen bir anne-baba, ya da elinde olduğu halde "uyandırmaya kıyamadığı için" yakınındaki birini sabah namazına kaldırmayan bir kimse gerçekte şeytani bir merhamet anlayışına sahiptir.

Müminlerin bu konuda kendilerine aldıkları ölçü ise, gösterilecek merhametin karşı tarafın ahiretini mutlaka olumlu yönde etkilemesidir. Kimi zaman bir mümine olan sevgileri ve merhametleri, onlar adına birtakım önlemler almayı ya da eleştirilerde bulunmayı gerektirebilir. Karşılarındaki kişinin yaptığı kötü bir tavırda onu eleştirebilir, içinde bulunduğu durumdan caydıracak konuşmalar yapabilir, Kuran'ın bir emri olarak kötülükten men edebilirler. Gerçek merhamet de budur. Çünkü müminler bunları yaparak, karşılarındaki kişinin nefsine ağır gelebilecek bir söz söylemeyi, onun Kuran ahlakına uygun olmayan bir hareketini engellemeyi göze alır, ama o kişinin sonsuz hayatını cehennem gibi geri dönüşü olmayan bir azap içinde geçirmelerini göze almazlar. Bu nedenle de Allah'ın en beğeneceği ve en çok hoşnut olacağı ahlakı yaşaması yönünde teşvik ederek onu cennete hazırlar ve dolayısıyla da olabilecek en üstün merhamet örneğini sergilerler. Unutmamak gerekir ki, asıl merhametsizlik, karşı tarafın ahiretini düşünmeksizin, yaptığı yanlışlara bile bile seyirci kalmaktır.

Şeytani merhamet beraberinde haksızlık ve adaletsizliği de getirir. Akıl sahibi bir mümin her durumda adaletle ve Allah'ın rızasına uygun karar alıp hüküm verirken, duygusal insanlar şeytani merhamet hislerine ve acıma duygularına kapılarak kolayca adaletsiz davranabilir, haksızlık yapabilirler. Nefslerinin, duygularının, istek ve tutkularının gösterdiği yönde hareket ederler. Şahit oldukları bir olay karşısında haklıyı haksızı bilmeden, adil ve akılcı bir değerlendirme yapmadan ve en önemlisi Kuran'ın hükümlerini gözetmeden cahilce bir acıma duygusuna kapılır ve bu bakış açısıyla hareket ederler. Genellikle de hem kendilerini hem de karşılarındaki insanları zarara sokabilecek girişimlerde bulunur, yanlış yönlendirmeler yapar ve yanlış kararlar alırlar. Dolayısıyla da yaşadıkları merhamet, Allah'ın emrettiği güzel ahlaktan çok uzak bir yapı ortaya çıkarır.

Duygusal kişilerin en önemli özelliklerinden biri de bencil olmalarıdır. Bu tür kimselerin dışarıdan fedakarlık gibi görünen tavır ve davranışları da aslında duygularını tatmin etmek için gösterdikleri davranışlardır. Bu nedenle duygusal bir kimsenin adaletli davranmasını, hakkaniyetli olmasını bekleyemeyiz. Duygusal bir kimse kendisinin, yakınlarının ve

sevdiklerinin aleyhinde gibi görünen bir durumda adil olmak yerine taraflı ve haksız hükmedecektir. Hatta bilgisine başvurulan bir konuda gerçekleri yansıtmayan bir şahitlik yapması, yakını olduğu için yapılan hatalı bir eylemi gizlemesi de mümkündür.

Oysa adaletli davranmak müminin en önemli özelliklerinden biridir. Nitekim Allah Kuran'da her koşulda -söz konusu olan kişi kendisi, yakınları ya da düşmanı bildiği bir kimse dahi olsa- adaletle davranmayı emretmektedir:

> **Ey iman edenler, kendiniz, anne-babanız ve yakınlarınız aleyhine bile olsa, Allah için şahidler olarak adaleti ayakta tutun. (Onlar) ister zengin olsun, ister fakir olsun; çünkü Allah onlara daha yakındır. Öyleyse adaletten dönüp heva (tutkuları)nıza uymayın. Eğer dilinizi eğip büker (sözü geveler) ya da yüz çevirirseniz, şüphesiz Allah, yaptıklarınızdan haberi olandır. (Nisa Suresi, 135)**

Bir başka ayette Allah insanları "adil şahitler" olmaya davet etmektedir:

> **Ey iman edenler, adil şahidler olarak, Allah için, hakkı ayakta tutun. Bir topluluğa olan kininiz, sizi adaletten alıkoymasın... (Maide Suresi, 8)**

Ancak duygusal bir insanın, ayetlerdeki bu emirleri eksiksizce yerine getirmesi mümkün olmaz. Çünkü böyle bir insan bencilliği çok köklü bir şekilde içinde barındırdığından olayları değerlendiriş şekli, yorumları da hep kendi taraflı olur. Örneğin başta kendisine olmak üzere yakınları, sevdikleri ya da hiçbir geçerli kıstası olmadan sempati duyduğu kimselere karşı ayrıcalık tanıması, yapılan çirkin tavırlara hatta suç olabilecek eylemlere karşı göz yumması söz konusudur.

Minnettarlık duygusu

İnsandaki duygulardan birisi de minnettarlık, diğer adıyla "şükran" duygusudur. İnsan, gerek doğuştan, gerekse hayatının her anında kendisine doğru sürekli bir nimet akışı ile karşı karşıyadır. Kendisine gelen nimetler çoğunlukla sebepler aracılığıyla olduğu için insan şükran duygularını bu sebeplere yönlendirmeye çok eğilimlidir. Oysa bu duygunun da gerçek anlamda yöneltilmesi gereken tek mercinin Allah olduğu, Kuran'da defalarca belirtilmektedir. Kuran'da bu minnettarlık "şükretmek" olarak tanımlanır. Şükretmek, aracılar kim ya da ne olursa olsun, bütün nimetleri gönderenin yalnızca Allah olduğunun ve her konuda yalnızca O'na muhtaç olduğunun bilincinde olmak, O'na karşı teşekkür ve minnettarlığını kalben ve dille ifade etmektir.

Yalnızca Allah'a şükretmek, yalnızca O'na minnettar olmak ayette gerçek bir kulluğun göstergesi olarak belirtilmiştir:

> **Ey iman edenler size rızık olarak verdiklerimizin temiz olanlarından yiyin ve yalnızca O'na kulluk ediyorsanız, Allah'a şükredin. (Bakara Suresi, 172)**

> **Öyleyse Allah'ın sizi rızıklandırdığı şeylerden helal (ve) temiz olanlarını yiyin; eğer O'na kulluk ediyorsanız Allah'ın nimetine şükredin. (Nahl Suresi, 114)**

Ayetlerde Allah'a şükretmek, başka ilahlar edinmeden, yani şirk koşmadan kulluk etmenin bir şartı ve göstergesi olarak belirtilmektedir. Gerçekten de, yalnızca Allah'a şükreden bir kimse bütün nimetlerin Allah'tan geldiğinin, herşeyin O'nun elinde, O'nun kontrolünde olduğunun, yani Allah'tan başka İlah olmadığının bilincinde demektir. Bütün nimetlerin Allah'tan geldiğinin bilincinde olan bir kimse ise yegane güç, kuvvet ve söz sahibinin Allah olduğunu, O'ndan başka İlah olmadığını kalbine yerleştirmiş, katıksız imana sahip bir kimse demektir. Kuran'da tarif edilen ve övülen insan modeli de budur.

Duygusal insanlarda ise durum tam tersidir. Bu kimseler, büyük bir cehaletle, sahip oldukları bütün nimetleri Allah'ın bunları yaratırken vesile (araç) kıldığı maddelere ve şahıslara bağlar ve onlardan medet umarlar. Onlara müteşekkir kalır, onlara şükretmeye çalışırlar. Kısaca Allah'tan başka güç ve etki sahibi sandıkları sayısız sahte ilahlar edinirler. Akıllarını

kullanmadıkları için, bütün bu sahte ilahları da, onların yaptıklarını da Allah'ın yarattığını ve Allah'ın dilemesi ve emri olmaksızın hiçbir şey yapamayacaklarını, hiçbir şeye güçlerinin yetmeyeceğini göremezler.

Bu yanlış minnettarlık duygusu, romantik insanlarda ezikliğe neden olur. Kendilerine minnet ettikleri kişiler (örneğin patronları, bir aile büyükleri, zengin bir akrabaları gibi) karşısında kendilerini ezik hisseder, bunu hareket ve sözleriyle açığa vururlar. Bir mümine asla yakışmayan bu tavır, romantizmin insanlara verdiği sayısız sıkıntıdan biridir.

İçine Kapanıklık

Duygusallık kimi insanlarda, içine kapanıklık, insanlarla iletişim kuramama biçiminde kendini gösterir. Bu tür duygusallıkta kişi yalnızca kendi dünyasında, kendi sorunlarıyla ilgilenen, çevresinde olup bitenlere karşı duyarsız ve etkisiz bir yapı sergiler. Kuran'da emredilen güçlü bir kişiliğe sahip olmadığından dış dünyanın olaylarıyla başa çıkacak dirayeti ve gücü gösteremez, karşısına çıkan sorunların üstesinden gelmeyi göze alamaz, sürekli aciz, çaresiz ve başarısız bir yapı gösterir. Tevekkülü, Allah'a dayanıp güvenmeyi, Allah'a yönelip O'ndan yardım istemeyi düşünmediği için, kendini tüm dünyaya karşı tek başına ve savunmasız hisseder. Bu yüzden kendi içinde yarattığı hayal dünyasının dışına çıkmaktan korkar.

Duygusallığın sebep olduğu bu melankoli hali bu tip kişileri bunalıma kadar sürükler. Kendini insanlardan tecrit etme, stresli olma, moral bozukluğu, sinir krizleri geçirme, yas tutma, efkarlanma, bunalıma girme, intihar düşünceleri gibi, duygusal insanlar tarafından doğal karşılanan tavırların özel anlamları vardır. Örneğin arkadaşının yaptığı bir espriden alınan bir genç kız bütün geceyi ağlayarak geçirmeyi, bütün akşam arkadaşının bu sözü söylemesinin nedeni üzerine düşünmeyi makul görebilir. Bir başkası içinse saçının beyazlaması, değişmeyecek fiziksel bir kusurunun olması bunalıma girmesi için yeterli olabilir. Gözü neden renkli değil, boyu neden biraz daha uzun değil gibi onlarca, yüzlerce konu zihnini meşgul ederek, soruna dönüşür. Tüm bunlar için de canı sıkılır, üzüntü duyar.

Bu tür kişilerde karanlıkta oturarak "düşünme" adı altında vesvese yapma, hüzünlü şiirler yazma, saatlerce duvara bakarak hayal kurma, yağmurda yürüme, derin derin iç çekme, uzaklara dalma, omuza yaslanıp ağlama, gözleri dolarak sesi titreyerek konuşma gibi tavırlar sık sık görülür. Bazıları "efkar dağıtma" adı altında aşırı derecede içki ve sigara içer. Neticede bunların hepsi karanlık bir dünyaya ait iç sıkıntısına, huzursuzluğa ve ruhen-bedenen sağlıksız bir hayat sürmelerine sebep olur. Hepsinden önemlisi de Allah'ın beğenmediği bir ahlakı yaşamış, O'nun hoşnut olmadığı bir hayatı benimsemiş olurlar.

Bu tür kişiler elbette ömürleri boyunca kendilerini odalarına kapatıp yaşamazlar. Diğer insanlarla birlikte sosyal hayatın içinde de yer alır, ama kişilik bozukluklarını toplum içinde de devam ettirirler. Genelde alıngan ve kırılgan bir yapıya sahiptirler. Her sözden kendi aleyhlerinde bir mesaj çıkarır, hiç kastedilmeyen anlamları üzerlerine alınırlar. Sık sık bozulur, küserler. Basit bir olay karşısında, gözleri dolar; gizli gizli ağladıkları olur.

Erkeklerdeki duygusal yapı zamanla daha ileri boyutlardaki sapmalara, ruh sağlığında meydana gelen ciddi bozukluklara, "efemine" tavır ve hareketlere, cinsel sapmalara, homoseksüel eğilimlere kadar ilerleyen boyutlara varabilir. Duygusal kişiler iç dünyalarında yaşattıkları sapkın kişiliklerini ortamın ve çevrenin durumuna göre gizleyebilir ya da pervasızca açığa da vurabilirler. Uygun ortam ve fırsat bulduklarında bastırılmış komplekslerini, azgınlık, sınır tanımazlık, hiçbir ahlak ve değer yargısı tanımama şeklinde açığa vurabilirler. Örneğin, duygusal, hüzünlü, içine kapalı bir kimsenin bir gün birden azgın bir eşcinsel ya da travesti olarak ortaya çıkması günümüz toplumlarının alışılmış görüntülerindendir. Allah Kuran'da bu cinsel sapkınlığın çirkin bir hayasızlık olduğuna, Hz. Lut (as)'ın kavmi için bildirdiği aşağıdaki ayetlerle haber vermiştir:

Hani Lut da kavmine şöyle demişti: "Sizden önce alemlerden hiç kimsenin yapmadığı hayasız-çirkinliği mi yapıyorsunuz? "Gerçekten siz kadınları bırakıp şehvetle erkeklere yaklaşıyorsunuz. Doğrusu siz, ölçüyü aşan (azgın) bir kavimsiniz." (Araf Suresi, 80-81)

Kuşkusuz tüm bu azgınca tavırlar, insanların Allah'ın yolundan sapmalarının, istek ve tutkularına esir olarak şeytanın peşinden sürüklenmelerinin bir sonucudur. Allah insanları Kuran'da şöyle uyarmıştır:

… Şeytanın adımlarını izlemeyin. Gerçekte o, sizin için apaçık bir düşmandır. O, size yalnızca, kötülüğü, çirkin-hayasızlığı ve Allah'a karşı bilmediğiniz şeyleri söylemenizi emreder. (Bakara Suresi, 168-169)

Gerçekte buraya kadar saydığımız tüm duygusallık türleri, akılcılığı terk edip duygularına bağımlı yaşayan herkeste belli derecelerde mevcuttur. Ancak şartlara ve kişilere göre farklı biçimlerde dışa vurulur. Örneğin, öfkeli, asabi, dengesiz bir kimse, kendisine her ne kadar sert ve haşin bir görünüm vermeye çalışsa da aslında duygusallığını ve acizliğini asabiyet kılıfı altında gizlemektedir. Böyle bir kimse hiç umulmadık bir anda ağlayıp sızlanmaya başlayabilir, kendini küçük düşürecek durumlara sokabilir. Kısaca bir insan iman etmiyorsa ve iman edenlerin sahip olduğu akla sahip değilse, bir akıl ve karakter zaafiyeti olan duygusallığı içinde taşır, ortam ve şartlara, karşısına çıkan olaylara göre bu duygusallığını çeşitli dengesizlik ve kişilik bozuklukları şeklinde dışarı vurur.

Duygusallık ancak iman eden, Allah'tan korkan ve akleden müminleri etkisi altına alamaz. Şeytanın ihlaslı müminlere karşı hiçbir etkisi olmadığı için, duygusallık silahını müminlere karşı kullanamaz. Allah Hicr Suresi'nin 42. ayetinde şeytan için, **"Şüphesiz, kışkırtılıp-saptırılmışlardan sana uyanlar dışında, senin Benim kullarım üzerinde zorlayıcı hiçbir gücün yoktur."** buyurmuştur. Bu nedenle müminler, imanlarından, Kuran'a bağlılıklarından ve akıllarından kaynaklanan sağlam, güçlü, dengeli ve dirayetli bir kişiliğe sahiptirler.

Duygusallığın toplumlarda en yaygın görülen, hatta en ciddi türlerinden birisi de romantik sevgi anlayışıdır. Romantik sevgi anlayışının insanlar arasında farklı türleri yaşanır. Aile içi ilişkilerden, arkadaşlık ve dostluk ilişkilerine kadar uzanan bu romantik sevgi anlayışının elbette ki en yoğun yaşanan biçimi kadın-erkek ilişkileridir.

Romantik sevgi anlayışı duygusallığın belki de en yaygın ve sapkın türü olduğundan, bu konuyu ayrı bir bölüm olarak ele alacağız.

HERŞEYE GÜZEL GÖZLE BAKMANIN ÖNEMİ

ADNAN OKTAR: İnsanların dünyada en zor olarak değerlendirdikleri konulardan bir tanesi de vesvesedir. Gece gündüz insana vesvese gelir. Sağlığı ile ilgili gelir, imanı ile ilgili gelir, diğer insanlarla, diğer olaylarla ilgili gelir, güzelliği ile ilgili gelir. Bu çoktur mesela kadınlar aynaya bakarlar bir gün çirkin olduğuna kanaat getirir, ertesi gün güzel olduğuna, öğlen yine çirkinleştiğine, o gençlerde delikanlılarda da vardır. Bir gün işte olağanüstü yakışıklı olduğuna böyle, ertesi gün başka türlü olduğuna... Bu insanların karşılaştığı acz ancak cennette son buluyor. Cennette durur, ama insanların gelişmesi için buna müthiş ihtiyaç var, eğer vesveseler olmasaydı beynimiz çok durağan olurdu. Biz onunla mücadele ederek hem kişiliğimizi geliştiriyoruz, hem cennetteki karakterimizin sağlamlaşmasını sağlıyoruz. Yani çok güçlü bir karaktere doğru gidiyoruz. Hatta en sonunda mümin diyor ki, ayet var, Kuran ayeti "Yarabbi" diyor, "Sen benden hoşnut olarak, ben de Senden hoşnut olmuş olarak" diyor, özetle söylüyorum. Yani iki tarafın da Cenabı Allah'ın da, kulunun da hoşnutluğunu Cenabı Allah hedefliyor, bunu söylüyor ve her ikisi oluştuktan sonra salih Müslümanların yanına cennete gideceklerini söylüyor Allah. Vesvese geldiğinde ne yapılır, vesveseye bir çözüm de şudur, 10 yıl ilerisine bıraksınlar. 10 yıl sonra o vesvesenin hiçbirisini hatırlayamazlar, aklına bile gelmez, yani o günün en büyük derdi olan problemi olan konu, 10 yıl sonra "ne idi" deseler, "neydi hatırlıyor musun" deseler aklına gelmez. O gün yaşamaktan beziyor bazen, Allah esirgesin, bayağı bunalım yapıyor. 10 yıl sonra hatırlattığında "ya neydi" diyor, "hatırlayamıyorum, çıkaramıyorum" diyor, demek ki bomboş bir şeymiş, en güzeli sürekli Allah'a sığınmaktır, kaderi unutmamaktır ve Allah'ın yarattıklarına karşı şefkatle bakmaktır. İnsanın ruhunda kin ve intikam duygusu vardır. Nefret duygusu vardır, bunlar da çok güçlü duygulardır. Yani nasıl insan börek piştiğinde canı çeker, değil mi, et piştiğinde yemek ister. Kin ve nefreti de aynı şekilde ister. Öfkeyi de ister. Yani intikam almaya kırıp yıkmayı da ister. Ama Allah ayette belirtiyor, Allah "zaluma ve cehula" diyor Allah, insan zalim ve cahildir diyor Allah, insanlar zulme yatkındırlar. Tabii, müstesna iyi insanlar var, ama her insan öyle olmaz. Yani kini meslek edinir adeta, nefreti mesela, özellikle kokana kadınlar olur böyle 50 yaş çevresinde böyle, oksit sarı saçlı, ben her zaman tarif ederim, böyle kartal tırnağı gibi tırnakları olur. Kokoş derler, kokona. Sevdiği hiç kimse yoktur bunların, ne eşini sever, ne oğlunu sever, ne sokaktaki kimseyi sever. İktidara homurdanır, belediyeye homurdanır, ailesine homurdanır, komşularına homurdanır. Yani sürekli laf sokar, sürekli bağırır, çağırır, ne desen lafa laf, öyle kin ve nefretten, iguanaya benziyor zaten onlar. Allah ellerinden yüzlerinden böyle nuru alıyor, böyle iki ayaküstünde gezen iguana gibi oluyorlar. Böyle nefret küpü, böyle öfke küpü, bu aynı şekilde erkeklerde de oluyor, nefret dolu elinden yüzünden melanet akıyor. Kıskançlık da çok büyük bir beladır. Okullarda da vardır, hatta çocuklar ben okuldayken bilirim, mesela nasıl geçti derler birbirlerine imtihanın, çok kötü geçti der. 10 alacak öğrenci, niçin böyle der. İyi geçti derse haset edip onun başına bir iş getirirler diye çekinir. 10 aldığında da şaşırır gibi yapar, der ki nasıl oldu falan, hayret der ya bomboş kağıt verdim, 10 aldım. Değil mi? Ama bir taktiktir, mesela hasetlerinden kolay bir problemin çözümünü arkadaşlarına anlat dediğinde, onu zor anlatır, böyle karmakarışık, onun anlayamayacağı gibi, yani sürünsün tarzında. Mesela farz edelim bilgisayar da bir bilgi, onu kolaysa onun kolay yönü ile anlatmak istemez. Yani kolayca kavranacak şekilde değil de, zor ve çetrefil hale getirir. Onun da kökeninde hasetlik vardır. Çok güzel bir insana güzelsin demezler hasetten dolayı. Haset birisi çıksın akıl almaz kusurlar bulur, yani böyle o pis şom ağzıyla, çok aşağılık bir kindarlıkla, hayretler içerisinde kalırsın, şaşırırsın, nefret ruhunu kapladığı için. Halbuki bir insan birisine baktığında onun sadece güzel yönlerini görmesi lazım. Allah onda tecelli ediyor. Değil mi, şefkat nazarıyla **merhametle, koruma hissi ile Allah'ın mazlum bir kulu değil mi? Allah'ın mazlum bir tecellisi, merhametle bakıldığında ve her şeyde bir güzellik olarak bakıldığında, Allah onu güzelleştirir. Yani her şeyde güzel yönüne bakmak lazım.**

ROMANTİK SEVGİ ANLAYIŞI

İnsanlar içinde, Allah'tan başkasını 'eş ve ortak' tutanlar vardır ki, onlar (bunları), Allah'ı sever gibi severler. İman edenlerin ise Allah'a olan sevgileri daha güçlüdür. O zulmedenler, azaba uğrayacakları zaman, muhakkak bütün kuvvetin tümüyle Allah'ın olduğunu ve Allah'ın vereceği azabın gerçekten şiddetli olduğunu bir bilselerdi. (Bakara Suresi, 165)

Romantik sevgi anlayışından bahsetmeden önce, müminlerin gerçek sevgi anlayışının nasıl olduğunu hatırlamakta fayda vardır. İman sahibi şuurlu bir kişi, bütün kalbiyle sevmesi, yakınlaşması, bağlanması gereken varlığın Allah olduğunu bilir. Çünkü kendisini yoktan var etmiş, bedenini, aklını, şuurunu, imanını ve sahip olduğu bütün herşeyi kendisine O vermiştir. Bütün ihtiyaçlarını karşılamış ve karşılamaktadır. Kendisi için bu dünyada sayısız nimetler yaratmıştır. Dahası, kendisine iman ettiği ve itaat ettiği takdirde onu hem dünyada hem de ahirette çok büyük ve sonsuz bir nimetle, kendinden bir sevgi ve hoşnutlukla müjdelemektedir. Bütün bunları da yalnızca kendisinden bir rahmet ve lütuf olarak karşılıksız bir şekilde vermektedir. O halde gerçek anlamda, herkesten çok sevilmeye, bağlanılmaya layık olan yalnızca Allah'tır. Nitekim Allah, müminleri **"Ve yalnızca Rabbine rağbet et"** ayetiyle bu konuda uyarmaktadır. (İnşirah Suresi, 8)

İnsanlara duyulan sevgi de Allah sevgisinden kaynaklanır. Allah'ı seven insan, Allah'a itaat eden kullara karşı bir şefkat duygusu hisseder. Bu da, Allah'ın bu insanlar üzerindeki tecellilerine duyulan gerçek sevgiyi oluşturur.

Sevginin oluşmasındaki sebeplerden biri de sevilen kimsedeki üstün ve güzel özelliklere karşı duyulan ilgi ve hayranlıktır. Bu ilgi ve hayranlık karşı taraftan da karşılık gördüğünde aradaki ilişki kuvvetli bir sevgi bağına dönüşür. Ancak burada önemli olan, üstünlük ve güzelliğin gerçek sahibini bulmak, ilgi, sevgi ve hayranlık hislerini ona yöneltmektir. O da yine, bütün güzelliklerin, üstün ve yüce sıfatların kaynağı, sahibi olan Allah'tır. O'nun yarattıklarının sahipmiş gibi göründükleri üstün sıfatlar ise, yalnızca Allah'ın sonsuz sıfatlarının çok küçük birer yansımasıdırlar ve gerçekte Allah'a aittirler. Ancak geçici olarak Allah'ın kulları üzerinde tecelli etmekte, yani yansımakta, görünmektedirler.

Bütün bunlardan dolayı, **sevgi ancak Allah'ın zatına duyulur.** O'nun tecellilerine karşı duyulan sevgi ise, ancak Allah kalpten ve hatırdan çıkarılmadan, O'nun adına beslenebilir. İnsanın bir kimseyi veya bir eşyayı Allah'tan bağımsız, müstakil bir varlık olarak görüp de, onu, Allah'ı sever gibi sevmesi ise, şirk koştuğunun en belirgin alametlerinden birisidir.

Yanlış ve haksız bir sevgi besleme sonucunda şirk koşmanın toplumda çok çeşitleri vardır. Babasını şirk koşma, oğlunu şirk koşma, karısını, kocasını, ailesini, atalarını, idarecilerini şirk koşma bunlardan belli başlılarıdır. Hepsinin de temelinde yanlış ve haksız bir sevgi vardır.

Bir ayette müşriklerin Allah'ı bırakıp, kendilerine sevgi bağı ile putlar edindikleri, şöyle bildirilir:

(İbrahim) Dedi ki: "Siz gerçekten, Allah'ı bırakıp dünya hayatında aranızda bir sevgi-bağı olarak putları (ilahlar) edindiniz. Sonra kıyamet günü, kiminiz kiminizi inkar edip-tanımayacak ve kiminiz kiminize lanet edeceksiniz. Sizin barınma yeriniz ateştir ve hiçbir yardımcınız yoktur." (Ankebut Suresi, 25)

Ahirette bu sevgi bağının nefrete ve karşılıklı inkara dönüştüğü ise yine Kuran'da bize bildirilir. Bunun sebebi, aralarında sevgi bağı kurarak birbirlerini put edinenlerin, ahirette birbirlerinin sonsuz azabına neden olmalarıdır. Yalnızca Allah'ı İlah edinen bir kimsenin başka birşeyi, başka bir kimseyi Allah kadar ya da O'ndan daha fazla sevmesi söz konusu olamaz. Bunun aksine bir tutum takınan müşrikler ise ayette şöyle tarif edilir:

> **İnsanlar içinde, Allah'tan başkasını 'eş ve ortak' tutanlar vardır ki, onlar (bunları), Allah'ı sever gibi severler. İman edenlerin ise Allah'a olan sevgileri daha güçlüdür. O zulmedenler, azaba uğrayacakları zaman, muhakkak bütün kuvvetin tümüyle Allah'ın olduğunu ve Allah'ın vereceği azabın gerçekten şiddetli olduğunu bir bilselerdi. (Bakara Suresi, 165)**

Ayette, iman edenlerin en çok Allah'ı sevdikleri belirtilmiştir. Demek ki Allah'tan başkalarının sevgisi kalbinde daha güçlü olan bir kimsenin 'iman edenler'den olduğunu söylemek mümkün değildir. Bunun aksini iddia eden bir kişinin samimi olmadığı ya da Allah'ı ve dini gereği gibi tanımadığı kesindir. Zaten ayetin sonundan şirk koşanların Allah hakkında yanlış ve eksik bir bilgi ve anlayışa sahip oldukları anlaşılmaktadır.

Bu tarz kişiler, Allah'ı gereği gibi takdir edemediklerinden (Zümer Suresi, 64-65) sahip oldukları sevgi duygusunu kendi nefislerine veya başka kişilere yönlendirirler. Bunlar babaları, oğulları, kardeşleri, karıları, kocaları, sevgilileri, örnek aldıkları kimseler, hayran oldukları kişiler gibi pek çok insan olabilir. Bazı kimselerde bu sevgi insanların yanı sıra, cansız nesnelere, hatta soyut kavramlara da yönlendirilir. Para, mal, ev, araba, herhangi bir eşya, makam, mevki, iktidar gibi kavramlar putlaştırılır. Kısaca imanla doğru bir biçimde yönlendirilmeyen sevgi, beraberinde şirk koşmayı getirir. Bu sevgi akılcı olmadığı, yani Allah'a yönlendirilmediği için, romantik bir sevgidir. Allah Kuran'da böyle bir sevginin insanlara fayda getirmeyeceğini, asıl kazancın Allah Katında olduğunu şöyle bildirmiştir:

> **Kadınlara, oğullara, kantar kantar yığılmış altın ve gümüşe, salma güzel atlara, hayvanlara ve ekinlere duyulan tutkulu şehvet insanlara 'süslü ve çekici' kılındı. Bunlar, dünya hayatının metaıdır. Asıl varılacak güzel yer Allah Katında olandır. (Al-i İmran Suresi, 14)**

Doğru olan ise, tüm bunları Allah'ın yarattığı varlıklar olarak sevmek ve onları Allah'ın vermiş olduğu birer nimet olarak değerlendirmektir. Özellikle insan sevgisi, Allah'ın yarattığı en güzel hislerden, müminler için en değerli nimetlerden biridi. Allah Kuran'da insanı "en güzel surette" yarattığını bildirmiştir. Dolayısıyla Allah'a itaatli, güzel ahlaklı insanlara layık oldukları şekilde içli bir sevgi beslemek de güzel ahlakın bir gereğidir. Müminin duyduğu bu gerçek sevgi, din ahlakından uzak toplumlarda yaşanan hiçbir sevgi ile kıyaslanamayacak, çok yüce, derin ve içli bir duygudur.

İlerleyen sayfalarda ise, Allah'ın bir nimet olarak insana verdiği bu yüce duyguyu yaşayamayan insanlardan söz edecek, sevgi yoluyla yaşanan şirk modelinin en sık ve yoğun rastlandığı ilişki türü olan kadın-erkek ilişkileri üzerinde özellikle duracağız.

İNSAN DÜNYEVİ DEĞERLERLE MUTLU OLMAZ, İNSANI MUTLU EDEN SAMİMİ, DERİN ALLAH SEVGİSİDİR

ADNAN OKTAR: Mesela geliyor adam, elinde bir iki kilo çikolata yaptırmış, kız evine gidiyor, istemeye geliyor. Soruyorlar, "nerede okuyorsun, mühendis misin, doktor musun, paran var mı, evin var mı?" Niye sormuyorsunuz, "Allah'ın dinine hizmet ediyor musun? Takva mısın? Ne hizmet ettin şu ana kadar, Allah için neler yaptın?" Değil mi? "Bu yaşına gelmişsin, sen çok faydalı işler yapmış olman gerekiyor. Hangi insanın hidayetine vesile oldun, neler yaptın?" diye sormaları lazım ve onun takva olup olmadığının üzerinde durmaları lazım. İnsan ancak bundan mutlu olur. **Yoksa arabayla, evle mutlu olsa her yer ev, araba dolu; yani onla insanlar mutlu olamaz.** Evi arabası olup da bir sürü intihar eden insan var, bunalıma giren insan var. **İnsan ancak Allah'ın zikriyle kalbi mutmain olur**, Kuran'ın işaretidir bu. Kuran'ın ayetidir, şeytandan Allah'a sığınırım. **Mümin kadın da**

daima cennetteki gibi derin tutkuyu arayacak, derin sevgiyi arayacak. Allah'ın ruhuna koyduğu o derin gücü bulmaya çalışacak. Her kadının ruhunda şiddetli bir sevgi gücü vardır, tutku gücü. Bu ancak Allah'ın Resulü'nün yolunda ilerleyen, Kuran'a tam tabi olan, mümin muttaki insanla karşılaştığında, mümin kadından dışarı çıkabilecek bir güçtür. O, ruhunda bir kutu gibi durur onun, bir güç olarak durur, bir trafo gibi durur. **Bu hiçbir şekilde işlemez normalde, yani ne evle, ne arabayla, ne parayla, ne tiple bu gücü ruhunda kadın harekete geçiremez. Ancak takvayla, Allah'tan çok korkan, çok akıllı bir insanla karşılaştığında kadının ruhunda bu güç ortaya çıkmaya başlar.** Ve karşısındaki insan ne kadar akıllıysa, ne kadar takvaysa, ruhundaki güç o kadar şiddetli, ona zevk vererek ortaya çıkar. İşte bu, kadının güzelliğini oluşturan, kadın denen varlıktır. Bunu sunduğunda ondan korkunç zevk alır. Gece gündüz bundan zevk alır. Hatta onun heyecanından çoğu kadın da uyuyamaz. Yani uyuyamayacak derecede zevk alır. Erkekte de aynı güç vardır, aynı özellik vardır, Allah ikisini birlikte birbirine yapıştırır adeta, yani müthiş bir güç meydana gelir. Mümin kadın bunu arayacak. **Öbür türlü, istediği kadar evi olsun, istediği kadar arabası olsun, istediği herhangi bir artiste benzesin karşısındaki kişi; hiçbir şekilde hoşnut olmaz. Yani ona bir et yığını olarak, arabalar metal yığını olarak, ev de bir beton yığını olarak görünür; yani hiçbir şekilde etkilenmez. Ancak Allah'ın nuruna, Allah'ın tecellisine niyet ederek, o karşısındaki insanı Allah'ın tecellisi olarak gördüğünde, o feyzi o nuru hissettiğinde, ruhundaki o şiddetli güç harekete geçer.** *(Kral Karadeniz TV, 30 Ocak 2009)*

Kadın-Erkek İlişkilerindeki Şirk Sevgisi

Kadın-erkek ilişkilerinde, Allah rızası dışında karşılıklı kurulan bağlılık ve beraberlikler, insanları şirke saptıran en önemli konulardan birisidir. Bunlar evlilik ya da bazı toplumlarda, din ahlakına uygun olmamasına rağmen giderek yaygınlaşan evlilik dışı beraberlikler şeklinde olabilir. Şunu da belirtmek gerekir ki, her ne kadar bu konuyu "sevgi" sözcüğünü kullanarak anlatıyor olsak da, bu kişilerin arasındaki bağlılık ve his asla gerçek manada bir sevgi değildir. Özünde çeşitli menfaatlere dayalı olan karşılıklı bir bağlılık söz konusudur. Bu menfaatler ortadan kalktığında bu bağlılığın da sona erdiği sıkça görülen bir durumdur.

Bu romantik sevgi anlayışında, Allah'a karşı yerine getirmeleri gereken bütün vazifeleri birbirlerine karşı getiren, birbirlerini Allah'tan bağımsız müstakil varlıklar olarak görme yanılgısına düşen, **Allah'a karşı duymaları gereken hisleri birbirlerine karşı duyan "sevgililer"** ortaya çıkar. Bu kişiler Allah'ı zikretmek (anmak) yerine, sürekli birbirlerini zikrederler (anarlar). Sabah gözlerini açtıklarında, kendilerini yaratmış ve onlara yeni bir gün vermiş olan Allah'ı anıp O'na şükredecekleri yerde, ilk işleri birbirlerini düşünmek, birbirlerini hayal etmek olur. Kendilerini Allah'a beğendirmeye değil de, birbirlerine beğendirmeye çalışırlar. Allah ve O'nun dini için fedakarlıkta bulunmazlar da, birbirleri için türlü fedakarlıklar gösterirler.

Kısacası bu kişiler, büyük bir sapkınlıkla birbirlerini ilah edinirler. Nitekim pek çok toplumda son derece yaygın olan bu çarpık sevgi anlayışının örneklerine bakıldığında, romantik erkeklerin ve kadınların açıkça birbirlerine "sana tapıyorum" gibi çok yanlış ifadeler kullandıkları görülebilir. Yine romantik sevgililerin birbirlerine yaptıkları konuşmalarda, yazdıkları şiirlerde "nereye baksam seni görüyorum, nereye gitsem seni düşünüyorum" gibi ifadeler yer alır. Oysa her nereye bakılsa ve her nereye gidilse düşünülmesi gereken tek varlık, alemlerin Rabbi olan Allah'tır.

Görüldüğü gibi halk arasında masum hatta makbul bir sevgi çeşidi olarak görülen romantik aşk, gerçekte Allah Katında lanetlenmiş olan "şirk koşma"nın bir parçasıdır. Ne var ki "gerçekleri ters yüz eden şeytan" her konuyu olduğu gibi bu kavramları da aslından çarpıtarak insanlara süslü göstermekte, insanların çoğu da şeytanın gösterdiği yolu izlemektedir:

> **Andolsun Allah'a, senden önceki ümmetlere de (elçiler) gönderdik, fakat şeytan onlara yapıp ettiklerini süslü göstermiştir; bugün de onların velisi odur ve onlar için acı bir azab vardır. (Nahl Suresi, 63)**
>
> **… Kendi yaptıklarını şeytan süsleyip-çekici kıldı, böylece onları yoldan alıkoydu. Oysa onlar görebilen kimselerdi. (Ankebut Suresi, 38)**

Kuran'da, bu tür romantik ilişkilerde kadınlara karşı beslenen tutku dolu sevgiye özellikle dikkat çekilir. Bu kadın, kişinin eşi, sevgilisi, hatta uzaktan "platonik" olarak sevgi beslediği herhangi bir kadın da olabilir. Eğer bu, Allah'ı unutturan, Allah'ı gereği gibi anmayı engelleyen, Allah sevgisine tercih edilen, kalpten Allah sevgisini çıkarıp da onun yerine konulan bir sevgi türüyse, kişiyi doğrudan şirke sürükler. Kuşkusuz aynı tehlike yalnızca erkekler için değil kadınlar için de geçerlidir.

Romantik kadın-erkek ilişkisini alabildiğine yaşayan kimseler çoğu zaman bu gerçeklerden habersizdir. Kendilerini yine kendi elleriyle içine attıkları tehlikenin bilincinde değildirler. Çünkü çoğu, çocukluklarından beri toplumdan aldıkları çarpık telkinlerin ve kendilerine doğru yolu gösterecek tek rehber olan Kuran'dan ve Peygamberimiz (sav)'in hayatından habersiz olmalarının bir sonucu olarak, işlediklerinin Allah Katında bir suç olduğunun farkında değildirler. Allah'ın din ahlakından uzak yaşadıkları için, daha önce de belirttiğimiz gibi, büyük bir batağın içinde olmalarına rağmen kendilerini doğru yolda zannetmektedirler. Yalnızca Allah'a iman etmedikleri için, akıl ve anlayışları körelmiştir.

Akılsızlık içinde yaşanan söz konusu şirk sevgisi, birbirlerini adeta ilah edinmiş olan kadın ve erkekleri bazen çok büyük felaketlere sürükler. Örneğin, birbirine aşık iki gencin birlikte intihar edecek derecede akılları kapanabilir. Dünya şartlarının, biraraya gelmelerini engellediği iki genç aşklarını sözde "ebedileştirmek", "ruhlarının sonsuza kadar birlikte

olması" gibi anlamsız ve gerçek dışı telkinlerle elele tutuşup bir köprüden atlayabilirler. Oysa bunu yaparken, aslında kendilerini cehennem çukuruna attıklarının farkında değildirler. Haram olan bir fiili bir mahsur görmeden gerçekleştirmekte ve öldüklerinde Allah'a kavuşacaklarına değil birbirlerine kavuşacaklarına inanmaktadırlar. Son anda ölüm meleklerini gördüklerinde bunu anlarlar, ancak artık iş işten geçmiştir. Gazetelerde sık sık ümitsiz aşıkların intiharlarından, geride bıraktıkları duygusal mektuplardan bahseden haberlere rastlamak mümkündür. Tüm bunlar romantizmin insanların akıllarını ve şuurlarını ne derece kapatabildiğinin somut örnekleridir.

Ne var ki, bu dünyada romantizm nedeniyle gözü kapalı bağlandığı, adeta ilah edindiği eşini kişi ahirette kendi nefsini kurtarmak için fidye olarak vermeye kalkacaktır. Çünkü gözündeki perde kalkmış, kendisine vaat edilen azabın gerçek olduğunu anlamıştır. Ayetlerde bu kimselerin ahiretteki tavırları şöyle tarif edilir:

Onlar birbirlerine gösterilirler. Bir suçlu-günahkar, o günün azabına karşılık olmak üzere, oğullarını fidye olarak vermek ister;

Kendi eşini ve kardeşini,

Ve onu barındıran aşiretini de;

Yeryüzünde bulunanların tümünü (verse de); sonra bir kurtulsa. (Mearic Suresi, 11-14)

Bir başka ayette de aynı durum şöyle tasvir edilir:

Kişi o gün, kendi kardeşinden kaçar; Annesinden ve babasından,

Eşinden ve çocuklarından, O gün, onlardan her birisinin kendine yetecek bir işi vardır. (Abese Suresi, 34-37)

Şirke dayalı romantik sevgi anlayışı toplumda "aşk", "romantizm", "saf ve temiz duygular" vb. şeklinde masum gösterilir, hatta yüceltilip teşvik edilir. Özellikle genç yaştaki insanları etkisine alan bu romantizm telkini akıl ve şuurun gelişmesini engellediği için, dinden, imandan, yaratılış amaçlarından haberleri olmayan, Allah'ı unutmuş, Allah sevgisini, Allah korkusunu bilmeyen, şirki doğal bir davranış, bir yaşam tarzı haline getirmiş sapkın nesiller ortaya çıkmaktadır.

Televizyonlarda ve filmlerde romantizm ve duygusal konular çok yoğun bir şekilde insanlara empoze edilir. Duygusallık adeta insanın doğal bir ihtiyacı olarak öne sürülür. Romantizm şarkılarda, şiirlerde, kitaplarda en revaçta, en ön planda işlenen temadır. Şeytan duygusallığın insanların akletmelerini, gerçekleri görmelerini, Allah'ı anmalarını, yaratılış amaçlarını ve ahireti düşünmelerini engelleyen, onları dini yaşamaktan uzaklaştıran, şirke batıran bir illet olduğunu çok iyi bilir. Bu yüzden her kesimdeki ve her sektördeki yandaşlarını, duygusallık telkinini en yoğun ve sık olarak ayakta tutacak biçimde yönlendirir.

Bu nedenle, şirk koşmayı yalnızca taştan tahtadan putlara secde etmek sananlar, bu dünyada kendilerini müstağni görüp ahirette de **"Rabbimiz olan Allah'a andolsun biz müşriklerden değildik"** (En'am Suresi, 22) diyenlerden olmaktan çok sakınmalıdırlar.

SAMİMİ SEVGİ AKIL, İRADE VE SABIR GEREKTİRİR, BU DA ANCAK DERİN İMANLA SAĞLANIR

ADNAN OKTAR: Allah şirki affetmez. Bir insan müşrikse seni affettim diyemeyiz. Şirkten vazgeçmesi lazım, öyle affeder. Ama mesela Allah vermesin içki içmiştir, zina etmiştir veyahut yalan söylemiştir veya buna benzer bir şey yapmıştır. Bu tabii ömür boyu böyle imansız insan gibi bir muamele göremez. Tevbe ettiyse, vazgeçtiyse mümin kardeşimizdir. Yani affederiz tabii, biz de affederiz. Çünkü asıl Allah'ın affedeceği bir konudur o. Yani Allah onu cezalandırır. Dolayısıyla biz ilk yaptığında buğz ederiz, ama vazgeçerse de affederiz. Biz niçin olayın üstüne giden konumunda olalım? Çünkü ahirette onun hükmünü verecek biz olmadığımıza göre, Cenab-ı Allah olduğuna göre, bir de bizim affetmediğimizi düşünelim, Allah esirgesin, yahut herhangi bir kişinin affetmediğini düşünelim. Ya o cehenneme gider de o cennete giderse? Değil mi? Tabii, affetmeyen cehenneme gidebilir, affedilmeyen de cennete gider. O cehennemde olur öbürü cennette olur. Onun için af çok önemlidir. **Af olmazsa sevgi olmaz. Af sevginin önündeki engelleri kaldıran bir temizleyicidir.** Çünkü insanların birbirini sevmesi çok zordur. Mesela bir erkeğin bir kadını sevmesinin önünde binlerce engel olur normalde, yani helali olarak. Mesela ters söz söyler affetmesi lazım, yanlış düşünür onu düzeltmesi lazım. Mesela uygunsuz bir tavrını görür, yahut onda itici bir şey görür onu düzeltmesi gerekir. **Azim gerektirir sevgi. Azmetmek gerekir yoksa sevgi uçar gider.** Sevgi o kadar sabit oturan bir şey değildir. **Akıl gerekir, çok akıllı olmak gerekir. İrade gerekir, sabır gerekir, vefa duygusu gerekir, merhamet gerekir. Güzel gözle bakmak lazım, güzellikleri görmek lazım, çirkinliklere göz kapamak gerekir.** Yoksa insan acizdir, insanı nasıl seveceksin yoksa sen, yani etten, kemikten oluşmuş bir varlık. **Onda bir derinlik, güzellik arayacaksın. Onda tutku arayacaksın, onda şefkat ve merhamet arayacaksın, değil mi? Onun mesela doğru konuşmasını bir zevke dönüştüreceksin, efendiliğini zevke dönüştüreceksin, munisliğini zevke dönüştüreceksin.** Ona acıyacaksın, acıma da ayrı bir zevktir. Acıma onu koruma, kollama hissidir, o insanın ruhunda bir tatmindir. Yani insan eşini severken çok şeyden tatmin olur. **Mesela acımadan ayrı tatmin olursun, affetmeden ayrı tatmin olursun, konuşmasının güzelliğinden ayrı tatmin olursun, ama hepsinin üstünde Allah'ın tecellisi olduğu için, Allah onda Cemal ismiyle teceli ettiği için en çok ondan tatmin olursun. Çok hoşuna gider yani ruhunu dinlendirir. Gözünden sevgi akar, Allah'ın nuru akar gözünden. Onunla bir ruhun ferahlanır, zevk alırsın. Senin gözünden, onun gözüne bir sevgi akar, ondan bir zevk alırsın. Ama bunun oluşması için de çok dürüst olması lazım iki tarafın.** Yani karşındakinin sahtekar olduğunu bildiğinde sen otomatik kilitlenirsin, yani beynin seni kilitler. Sen desen ki "hadi sev" desen, bütün gücünle emir versen vücuduna, vücut beton kesilir, yani asla sana müsaade etmez. Hadi gözümden sevgi aksın dersin gözüne perde gelir, akıtamazsın o sevgiyi. Yani ruhumda bir sevgi elektiriği olsun desin, Allah onu keser, yapamazsın. İstediği kadar karşındaki talep etsin, olmaz. **İllaki çok dürüst olması lazım. Yani onun dürüstlüğüne beyninin inanması lazım.** Bakın, beynin inanacak, beyin inanmadı mı, beyin otomatik keser bağlantıyı. Mesela yalan söylememesi, her doğru konuşmasını daha çok seversin, yani çok doyurucu bir duygudur yalan söylememesi. Mesela gözündeki tutku ve derinlik, o iman ve akılla orantılı olarak insan onu alabilir kadından, yani aklı olmayan yüzde bir alabilir ama aklı olan yüzde yüz alabilir, kimi insan yüzde otuz alabilir, yüzde kırk alabilir. Yani bir çeken vardır, mesela erkek çeker kadın da onu bırakır gözünden ama çeken olmasa kadın bırakamaz onu. Yani bıraksa da kalır onda o, yani onun akması için mutlaka çekenin gücü gerekir. **Onu da sadece Allah'a derin iman ve Allah korkusu ile olur bu güç.** Allah'tan korkmadığını bildiğin bir adama, bir kadına gözünden sevgi akıtamazsın, kadın da ona akıtamaz. **Çünkü daha Allah'ı fark edemeyecek kadar akılsız. Yani bu kadar büyük bir gücü, bu kadar muhteşem bir gücü fark edemiyor, onu**

fark edemeyen seni nasıl fark etsin? Allah'a vefası olmayan Allah'a teşekkürü olamayan sana niye vefa duysun, sana niye teşekkür etsin?Allah'ın dinini korumak istemeyen, seni niye korumak istesin? Allah'a karşı içinde vefa hissi olması, bağlılık hissi olması onun yüksekliğini gösterir, olmaması da basitliğini, sıradanlığını gösterir. Beyin onu hemen seçer. Bakıyor bir kere Allah'a vefası yok, bu vefasız der, bu kalleş ve kahpe der. Hemen küt kafasında siler onu. Ama çözümsüz değildir. O pisliği alır kenara atar o yeniden temizler, o zaman göz onu hemen görmeye başlar. Yani gözün üstündeki o perde kalkar, ama karşı tarafın onu gözden alıp silmesi lazım. Çünkü o perdeyi o koymuş, perdeyi çektin mi yine görmeye başlarsın işte affetme budur. Yani onun o perdeyi çekmesiyle olur. Ama adam perdeyi çekmiş, ama sen daha hala inat ediyorsan buna işte affetmeme derler. Yani bu da sevgisizliğin zeminini hazırlıyor işte. Onun için mesela evlenenler bir hafta, bir ay sonra falan boşanmaya çalışırlar biliyorsunuz. Hemen işte avukatımı aradım boşanacağım, birbirini evden kovmalar ve rezalet. Hadi diyelim ki böyle bir şey, ama ömür boyu tabii kadın unutamaz böyle bir şeyi. Yani böyle bir taleple geldiğinde. Ama kadın bunu düzeltirse veya erkek bunu düzeltirse tabii ki orada Allah aralarında bir sevgi bağı oluşturur. **Yani sevginin kendi gücüyle elde edeceğini düşünürse bu şirktir işte. Yani ben sevgiyi kendim elde ederim değil. Allah verir.** Allah verdiğinde de ondan müthiş zevk alır ve mucize olarak oluşur sevgi. Yani "benim sevme gücüm var"... Hadi git de sev bakayım, yani böyle bir şey olmaz. Sana hemen koyun eti gibi ete dönüşür ya da sığır eti gibi. Sığır nasıl bir etki etmiyorsa insana, o et de etki etmez, orada **Allah'ın nurunun tecelli etmesi lazım. Allah'ın özel bir gücü vardır. Onun tecelli edip mucize meydana gelmesi lazım, mucize ile kadına karşı insan sevgi duyabilir.** Dolayısıyla mesela namaz kıldığını bilmek müthiş sevgiyi arttırır ona karşı. Mesela Allah için yılmıyor, deli cesareti var müthiş seversin. Onun delikanlılığını, yiğitliğini görürsün, müthiş seversin. Acıya tahammülünü görürsün Allah için aşka dönüşür müthiş seversin. Mesela acıya tahammül etmezse adi olduğuna inanırsın. İşte Allah da onun için öyle seviyor. Mesela bakıyor ki kendi için acı çekiyor, mesela yerlerde sürünüyor ama Allah diyor bırakmıyor Allah'ı. İşte onlar Firdevs cennetlerinde, Adnen cennetlerinde oluyorlar inşaAllah. **Yani aşk ehli içindir cennet, deli aşıkların yurdudur cennet.** Yoksa adam gider cennete köşkleri var, havuzları var, bunalıma girer asar kendini. Sıkılır, yani rahatsız olur. **Deli aşıklar zevk alır cennetten, Allah onun için deli aşık ruhunu geliştirmek için buraya bizi getiriyor. Acı ve çile çekmemizin nedeni bu, yani bu acılardan çilelerden ve zorluklardan geçtikten sonra, cennetin ferahlığına girdiğinde, biz bunu ömrümüz boyunca unutmayacağız bu çektiğimiz çileleri. Onunla kıyaslayıp kıyaslayıp, cenneten müthiş zevk alacağız, ama unutmamamız için de ayrıca cennete Müslümanlara cehennem gösterilir ki, daha da zevk alsınlar diye, kıyas yapıp zevk alsınlar diye.** *(Adıyaman Asu TV, 14 Aralık 2009)*

Müminlerin Sevgisi

Kısacası sevgi duygusunun Allah'tan başkasına, O'nun yarattıklarına yönlendirilmesi şirki ortaya çıkaran önemli bir sebeptir. Müminler ise, daha önce de belirttiğimiz gibi yalnızca Allah'ı severler, diğer müminleri ve Allah'ın yarattıklarını da onlarda Allah'ın tecellilerini, Allah'ın sıfatlarını gördükleri için Allah adına severler. Allah'tan bağımsız, müstakil varlıklar olarak sevmezler. Bu da halis imanın şartı ve göstergesidir.

Müminin sevgisi berrak, nurlu, kalpte ferahlık oluşturan bir sevgidir. Çünkü sevgisinin gerçek muhatabı Allah'tır. Bu yüzden, dünyada Allah'ın tecellilerini barındırdığı için sevdiği bir kimse veya varlık ölünce veya sevdiği bir eşya kaybolunca, kendisinden alınınca mümin üzülmez, bir mahrumiyet, ayrılık acısı çekmez. Çünkü sevdiği varlıktaki maddi manevi bütün güzelliklerin, tecellilerin gerçek sahibi Allah'tır. Allah ebedi ve ezelidir. Hepsinden önemlisi kendisine şah damarından daha yakındır. Allah, yalnızca kendisini imtihan etmek için geçici olarak bazı tecellilerini geri almıştır. İmanını ve bu anlayışını sürdürdüğü sürece dilerse bu dünyada dilerse ahirette sonsuza dek kendisine çok daha yoğun olarak pek çok güzel sıfatıyla tecelli edecektir. İşte bu sırrı kavradığı ve katıksız gerçek imana kavuştuğu için mümine üzüntü ve acı verecek hiçbir durum söz konusu olmaz. Allah müminin bu ruh halini şöyle tarif eder:

> **Şüphesiz: "Bizim Rabbimiz Allah'tır" deyip sonra doğru bir istikamet tutturanlar (yok mu); artık onlar için korku yoktur ve onlar mahzun olmayacaklardır. (Ahkaf Suresi, 13)**

ROMANTİZMİN FİZİKSEL TAHRİBATLARI

Şüphesiz Allah, insanlara hiçbir şeyle zulmetmez. Ancak insanlar, kendi nefislerine zulmediyorlar.

(Yunus Suresi, 44)

Duygusallık kişide ruhsal ve manevi yönden büyük bir yıkıma yol açtığı gibi, fiziksel olarak da ciddi bir tahribat yapar. Bunların başında kişinin gizleyemediği, herkes tarafından gözlemlenebilen fiziksel değişimler gelir. Çünkü ruhen yaşanan huzursuzluklar, gerilimler, üzüntüler doğal olarak insanın dış görünümüne de yansır. Yüz kasları, bakışları, mimikleri, el ve kol hareketleri, ses tonları bu kimselerin her açıdan duygusallığın etkisi altında olduklarını hissettirir.

Duygusal insanlarda "psikosomatik" hastalıkların, yani ruhsal problemlerin yol açtığı fiziksel bozuklukların tümüne rastlanabilir. Vücudun fiziksel anlamda direnci kırılarak, güçten düşer. Bunun sonucu olarak bağışıklık sistemi çöker ve birbiri arkasına hastalıklara yakalanır veya mevcut bir hastalığının iyileşmesi gecikir.

Hastalıkların yanı sıra saç dökülmesi, ağarması, matlaşması, cildin neminin çekilerek kuruması, kalınlaşması, esnekliğini kaybederek kırışması, çatlaması, bunun sonucunda dışarıdan her türlü enfeksiyona açık hale gelmesi, hücrelerin yenilenmesi geciktiği için cilt bozukluklarının kalıcı bir görünüm alması, rengin soluklaşarak yüzün sararması, gözlerin matlaşması gibi daha pek çok olumsuz değişiklik de beraberinde yaşanır. Bu sebeple herşeyi sorun edinen, romantik, hüzünlenmeye eğilimli insanlar erken yaşta çökerler. Vücutları senelerce, günün her anında süren bu gerilimi, duygusal fırtınaları, ruhi dalgalanmaları kaldıramaz. Bunun sonucu olarak şiddetli yaşlılık alametleri görülür ve kalıcı fiziksel tahribatlar oluşur.

Duygusallığın kişiye fiziksel olarak verdiği zararlar bu kadarla da kalmaz. Kişinin içindeki karanlık ve hüzün yüzüne ve tavırlarına da yansıdığından bütün dinamizmi, canlılığı, yaşama sevinci, şevki dolayısıyla da insani güzelliği ve gösterişi ciddi şekilde azalır. Bakışlarının donuklaşması, gözlerinin küçülmesi, saçlarının seyrekleşmesi ya da cansızlaşması, yüz kasları gerildiği için ifadesinin gergin, kasvetli ve itici olması bu değişimlerden sadece birkaçıdır. Nitekim neşeli, rahat, huzurlu olan kimselerin gerilimli, stresli, ağlamaya yatkın kişilere göre daha uzun yaşadıkları, daha sağlıklı oldukları da pek çok bilimsel araştırmayla doğrulanmış bir gerçektir.

Dahası, vücutlarındaki bu değişimler karşısında dünyanın gelip geçici bir yer olduğunu, ne kadar acizlik içinde olduklarını düşüneceklerine ve Allah'a teslim olup iman edeceklerine, yaşadıkları bu kabusu daha da şiddetlendirirler. Yaşlanmanın, hastalanmanın da kendilerine hayır olabilecek yönlerini takdir edemedikleri için, bu durumları morallerini bozan, sürekli akıllarından çıkmayan bir endişeye dönüşür. İşte bu kısır döngü sonucunda vücutlarının da kaldıramayacağı bir yükün altına girerler. Nitekim çoğu doktor birçok hastalığın sebebini üzüntü, sıkıntı, stres olarak açıklarken, tek kurtuluş yolu olarak da yüksek moral ve neşeyi önerir.

Stres ve depresyona bağlı olarak uyku ve beslenme düzensizlikleri, tansiyon hastalıkları, mide, böbrek, kalp gibi iç organlarda ortaya çıkan çeşitli hastalıklar, astım gibi solunum bozuklukları, alerji, egzama, sedef gibi deri hastalıkları, migren, kanser türleri ve daha pek çok sorunun psikolojik kaynaklı olduğu tespit edilmiştir. Vücudun stres karşısında

tepkisi sonucu, vücuttaki biyokimyasal reaksiyonlar, enerji tüketimi maksimum seviyeye çıkar. Bu stres halinin sürekliliğinde ise vücut fonksiyonları değişerek dengesizliklere sebep olur.

Stresin sebep olduğu ağrılardan ise uzmanlar şöyle bahsetmektedirler:

> Stres ve stresin doğurduğu gerginlik ve ağrı arasında önemli bir ilişki vardır. Stresin sebep olduğu gerginlik damarların daralmasına, kafanın belirli bölgelerine giden kan akımının bozulmasına ve o bölgeye giden kanın bir hayli azalmasına yol açar. Diğer taraftan bir dokunun kansız kalması doğrudan ağrıya sebep olur. Çünkü muhtemelen bir taraftan gergin dokunun daha çok oksijene ihtiyaç göstermesi, diğer taraftan dokunun zaten yetersiz kanla beslenmesi özel ağrı alıcılarını uyarır. Bu arada adrenalin ve noradrenalin gibi stres sırasında sinir sistemini etkileyen maddeler de salgılanmış olur. Bunlar da doğrudan veya dolaylı olarak kasların gerginliğini artırır ve hızlandırır. Böylece ağrı gerginliğe, gerginlik kaygıya, kaygı da ağrının şiddetlenmesine yol açar.[12]

İman etmeyen kimselerde depresyon, stres, bunalım sonucu hafıza zayıflaması, dikkat dağınıklığı, yorum bozuklukları, mantıksızlıklar, tikler, kontrolsüz tavırlar görülürken, müminler aklen ve ruhen son derece sağlıklı ve dengeli olurlar. Çünkü gerçek huzur, kalıcı neşe ancak Allah'a teslim olmakla, tevekkül etmekle mümkün olur. Müminler de Allah'a ve Allah'ın yarattığı kadere teslimiyet ve tevekkül içinde yaşadıklarından neşeleri de, huzurları da daimi olur. Allah'tan bir nimet olarak bu tür bir yıpranmanın etkilerinden korunmuş olurlar.

Romantizmin insanlara getirdiği büyük bir bela olan hüzün duygusu, ancak imanın getirdiği tevekkül ve sevinçle ortadan kalkar. Allah, cennete giden müminlerin şu şekilde hamd ettiklerini bildirmektedir:

> **Derler ki: "Bizden hüznü giderip yok eden Allah'a hamdolsun; şüphesiz Rabbimiz, gerçekten bağışlayandır, şükrü kabul edendir." (Fatır Suresi, 34)**

DÜNYANIN EN GÜZEL YÖNÜ ALLAH'I SEVMEKTİR

ADNAN OKTAR: Bu kovalamaca içerisinde yine de dünyaya çok meraklı oluyor birçok insan. Sanki dünyadan çok acayip bir şey kazanacaklarmış gibi. Dünyada bir şey yok. **Dünyanın en güzel yönü Allah'ı sevmektir, Allah aşkıdır, tutkuyla Allah'a bağlanmaktır, Allah'ın hükümlerini, Kuran'ın hükümlerini çok sevmektir. Allah'ın hükümlerini yapmak çok lezzetlidir yerine getirmek. Dinden taviz vermemek mesela çok zevklidir. Kuran'dan asla taviz vermemek çok zevkli bir olaydır. Kuran'a sıkı sıkıya sarılmak çok zevklidir. Ayrı bir derinliği vardır, ayrı bir özel zevki vardır, Müslümanların bildiği özel bir zevktir. Allah'ı aşk ile tutkuyla sevmek zaten muazzam bir nimettir ve aşkla tutkuyla Allah sevildiğinde insanları da o zaman biz aşkla tutkuyla, Allah rızası için severiz. Allah'ın tecellisi olarak severiz.** O zaman da o bizde derin ve şiddetli etki meydana getirir. Yoksa insanda bir şey yok ki. Yani protein, kemik, bağırsak, karaciğer, dalaktan falan oluşmuş bir et yığını, bir şey yok insanda. Allah'ın tecellisi olduğu için bu kadar şiddetli seviyoruz. Bu tutkunun nedeni Allah'ın tecellisi olmasıdır. Allah çünkü bize insan şeklinde tecelli ediyor beynimizde, bu şekilde görüyoruz. Allah'ı sevdiğimiz için, insanı seviyoruz biz. Yoksa öbür türlü insan bizim için hiçbir şey ifade etmez, dünya da hiçbir şey ifade etmezdi. Denizler bizi korkuturdu, dağlar korkuturdu hatta insan da korkuturdu. İnsanı gördüğünde insan kaçacak yer arardı. Yani hiçbir şey ifade etmeyecekti. Allah'ı sevdiğimiz için, içimizdeki bu aşk ve tutku duygusu şiddetli olarak ruhumuzda var. Çünkü Allah sonsuz güzel, bize de sonsuz aşk ruhu vermiştir. O devreye girdiğinde mümin olduğunda şahıs, cenneti aşkla seviyor. Cennetin ağaçlarını aşkla seviyor, Cennetin bitkilerini, insanlarını oradaki vildanları, hurileri hepsini aşkla seviyor, Allah aşkıyla seviyor. Ondan dolayı çok zevk alıyor. Yoksa bir dinsizi götürsen cennete koysan sıkılır adam bunalır. Cennet köşkleri onun için hiçbir şey ifade etmez. Cennetteki insanlardan da rahatsız olur. Ancak imanla bu zevkli oluyor. *(Aksu TV, 28 Ocak 2010)*

SONUÇ: ROMANTİZM İLLETİNDEN KURTULMAK

Allah takva sahiplerini (inanarak ve inançlarını uygulayarak) zafere ulaşmaları dolayısıyla kurtarır. Onlara kötülük dokunmaz ve onlar hüzne kapılmayacaklardır. (Zümer Suresi, 61)

Dinden uzak bir ahlak ve yaşam şekli benimsemiş kimselerdeki en köklü kişilik bozukluklarından biri olan duygusallık, aslında zannedildiği gibi kişinin doğuştan sahip olduğu ya da terk edemeyeceği bir karakter özelliği değildir.

Bu ruh hali kişinin bilinçli ya da bilinçsiz telkinle elde ettiği bir yöndür. Dolayısıyla duygulara kapılmanın -ağlamanın, hüzünlenmenin, öfkelenmenin- iradeleri dışında olduğunu, buna karşı koymaya güç yetiremediklerini iddia edenler de samimi olarak düşündüklerinde bunun geçerli olmadığını göreceklerdir. Örneğin ağlayan, üzgün bir kişiye büyük meblağlı bir para teklif edildiğinde ya da ciddi bir başka menfaat sunulduğunda birden bire neşelenebilmesi, istediği, gerekli gördüğü takdirde bu ruh halinden kolaylıkla çıkabileceğinin en net göstergesidir. O zaman kişinin özel olarak elde ettiği bu duygusal yön hem çevresine karşı vicdansızca bir tavır, hem de Allah'ın Kuran'da haber verdiği gibi kişinin kendi kendine zulmetmesidir:

> **Şüphesiz Allah, insanlara hiçbir şeyle zulmetmez. Ancak insanlar, kendi nefislerine zulmediyorlar. (Yunus Suresi, 44)**

Ancak duygusal insanlar bu gerçeği kavrayamazlar. Onlar sürekli hüzünlü ve umutsuz bir ruh hali içindedirler. Hangi şartlar altında olursa olsun, kendilerine üzülecek, sıkıntı duyacak bir konu bulurlar. Aslında bu insanlar kendi elleriyle kendilerine zulmetmektedirler. Bu gerçek bir ayette şöyle bildirilir:

> **Biz insanlara bir rahmet taddırdığımız zaman, onunla sevinirler; kendi ellerinin takdim ettiği dolayısıyla onlara bir kötülük isabet ettiğinde, hemen umutsuzluğa kapılırlar. (Rum Suresi, 36)**

Bu tarz kişilerin romantik ruh halinden çıkabilmesi, bu illetten kurtulabilmesi için şeytanın vaatlerine, aldatmacalarına karşı uyanık, aklının ve vicdanının da tam açık olması gerekir. Bu ise ancak kişinin imanı ölçüsünde mümkün olur.

Gerçek bir Müslüman kendisine romantizmin acizliğini yakıştırmaz; akılcı olur, sorunlara çözüm getirir, çevresindekilere örnek olur. Ayrıca Müslüman güzel ahlakı yaşamasından, güzel söz söylemesinden ötürü de doğal olarak neşeli olur. Çünkü doğru tavrın müjdesi, ışığı, aydınlığı, nuru en zor ortamda bile insana neşe ve sevinç verecek; dünyada huzurlu, şanlı, şerefli güzel bir hayata, ahirette ise sonsuz sevinç ve neşeye vesile olacaktır. Dolayısıyla her an Allah'ın beğeneceği bir niyet ve hal içinde olan müminler için, üzüntü ya da sıkıntı konusu olacak, onları karamsarlığa sürükleyecek hiçbir şey olmaz. Nitekim bir ayette Allah şöyle bildirmektedir:

> **Allah takva sahiplerini (inanarak ve inançlarını uygulayarak) zafere ulaşmaları dolayısıyla kurtarır. Onlara kötülük dokunmaz ve onlar hüzne kapılmayacaklardır. (Zümer Suresi, 61)**

Ayrıca müminlerdeki neşe, mutluluk, huzur ve güven kendileri için cennet ortamının dünya şartlarındaki bir yansımasıdır. Dünyada başlayan bu sevinçleri ahirette Allah'tan umut ettikleri cenneti kazanmış olmanın kesinleşmesiyle birlikte daimi olur. İnananların ahiretteki sevinç içindeki durumları bir ayette şöyle bildirilmiştir:

Artık Allah, onları böyle bir günün şerrinden korumuş ve onlara parıltılı bir aydınlık ve bir sevinç vermiştir. (İnsan Suresi, 11)

Bir başka ayette ise Allah ahiret günü müminlerle inkarcılar arasındaki farkı şöyle bildirir:

O gün, öyle yüzler vardır ki apaydınlıktır; güler ve sevinç içindedir. Ve o gün, öyle yüzler de vardır ki üzerini toz bürümüştür. Bir karartı sarıp-kaplamıştır. İşte onlar da, kafir, facir olanlardır. (Abese Suresi, 38-42)

İnkarcılar da ahirette dünyada şeytana uyarak yaşadıkları cehennem hayatının aslını -kat kat şiddetlisini ve sonsuza kadar sürecek olanını- yaşarlar. Tıpkı müminlerin neşe ve mutluluklarının cennette kesintisiz ve süresiz devam edeceği gibi:

(Kıyametin) Geleceği günde, O'nun izni olmaksızın, hiç kimse söz söyleyemez. Artık onlardan kimi 'bedbaht ve mutsuz', (kimi de) mutlu ve bahtiyardır. Mutsuz olanlar ateştedirler, onlar için orada (kahırla ve acıyla) nefes alıp vermeler vardır. Onlar, Rabbinin dilemesi dışında gökler ve yer sürüp gittikçe, orada süresiz kalacaklardır. Çünkü Rabbin, gerçekten dilediğini yapandır. Mutlu olanlar da, artık onlar cennettedirler. Rabbinin dilemesi dışında gökler ve yer sürüp gittikçe, orada süresiz kalacaklardır. (Bu) kesintisi olmayan bir ihsandır. (Hud Suresi, 105-108)

EVRİM YANILGISI

De ki: "O, herşeyin Rabbi iken, ben Allah'tan başka bir Rab mi arayayım? Hiç bir nefis, kendisinden başkasının aleyhine (günah) kazanmaz. Günahkar olan bir başkasının günah yükünü taşımaz. Sonunda dönüşünüz Rabbinizedir. O, size hakkında anlaşmazlığa düştüğünüz şeyleri haber verecektir."
(Enam Suresi, 174)

Darwinizm, yani evrim teorisi, Yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok açık bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle ve evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını ortaya koyan 450 milyona yakın fosilin bulunmasıyla çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini Yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar.

Evrim teorisinin çöküşünü ve Yaratılış'ın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan pagan bir öğreti olmakla birlikte, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine kendince karşı çıkıyordu. Darwin'in yanılgılarına göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce dünyada hayali şekilde tesadüfen ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, Yaratılış'ı cahilce reddettiği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde kör tesadüflerin ürünü olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı. Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: **"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür."** (Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2.)

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı: **"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır."** (Alexander I. Oparin, *Origin of Life*, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s. 196.)

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. ("New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", *Bulletin of the American Meteorological Society*, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330)

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. (Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, s.7.)

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci *Earth* dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

> Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? (Jeffrey Bada, *Earth,* Şubat 1998, s. 40.)

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrimcilerin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmelerinin başlıca nedeni, Darwinistlerin en basit zannettikleri canlı yapıların bile olağanüstü derecede kompleks özelliklere sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha komplekstir. Öyle ki, bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre, hatta hücreye ait tek bir protein bile üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Ancak bunu detaylarıyla açıklamaya bile gerek yoktur. Evrimciler daha hücre aşamasına gelmeden çıkmaza girerler. Çünkü hücrenin yapı taşlarından biri olan proteinlerin tek bir tanesinin dahi tesadüfen meydana gelmesi ihtimali matematiksel olarak "0"dır.

Bunun nedenlerinden başlıcası bir proteinin oluşması için başka proteinlerin varlığının gerekmesidir ki bu, bir proteinin tesadüfen oluşma ihtimalini tamamen ortadan kaldırır. Dolayısıyla tek başına bu gerçek bile evrimcilerin tesadüf iddiasını en baştan yok etmek için yeterlidir. Konunun önemi açısından özetle açıklayacak olursak,

1. **Enzimler olmadan protein sentezlenemez ve enzimler de birer proteindir.**

2. **Tek bir proteinin sentezlenmesi için 100'e yakın proteinin hazır bulunması gerekmektedir. Dolayısıyla proteinlerin varlığı için proteinler gerekir.**

3. **Proteinleri sentezleyen enzimleri DNA üretir. DNA olmadan protein sentezlenemez. Dolayısıyla proteinlerin oluşabilmesi için DNA da gerekir.**

4. Protein sentezleme işleminde hücredeki tüm organellerin önemli görevleri vardır. Yani proteinlerin oluşabilmesi için, eksiksiz ve tam işleyen bir hücrenin tüm organelleri ile var olması gerekmektedir.

Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

> Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. (Leslie E. Orgel, *The Origin of Life on Earth*, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78.)

Kuşkusuz eğer hayatın kör tesadüfler neticesinde kendi kendine ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın yaratıldığını kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı Yaratılış'ı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında **"Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz"** demek zorunda kalmıştı. (Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 184.)

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. *(B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.)*

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi. Bugün de hala bilimsel olarak geçersiz olduğunu bilmelerine rağmen, Darwinistlerin savunduğu model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.**

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi bir tesadüfi etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

> Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. (Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 179)

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisinin bilim dışı iddiasına göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri

kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu hayali varlıklara "ara-geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu garip canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

> Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. (Charles Darwin, *The Origin of Species*, s. 172, 280.)

Ancak bu satırları yazan Darwin, bu ara formların fosillerinin bir türlü bulunamadığının da farkındaydı. Bunun teorisi için büyük bir açmaz oluşturduğunu görüyordu. Bu yüzden, *Türlerin Kökeni* kitabının "Teorinin Zorlukları" (Difficulties on Theory) adlı bölümünde şöyle yazmıştı:

> Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? *(Charles Darwin, The Origin of Species, s. 172, 280)*

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

> Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. (Derek A. Ager, *"The Nature of the Fossil Record"*, Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133.)

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

> Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. (Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197.)

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir **biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil Yaratılıştır.**

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, insanın sözde maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, insan ile hayali ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen *"Australopithecus"* ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin *Australopithecus* örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. (Charles E. Oxnard, *"The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt"*, Nature, c. 258, s. 389.)

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, *Australopithecuslar*'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "*Homo sapiens*'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder. (J. Rennie, *"Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr"*, Scientific American, Aralık 1992)

Evrimciler "*Australopithecus* > *Homo habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens*" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus*, *Homo habilis* ve *Homo erectus*'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. (Alan Walker, *Science*, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, *Physical Antropology,* 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272.)

Dahası *Homo erectus* sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, *Homo sapiens neandertalensis* ve *Homo sapiens sapiens* (insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. (*Time*, Kasım 1996)

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

> Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. (S. J. Gould, *Natural History*, c. 85, 1976, s. 30.)

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir. Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle *Australopithecus* fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

> Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. (Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19.)

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu akıl dışı iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler.

Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz **atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar.** Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. **Madde, ancak Yüce Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.**

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır. Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir?

Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

> Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. (Richard Lewontin, *"The Demon-Haunted World"*, The New York Review of Books, 9 Ocak, 1997, s. 28.)

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı var ettiğine

inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendilerince Allah'ın apaçık olan varlığını kabul etmemek için, bu akıl ve bilim dışı kabulü cehaletle savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği görürler: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim (as)'ın kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa (as)'ın kavminin içinden bazı insanların altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

> **Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azap onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)**
>
> **… Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)**

Allah, Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

> **Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)**

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon,

disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa (as) ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa (as), Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa (as)'a, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa (as), büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

> **(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)**

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa (as) ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa (as)'ın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayette bildirildiği gibi "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

> **Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)**

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

> **Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum.** Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. (Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s. 43)

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Artık evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

NOTLAR

1- Michael Howard, *The Occult Conspiracy: The Secret History of Mystics, Templars, Masons and Occult Societies,* 1.b., London: Rider, 1989, s. 106

2- Gerhard Rempel, *"Reform, Liberation And Romanticism In Prussia"*, http://mars.wnec.edu/~grempel/courses/germany/lectures/07reform.html

3- Michael Baigent, Richard Leigh, Henry Lincoln. *The Messianic Legacy.* London: Corgi Books, 1991. s. 199

4- Anthony Smith, *İnsan, Yapısı ve Yaşamı,* Remzi Kitapevi, İstanbul, 1979, s. 33

5- James Joll, *Europe Since 1870: An International History*, Penguin Books, Middlesex, 1990, s. 164

6- James Joll, *Europe Since 1870: An International History,* Penguin Books, Middlesex, 1990, s. 164

7- Janet Biehl and Peter Staudenmaier, "'Ecology' and the Modernization of Fascism in the German Ultra-right", *Ecofascism: Lessons from the German Experience*, AK Press San Francisco, CA, 1995

8- Daniel Gasman, *The Scientific Origins of National Socialism: Social Darwinism in Ernst Haeckel and the German Monist League* (New York: American Elsevier; London: Macdonald & Co., 1971), s. 23

9- Daniel Gasman, *The Scientific Origins of National Socialism: Social Darwinism in Ernst Haeckel and the German Monist League* (New York: American Elsevier; London: Macdonald & Co., 1971), s. 22-23

10- Janet Biehl and Peter Staudenmaier, "'Ecology' and the Modernization of Fascism in the German Ultra-right", *Ecofascism: Lessons from the German Experience*, AK Press San Francisco, CA, 1995

11- Michael Baigent, Richard Leigh, Henry Lincoln, *The Messianic Legacy*, Corgi Books, London, 1991. s. 194

12- Acar Baltaş, Zuhal Baltaş, *Stres ve Başa Çıkma Yolları,* Remzi Kitabevi, Haziran 1997, s. 162

... Sen yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın. (Bakara Suresi, 32)

RESİM ALTI YAZILARI

s.20

20. yüzyılda yaşanan "romantik milliyetçilik" akımına verilebilecek en iyi örnek Hitler Almanyası'dır. Tamamen romantizmin etkisiyle gelişen ırk milliyetçiliği, yol açtığı zulümler ve insanlığa getirdiği acılarla dünya tarihine kara bir leke olarak geçmiştir.

s.22

Nazi Almanyası'nda duygusallığın etkisiyle transa geçmiş kitleleri, Nazizm'in insanlık dışı eylemleri adına yönlendirmek kolayca mümkün olmuştur.

s.23

Üstte, Nazi döneminde yaşanan romantik milliyetçiliğin sembolü olan, Alman ırkını, milletleri adına aşırı bir duygusallığa yönelten bir propaganda afişi görülmektedir.

s.24

Romantik milliyetçiligin etkisiyle kışkırtılan halklar ve bunun sonucunda başlatılan dünya savaşları, insanlığa kan, acı ve gözyaşından başka şey getirmedi. Geriye ise milyonlarca ölü, dul, yetimle birlikte harab olmuş şehirler kaldı.

s.25

Romantik milliyetçiğilin kışkırtılması ile başlayan savaşlarda insan hayatının değeri tamamen göz ardı edilmiştir. Romantik marşlarla, ateşli şiirlerle, "Alman ruhu", "İngiliz onuru", "Fransız cesareti" gibi suni duygusal kavramlarla coşarak akılcı olmayan kararlar veren idareciler, kendi halklarını kıyıma uğratmışlardır.

s.26

Kan dökücü zihniyet, II. Dünya Savaşı'nda da hayata geçmiş ve toplam 55 milyon kişi, Hitler, Mussolini, Stalin gibi psikopat ruhlu romantiklerin ihtirasları nedeniyle ölmüştür. 2. Dünya Savaşı'nın baş aktörleri olan bu zalim liderler, ütopik ideallerinin peşinde, tüm dünyayı zulüm ve karanlığa sürüklemişlerdir.

s.27

Dünyanın dört bir yerinde romantizmin kışkırttığı insanlar, diğer insanlara akıl almaz işkenceler yapabilmekte, türlü insanlık dışı fiili işleyebilmekte ve büyük bir vahşet sergileyebilmektedirler.

s.29

Teorisi ile dünyaya bela üzerine bela getiren Charles Darwin

s.30

Darwin'in zamanından beri ırkçı saldırılar ve bundan kaynaklanan savaşlar artarak devam etmektedir. Günümüzde de bu sapkın fikirlerin uygulamalarını, Neo-Nazilerde, Ku Klux Klan örgütlerinde, zencileri veya farklı ırklardan kişileri hedef alan pek çok örgütte görmek mümkündür. Ama unutmamak gerekir ki tüm bu insanlık dışı eylemlerin birinci dereceden sorumlusu Sosyal Darwinizm'dir.

s.31

Almanya'da Sosyal Darwinizm'in en büyük temsilcisi Ernst Haeckel

s.32

Gasman kitabında Almanya'da Sosyal Darwinizm'in nasıl yeşerdiğini anlatmaktadır.

s.36

Halk üzerinde romantik milliyetçiliği kışkırtırken belirli sembollere ihtiyaç duyuluyordu. Alman ordusu, Alman halkı, Alman bayrağı, Alman kanı gibi...

s.37

Şeytanın kışkırtarak duygusallığa kaptırdığı insanlar, Hitler'i sanki büyülenmişcesine dinliyor, onun yaptığı insanlık dışı eylemleri alkışlayabiliyordu. Üstelik bu delilik derecesine varan romantizmi çocuklarına da öğretiyor, onları da sapkın bir yola sürüklüyorlardı.

s.43

Zincirlerini kıran güçlü proleterya posterleri, sıkılmış yumruk figürleri, sosyalizm uğruna savaşmaktan ve ölmekten söz eden devrim şarkıları, komünist romantizmin en yaygın sembolleridir.

s.44

Komünizmin fikir babaları Marx (solda) ve Engels'tir (sağda). Ortada ise Marx'ın Das Kapital isimli kitabının Rusça tercümesinin kapağı görülmektedir.

s.45

Bir fikir, bir ideoloji uğruna kendilerini yakan insanlar aslında aşırı bir duygusallık içindedirler. Sonucunu akılcı bir şekilde değerlendirmeden sözde "cesaret" gösterileri yapabilmektedirler.

s.47

Komünistlerin dikkat çeken yönlerinden biri, milyonlarca insanın ölümüne neden olan, cani ruhlu liderleri, halk için çalışan, yüksek erdem sahibi hatta insanüstü varlıklar olarak gösterme çabalarıdır. Bu yolla halkta komünist liderlere karşı duygusal bir bağlılık oluşturmak ve işlenen suçları mazur göstermek hedeflenmektedir.

s.48

Komünist romantizmin önemli sembollerinden biri de bu tarz posterlerdir. Bunlar halkın komünist ideolojiyle ve komünist liderlerle duygusal bağlantısını ayakta tutma amacına hizmet etmektedir.

s.49

Kızıl Çin'de ya da Sovyet Rusya'da gösteri için toplanan komünist halkın psikolojisinin, aslında Hitler Almanyası'ndaki halkın psikolojisinden farkı yoktur. Her iki kesimi de meydanlarda şuursuzca bir komünizm taraftarlığına yönelten güç, telkin edilen duygusallıktır.

s.54

Din adı altında uygulanan romantizm ABD'de pek çok tarikat mensubunun toplu intiharlarına yol açmıştır. Solda 1993 yılında 80 taraftarını ölüme sürükleyen David Koresh görülüyor. Üstteki resimde ise Jim Jones alttaki resimde de onun liderliğinde 1978 yılında topluca intihar eden 900 taraftarı görülmektedir.

s.55

Duygusallığın etkisiyle sapkın tarikatlara giren insanlar gerçek dinden ve akıldan tamamen uzaklaşır. Yukarıda resmi görülen Herff Applewhite'ın takipçileri, "Do" lakaplı bu kişinin, UFO'ların gelip kendilerini alacaklarına dair sözlerine inanmış ve topluca intihar etmişlerdir.

s.56

Batıl dinlerin çoğunda insanların kendi bedenlerine zarar vermeleri makbuldur. Üstelik bunu din adına yaparlar. Oysa bu romantik din anlayışının bir sonucudur.

s.60

Ey iman edenler, Allah'tan korkup-sakınırsanız, size doğruyu yanlıştan ayıran bir nur ve anlayış (furkan) verir, kötülüklerinizi örter ve sizi bağışlar. Allah büyük fazl sahibidir. (Enfal Suresi, 29)

s.62

Üzülmek, karamsarlığa kapılmak, içinden çıkılmaz bir durumda olduğunu sanmak, tevekkülden uzaklaşmış insanların yaşadıkları duygusallığın önemli bir alametidir. Oysa insan her ne ile karşılaşırsa karşılaşsın Allah'a güvenmek, ümitvar olmak ve buna uygun davranmakla yükümlüdür.

s.63

Duygusal insan, sıkıntıdan, hüzünden asla kurtulamaz. Kendi eliyle kendine zulmetmiş olur.

s.64

Karamsarlık, umutsuzluk, acı, keder, bunalım gibi cehenneme özgü vasıfların, bu dünyada şeytanın duygusallıkla saptırdığı kimselere çekici gelmesi şaşırtıcı bir durumdur. İnsanlar Allah'a tevekkül etmenin huzurunu yaşayacaklarına, kendilerini hiç sonu gelmeyen bir sıkıntıya sokmaktadırlar.

s.66

Onlar, bollukta da, darlıkta da infak edenler, öfkelerini yenenler ve insanlar (daki hakların)dan bağışlama ile (vaz) geçenlerdir. Allah, iyilik yapanları sever. (Al-i İmran Suresi, 134)

s.67

Akılcılıktan uzaklaşıp, duygularının kontrolüne giren bir insan kolayca hiddetlenebilir, kinlenebilir ve hatta şiddete dahi başvurabilir. Oysa iman eden akıllı bir insan, Allah'ın emri gereği "öfkesini tutup yener", daima itidalli bir tutum içinde olur.

s.68

Duygusal insanların çoğunlukla eli kolu bağlı oturan, sadece ağlamakla yetinen, yakınıp şikayet eden ama bu yakınmaları, rahatsızlıkları sadece sözde kalan kişiler olduklarına şahit oluruz. Bu insanlarda kendine acıma hissi o kadar yoğundur ki, hiçbir sebep olmasa da kendilerine ağlayıp sızlanacak bir konu oluşturabilirler.

s.70

Gerçek şu ki, iman edenler ve Rablerine tevekkül edenler üzerinde onun (şeytanın) hiçbir zorlayıcı-gücü yoktur. Onun zorlayıcı-gücü ancak onu veli edinenlerle, onunla O'na (Allah'a) ortak koşanlar üzerindedir. (Nahl Suresi, 99-100)

s.71

Duygusal insanların en belirgin özelliklerinden biri de, karşılaştıkları sorunlar karşısında çözümsüz kalmaları, hemen karamsar bir ruh haline bürünmeleridir. Duygularıyla değil aklıyla hareket eden, tevekküllü insanlar ise, her olay karşısında benzeri olmayan, sayısız çözüm üretebilirler.

s.74

Şeytan, verdiği vesveselerle duygusal insanları kolayca yönlendirir. Onları ümitsizliğe kaptırır ve çaresizliğe düşürür.

s.82

Duygusal insan gün içindeki her detayı olumsuz değerlendirip, olanlardan dolayı üzülür, kızar, pişman olur veya bunları aksilik olarak yorumlar.

s.85

Kolayca hiddetlenmek, öfkeye hakim olamamak, bağırıp çağırmak, kendisine ya da başkalarına zarar vermek kişinin, aklıyla değil de duygularıyla hareket ettiğinin göstergesidir.

s.86

Zaman Gazetesi, 15.01.2001

Posta Gazetesi, 09.10.1999

Hürriyet Gazetesi, 01.08.1999

Gazetelerin üçüncü sayfalarını açtığınızda, genellikle ani bir öfke ve duygusallıkla hareket eden insanların çıkardıkları olaylar ve işledikleri suçlarla karşılaşırsınız. Neşeli başlayan bir akşamın sonunda aniden sinirlenip arkadaşlarını, yakınlarını dövenler, sokakta yürürken kendilerine "yan baktığı" için tanımadıkları bir insanı bıçaklayanlar, borsada kaybettiği paralar yüzünden ailesini öldürenler, kendisi ile alay ettiği için birden öfkeye kapılıp arkadaşlarını öldürenler... Bu insanların bir an için azgın nefsani duygularına tabi olmaları, hayatlarının geri kalan bölümünü hapiste geçirmelerine, daha da önemlisi, insanları öldürme gibi büyük bir günah işlemelerine sebep olabilmektedir. İşte tüm bunlar, şeytanın insanları akılcılıktan uzaklaştırıp nefsin istek ve tutkuları ile hareket etmeye yönlendirmesi, ani duygu patlamalarına sürüklemesi ile gerçekleşmektedir.

s.88

Spor müsabakaları ve özellikle de futbol karşılaşmaları pek çok insanın duygusallığa kapıldığı anlardır. Böyle durumlarda bu kişileri tamamen duyguları yönlendirir. Rahatça öfkelenip saldırganlaşabilir ya da duygusallaşıp ağlayabilirler. Çoğu zaman hareketleri kontrolden çıktığı için birbirlerine zarar verebilirler.

s.93

Allah, iman edenlerin velisi (dostu ve destekçisi)dir. Onları karanlıklardan nura çıkarır; inkar edenlerin velileri ise tağut'tur. Onları nurdan karanlıklara çıkarırlar. İşte onlar, ateşin halkıdırlar, onda süresiz kalacaklardır. (Bakara Suresi, 257)

s.95

Hürriyet Gazetesi, 14.04.1996

Posta Gazetesi, 26.06.2000

Sabah Gazetesi, 04.08.1999

Milliyet Gazetesi, 21.01.2001

Hürriyet Gazetesi, 09.06.00

s.97

Duygusal insanların, içlerine kapalı, bunalımlı ve yalnız halleri dinle bağdaşmayan bir ruh halidir. Allah insanları tevekküle ve huzura çağırmaktadır.

s.98

Akıl ve mantıktan uzaklaşan insanlar artık tamamen duygularının kontrolüne girerek, sapkın bir hayat yaşamaya başlarlar.

s.99

Gençlerin, kimi zaman sevdikleri pop yıldızlarına duydukları aşırı hayranlığı düşünüp, bunalımlı bir ruh haline girmeleri de duygusallığın bir çeşitidir. Kimi zaman bu duygusallık öyle aşırı davranışlara sebep olur ki, konserlerde "ayılıp bayılan", kendinden geçip hastaneye kaldırılan gençlerin görüntüleri zaman zaman televizyon ekranlarına, gazete sayfalarına yansır.

s.100

Önceleri duygularının etkisine girerek, içine kapalı, çekingen ve bunalımlı bir hayat süren insanların bazen tüm ahlaki değerlerini bir kenara atarak, sapkın, azgın ve sınır tanımaz bir yaşantı içine girdikleri görülür. Homoseksüellerin yaptığı bir yürüyüşü gösteren yandaki resimde, bu tür ahlaksızlığın bir örneği sergilenmektedir.

s.110

Romantik kadın-erkek ilişkilerinde hüzün, gözyaşı, karamsarlık vazgeçilmez unsurlardır. Bu kişilerin bütün dünyaları karşılarındaki insandır. Onun nasıl baktığı, ne söylediği üzerine saatlerce düşünebilirler. bu da melankolik, akıl-dışı bir ruh hali meydana getirir.

s.111

Hürriyet Gazetesi, 30.01.1999

Hürriyet Gazetesi, 01.06.2000

Sabah Gazetesi, 21.10.2000

Sevdiği bir insan kendisini terk ettiği için veya sevdiği kişi ile dünya şartlarında biraraya gelemediği için intihar etmek, sevdiği kişiden ilgi göremediği için kendi kendine zarar vermek, karısıyla veya kocasıyla kavga ettiği için kendini öldürmeye kalkışmak... Bu tarz haberler gazetelerde, televizyonlarda, haber sitelerinde zaman zaman karşımıza çıkar. Kuşkusuz tüm bunlar, kadın-erkek ilişkilerinde duygusallığın sebep olduğu sapkınlıklardandır. Yukarıda da bu sapkınlığın çeşitli örnekleri görülmektedir. En üstteki İngilizce haberlerde, karısının ölümünün ardından kendini öldüren (solda) ve sevgilisiyle kavga ettiği için sülfürik asit içip ölen kişilerden söz edilmektedir. Kuşkusuz şeytan, bu insanları kandırarak doğru yoldan saptırmıştır.

s.112

... Onların yüzleri, sanki bir karanlık gecenin parçalarına bürünmüş gibidir. İşte bunlar ateşin halkıdırlar; orada süresiz kalacaklardır. O gün, onların tümünü bir arada toplayacağız, sonra şirk katanlara: "Yerinizden ayrılmayınız; siz de, şirk koştuklarınız da" diyeceğiz. Artık onların arasını açmışızdır... (Yunus Suresi, 27-28)

s.113

Gençler arasında sevgi yönelttiği insanı düşünmek, gördüğü bir ilgisizlikten dolayı bunalıma girmek, sık rastlanan bir durumdur.

s.122

Duygusallığın yol açtığı ruhsal problemler, fiziksel rahatsızlıklara sebep olmakta, bu da çeşitli hastalıklarla kendini göstermektedir.

s.131

Mutsuz, aşırı duygusal, karamsar insanlar dünyadaki güzelliklerin ve nimetlerin farkına varamazlar. Çevrelerinde binbir türlü güzellik varken, onlar hep herşeyin olumsuz yönlerini görür, daha da mutsuzlaşırlar. Oysa Allah, rahmeti ve şefkati ile insanlar içindünyada sayısız nimet yaratmıştır. Akıl ve vicdan sahibi müminler bunları hemen farkedip, nimetlerin sevinci ile Allah'a şükrederler.

s.136

Charles Darwin

s.138

Louis Pasteur, evrim teorisinin dayanağı olan "cansız madde canlılık oluşturabilir" iddiasını yaptığı deneylerle geçersiz kıldı.

s.139

Alexander Oparin'in hayatın kökenine evrimci bir açıklama getirmek için yürüttüğü çabalar büyük bir fiyaskoyla sonuçlandı.

En son evrimci kaynakların da kabul ettiği gibi, hayatın kökeni, hala evrim teorisi için büyük bir açmazdır.

s.141

Canlı hücrelerinin çekirdeğinde yer alan DNA molekülü, dört ayrı molekülün farklı diziliminden oluşan bir tür bilgi bankasıdır. Bu bilgi bankasında canlıyla ilgili bütün fiziksel özelliklerin şifreleri yer alır. İnsan DNA'sı kağıda döküldüğünde, ortaya yaklaşık 900 ciltlik bir ansiklopedi çıkacağı hesaplanmaktadır. Elbette böylesine olağanüstü bir bilgi, tesadüf kavramını kesin biçimde geçersiz kılmaktadır.

s.142

Doğal seleksiyona göre, güçlü olan ve yaşadığı çevreye uyum sağlayabilen canlılar hayatta kalır, diğerleri ise yok olurlar. Evrimciler ise doğal seleksiyonun canlıları evrimleştirdiğini, yeni türler meydana getirdiğini öne sürerler. Oysa doğal seleksiyonun böyle bir sonucu yoktur ve bu iddiayı doğrulayan tek bir delil dahi bulunmamaktadır.

s.143

Lamarck zürafaların ceylan benzeri hayvanlardan türediklerine inanıyordu. Ona göre otlara uzanmaya çalışan bu canlıların zaman içinde boyunları uzamış ve zürafalara dönüşüvermişlerdi. Mendel'in 1865 yılında keşfettiği kalıtım kanunları, yaşam sırasında kazanılan özelliklerin sonraki nesillere aktarılmasının mümkün olmadığını ispatlamıştır. Böylece Lamarck'ın zürafa masalı da tarihe karışmıştır.

s.145

bacak

anten

gözler

ağız

Evrimciler yüzyılın başından beri sinekleri mutasyona uğratarak, faydalı mutasyon örneği oluşturmaya çalıştılar. Ancak on yıllarca süren bu çabaların sonucunda elde edilen tek sonuç, sakat, hastalıklı ve kusurlu sinekler oldu. En solda, normal bir meyve sineğinin kafası ve sağda mutasyona uğramış diğer bir meyve sineği.

s.148

Yaşayan Fosiller Evrimi Yalanlıyor

Fosiller, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığının ispatıdır. Fosil kayıtlarının ortaya koyduğu gibi, canlılar sahip oldukları tüm özelliklerle bir anda var olmuşlar ve soyları devam ettiği müddetçe en küçük bir değişiklik geçirmemişlerdir. Balıklar hep balık, böcekler hep böcek, sürüngenler hep sürüngen olarak var olmuştur. Türlerin aşama aşama oluştuğu iddiasının bilimsel hiçbir geçerliliği yoktur.

Güneş Balığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Deniz Kestanesi

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 295 milyon yıl

Çayır Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 48-37 milyon yıl

s.149

Deniz Yıldızı

Dönem: Paleozoik zaman, Ordovisyen dönemi

Yaş: 490 – 443 milyon yıl

Köpüklü Ağustos Böceği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Huş Ağacı Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Sekoya Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

s.151

Evrim yanlısı gazete ve dergilerde çıkan haberlerde yukarıdakine benzer hayali "ilkel" insan resimleri sıklıkla kullanılır. Bu hayali resimlere dayanarak oluşturulan haberlerdeki tek kaynak, yazan kişinin hayal gücüdür. Ancak evrim bilim karşısında o kadar çok yenilgi almıştır ki artık bilimsel dergilerde evrimle ilgili haberlere daha az rastlanmaktadır.

s.155

Evrimcilerin istedikleri tüm şartlar sağlansa bir canlı oluşabilir mi? Elbette ki hayır. Bunu daha iyi anlamak için şöyle bir deney yapalım. Üsttekine benzer bir varile canlıların oluşumu için gerekli olan bütün atomları, enzimleri, hormonları, proteinleri kısacası evrimcilerin istedikleri, gerekli gördükleri tüm elementleri koyalım.Olabilecek her türlü kimyasal ve fiziksel yöntemi kullanarak bu elementleri karıştıralım ve istedikleri kadar bekleyelim. Ne yapılırsa yapılsın, ne kadar beklenirse beklensin bu varilden canlı tek bir varlık bile çıkaramayacaklardır.

s.159

Bir cisimden gelen uyarılar elektrik sinyaline dönüşerek beyinde bir etki oluştururlar. Görüyorum derken, aslında zihnimizdeki elektrik sinyallerinin etkisini seyrederiz. Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyredersiniz.

ARKA KAPAK

İnsanları din ahlakından uzaklaştıran, Rabbimiz olan Allah'a kulluk etmekten alıkoyan, dahası onların başına sayısız acılar ve belalar getiren sinsi bir tehlike vardır: İnsanları akıllarına göre değil de hislerine, örneğin, tutkularına, öfkelerine, hırslarına veya zaaflarına göre yaşamaya yönelten "romantizm"...

Romantizm, yaşamın birbirinden çok farklı alanlarında, çok farklı uygulamalarla karşımıza çıkabilir. Bir faşistin öfkeyle sıkılmış yumruğu veya bir komünistin söylediği devrim marşı, romantizmin yol açtığı "siyasi" tehlikelerin sembolleridir. Sevdiği genç erkeği veya genç kızı "hayatının amacı" haline getiren, onunla birlikte olmak adına her türlü akılsızlığı yapan, hatta intihara kadar giden duygusal insanlar da, şeytanın bu sinsi silahının hedefi olmuşlardır. Romantizm tehlikesinin en önemli yönü ise, insanların büyük bir bölümünün bunu bir tehlike olarak görmemesidir.

Romantizmin, din ahlakına tamamen aykırı ve zıt bir ruh hali olduğunu da yine çok az insan fark eder. Hatta insanların çoğu, bu çarpık ruh halini bir tehlike ve hata olarak değil, takdir edilmesi ve yaşanması gereken bir meziyet olarak görmektedir. Bu nedenle, bu kitapta insanların din ahlakını kavramasının ve yaşamasının önündeki en büyük engellerden biri olan romantizm tehlikesi tarif edilmekte, bundan sakınmanın yolları anlatılmaktadır.

YAZAR HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 73 ayrı dile çevrilen 300'den fazla eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.